

Dịch giả: Nguyễn Xuân Nhật
Lam ebook: Dau Le

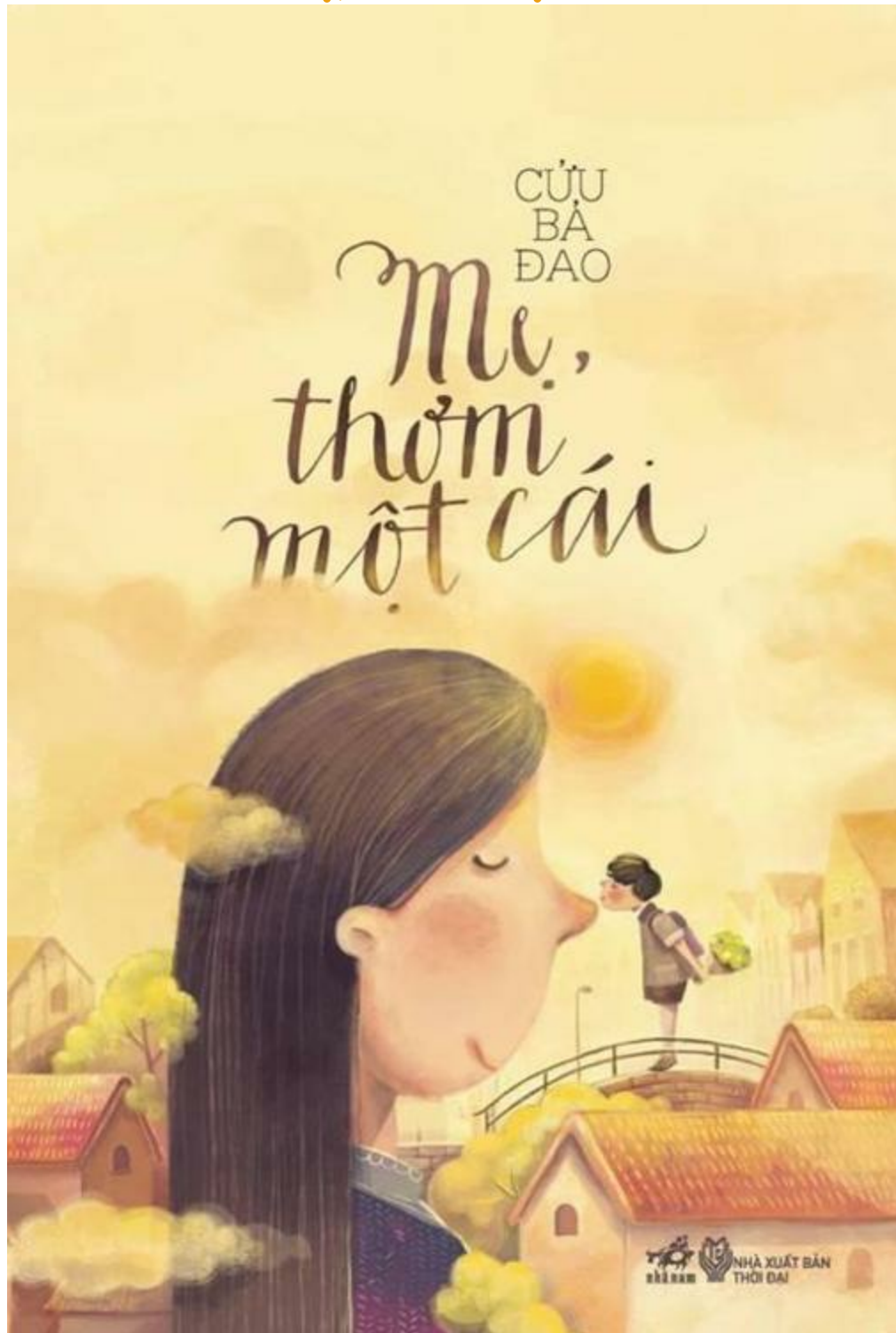
CỦU
BÀ
ĐÀO

Mẹ, thơm một cái

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Mẹ, thơm một cái

Mẹ, thơm một cái

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tác giả: Cửu Bà Dao

Giới thiệu

“Anh nằm dư một tuần trong bụng mẹ, bởi không chịu rời khỏi mẹ.

Tôi nằm thiếu một tuần trong bụng mẹ, bởi muốn sớm nhìn thấy mẹ.

Thằng út nằm trong bụng mẹ không thiếu ngày nào bèn nhảy ra, bởi đã hẹn với mẹ.

Ba anh em, từ trong bụng mẹ, đã yêu thương mẹ theo cách của riêng mình.”

Không cần nhiều lời hoa mỹ, lòng yêu thương mẹ của **Cửu Bả Đào** đầy ắp những trang anh viết trong giai đoạn bên giường bệnh người mẹ. Tình cảm thiêng liêng đó vốn chẳng riêng ai, thật dễ lan truyền tới mỗi chúng ta, nên mỗi khi mở cuốn sách này ra, tim ta lại rung lên những nhịp xôn xang về mẹ.

Nhận định

“Ba yếu tố của một cây bút: Tình cảm, nguồn cảm hứng và động lực. Trong cuộc đời tôi, tình yêu mà mẹ dồn cho tôi có đủ ba thứ đó.”

“Tôi từng là một hình ảnh của nhiệt huyết, một totem đã được công nhận, nhưng khi ai cũng nói đến nhiệt huyết, thì tôi hiểu rằng, đến lúc phải đi tìm những trận chiến khác.”

- Cửu Bả Đào

Tác giả

Cữu Bả Dao “được sản xuất” tại Chương Hóa, Đài Loan, năm 1978. Từ 1999 bắt đầu sáng tác, đến nay đã “chinh phục” hơn 60 cuốn sách. Tác phẩm của anh được chuyển thể thành truyện tranh, phim truyện, game online, và năm 2010, **Cữu Bả Dao** bắt tay vào đạo diễn bộ phim đầu tiên. Anh là nhà văn có “biên độ sáng tạo” lớn nhất trên văn đàn Hoa ngữ hiện nay, là kẻ may mắn nhất, cũng là kẻ nỗ lực nhất.

Năm 2004, mẹ của **Cữu Bả Dao** mắc bệnh ung thư máu, chi phí điều trị cực kỳ tốn kém. **Cữu Bả Dao** thỏa thuận với nhà xuất bản: “Bắt đầu từ bây giờ, tôi viết xong cuốn nào sẽ xuất bản luôn trong tháng tiếp theo, sau đó chuyển ngay cho tôi tờ ngân phiếu có thể hoán đổi thành tiền mặt ngay trong ngày.” Từ đó, anh vừa “đồng hành chăm sóc” mẹ, vừa viết 5000 - 8000 chữ mỗi ngày, cho ra 14 cuốn sách sau 14 tháng. Cuốn thứ 14 chính là ***Mẹ, thom một cái.***

Lời tựa của Peace0917 Tiểu Mẫn

Cửu Bả Dao, anh thật là một thằng cha to gan loạng quạng.

Tại sao nói vậy à, tại vì anh bắt mấy đứa dân quê BBS phải viết lời tựa giới thiệu XD.

Vì sao bắt tụi tôi viết tựa? Anh ta nói vì bọn tôi quá tốt với anh (phì cười).

Hay cho cái “bọn tôi quá tốt với anh”. Tôi còn nói gì nữa đây? Chỉ biết uống một ly mừng anh, ông vua kể chuyện của chúng tôi.

Đạo đại ca là một người đáng yêu lại chân thật, và lớn hơn tôi đúng một tuổi.

Tiếp xúc với tác phẩm của Đạo đại ca mới một năm, đại ca đã khiến tôi triệt để thay đổi cái nhìn về tác giả văn học mạng.

Khó gần? Khả năng này ở con người anh ta có lẽ bằng không.

Từ trang web chính thức đến album ảnh, đến BBS, bất cứ ở đâu đại ca cũng trả lời mỗi một độc giả một cách nhiệt tình, thân mật, hoặc nhẹ nhõm. Trên internet, đại ca và chúng tôi cùng chung sống. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, cuộc đời tôi đã phong phú hẳn lên qua Windows và bàn phím.

Thuyết trình ở đại học Thành Công và công diễn ở Phòng Khách: ký tặng sách *Sát thủ* và *Đồng nhân*, giành ghế đầu giới thiệu bài đăng, đại ca thất tình mọi người hỏi hà động viên, dân quê chung tay chuẩn bị điều bất ngờ cho đại ca đêm thất tịch, lời chúc sinh nhật xuất hiện vô lý trong chậu cây của Sát thủ Âu Dương, còn được nhận một hộp cơm... và bây giờ là, viết tựa.

Tôi chỉ có thể nói rằng, mỗi đoạn đều là những kỷ niệm đồng hành với đại ca, đều khiến chúng tôi ngày càng yêu thích trang G.

Bởi vì ở đó có đại ca (suyt...), và có một đám cư dân đáng yêu có thể tham gia và chia sẻ.

Mẹ, thom một cái là một câu chuyện chân thực khiến tôi cảm động sâu sắc và ám ảnh khó quên. Nó cũng ghi lại cuộc sống của đại ca. Hồi còn đăng từng kỳ trên mạng, tôi cũng tham dự một vai trong đó. Tôi nhớ là vì đọc *Mẹ, thom một cái* cảm động quá, sau đó gửi một tấm thiệp động viên đầu tiên cho mẹ Dao, tiện thể kèm một tờ xổ số nghe đâu trúng tới hai mươi lăm vạn tệ.

Không nói dối bạn, tôi chờ cuốn sách này suốt một năm.

Dù trước đây bạn đã biết Cửu Bả Đao hay chưa, cuốn này vẫn là một cánh cửa tốt.

Tôi chân thành có lời mời bạn, cùng bước vào làm quen với mẹ Đao, luôn rất khỏe mạnh. Cùng cảm nhận một Cửu Bả Đao chân thực nhất, một cuốn tự truyện đồng hành chân thực nhất.

Lúc gấp sách lại, cũng xin đừng quên “Mẹ, thơm một cái” nhé... Suyt!

Cuốn sách này đoạt danh hiệu cao quý nhất “Mười cuốn sách hay - Không Đề Cử Không Là Người” do Dân Minh Thư Phòng xuất bản.

Lời tựa của Osf Xù Tiểu tiên nữ

Cái quái gì? Phải viết tựa?

Đùa chứ? Phận sự của em chỉ là đọc truyện cười, cười xong thì gửi cho anh để cười cùng, không phải à? Thừa tiên sinh G, ngài không sợ chết sao mà bảo đứa dốt văn như tôi viết lời tựa.

Thôi được, lúc mới nghe thấy, vui hết cả người, nhà văn mình hâm mộ lại mở lời yêu cầu mình viết tựa. Tôi cảm động chảy cả nước mũi đấy! Nhưng vụt nghĩ lại, phát hiện mọi sự thật đáng ngạc nhiên, tôi chỉ là cô em hay gửi truyện cười thôi mà! Hơn nữa trình ngữ văn rất kém, sao lại là tôi viết tựa? Thế thế thế... thế này thật là xấu hổ quá. (Kết luận gì đây?)

Nhưng mà nể ngài Đao van nài khổ sở nước mắt rung rung, tôi đành phải nhảy xuống nước thôi! (Thật sự không phải anh ấy vừa mới đề nghị thì tôi đã hớn hờ gật đầu lia lịa đâu.)

Có phải viết tựa là phải giới thiệu quảng bá cho tác giả hoặc cuốn sách này không? Nhưng mà, nói thật, tôi vẫn chưa biết giới thiệu cái gì. Từ ban đầu với *Ngôn ngữ* (Bom sợ hãi) đến *Cà phê đợi một người*, cho đến khi đọc *Sát thủ*, mỗi cuốn đều khiến tôi quên ăn quên ngủ, ngoài những khung cảnh chiến đấu máu lửa, cũng có những hình ảnh tình yêu ngọt ngào, càng không thể thiếu những khung cảnh máu tanh đầy biến thái, câu chữ của Cửu Bả Đao là thuốc phiện, dùng rồi là không cai được (nghe nói vì tôi không cai được mới thành ra cô em truyện cười). Tôi chỉ có thể nói là, nếu bạn không có thời gian, thì bạn đừng nên đọc sách của Cửu Bả Đao, bởi vì bạn chắc chắn sẽ bị nghiện.

Toàn nghe thấy mọi người bảo con gái gần gũi hơn, đương nhiên con gái cũng khá tinh tế (không được phủ định, vì tôi cũng là con gái). Nhưng ai dám nói con trai không gần gũi? Con trai cũng có mặt tinh tế của con trai chứ?

Trong cuốn sách này không có khoa học viễn tưởng, hoặc tình yêu, có chăng, chỉ có sự gần gũi

thuộc về anh chàng đầy nhiệt tình đó.

Lời tựa của atajdem (Nữ cảnh sát “Linh vật Thiên Minh” ata)

Xin chào bạn, người đang đọc sách, tôi là ata, bạn chắc chắn không quen tôi, đó là bình thường.

Nhưng bạn nhất định phải làm quen với Cừ Bả Dao.

Cuốn sách này không giống với Cừ Bả Dao trước đây, nó viết về tình cảm chân thành tha thiết.

Hoặc, không nên gọi đây là truyện, mà là ghi chép.

Đồng thời, đó còn là một ghi chép mang theo những mong đợi và chúc phúc của rất nhiều người.

Lúc được đăng lên mạng, có biết bao nhiêu trái tim phập phồng theo những câu chữ này? Có bao nhiêu người đã cầu nguyện cho mẹ Dao? Càng khỏi nói đã làm đỏ hoe bao nhiêu đôi mắt? Rất nhiều người vốn không quen biết, đã nhờ thế mà gần bó nường tựa vào nhau, một mình trong phòng cũng có thể cảm nhận được những cái ôm ấm áp.

Những lời nói trên mặc dù rất thật, nhưng rất buồn nôn, viết ra khiến tôi thấy hơi xấu hổ.

Nhưng chính như vậy mới làm nổi bật đặc điểm loạn xì ngầu của Cừ Bả Dao.

Nếu bạn cũng giống tôi, trực tiếp dõi theo Cừ Bả Dao trên mạng, chắc chắn bạn sẽ không dám tin, những câu chuyện nhiệt huyết sôi trào đó được cậu ta viết ra.

Tôi phải nói rằng, Cừ Bả Dao là con người kỳ quặc, trong cái đầu đó không biết chứa những thứ quái quỷ gì.

Có lẽ, diễn đạt chính xác hơn là, cậu ta chính là một thằng bé to đầu.

Ai lại nửa đêm kêu toáng lên hôm sau nhất định phải ăn bằng được bánh pudding, sau đó tự động quên mất, lại còn tự cẩu bản với mình? Ai tán gái bị ê mặt còn vô tư cười ngố công bố với thiên hạ? Hơn nữa, ai lại đi tìm một người không quen biết để viết lời tựa cho cuốn sách quan trọng thế này?

Cừ Bả Dao, cậu thật là ầu tả.

Nhưng mà cái ầu tả của Cừ Bả Dao rất đáng yêu.

Sự bướng bỉnh của cậu ta còn thể hiện ở buổi ký tặng sách, ký mỗi gậy tay vẫn khẳng khẳng phải ký cho tất cả mọi người.

Tôi không rõ các nhà văn khác thế nào, nhưng với Cửu Bả Đao, tôi có thể đảm bảo sự ủng hộ của mỗi độc giả sẽ được Cửu Bả Đao đáp lại với 200% sức lực.

Chào mừng gia nhập thế giới của chúng tôi.

Nguồn ebook: <http://luv-ebook.com/>

Lời tựa của em Hân: Bắt đầu từ cuốn sách này, kết thúc từ cuốn sách này

Biết Cửu Bả Đao từ tháng Bảy năm ngoái, cuối năm ngoái chính thức làm người quản lý của anh ấy. Tôi vẫn nhớ mình đã cảm động đến nỗi nước mắt chứa chan khi lần đầu tiên đọc xong *Hắt hơi*, lúc đó nghĩ Cửu Bả Đao nhất định rất đẹp trai! Cao 180cm là cái chắc, ánh mắt sắc sảo và cái uy coi thường thường tất cả... cho đến thời khắc Cửu Bả Đao lần đầu bước vào văn phòng, bốn mắt nhìn nhau, tôi thừa nhận tôi đã bị thất tình (xóc tay nhún vai).

Anh ta không phải Cửu Bả Đao, anh ta không phải Cửu Bả Đao...

Người anh hùng trong trái tim tôi không thể là chàng lùn gãi đầu bên lên tóc xoắn này được.

Đại ca ngượng ngùng chìa ra một cuốn *Công phu* đã ký tên tặng tôi. Lúc đó tôi cực kỳ nghi ngờ đại ca đang có ý (với một chân dài đạt chuẩn, thường hay cảm thấy người khác có tình cảm với mình là điều hợp lý thôi).

“Cuốn này nhỉ... thật sự. Thật sự không tặc đâu, đọc nhé! Thật đấy...” Đại ca vừa tay ngoáy lỗ mũi giới thiệu sách vừa cười ha hả một cách “khiêm tốn”. Búng cục gi mũi lầy nhầy khỏi tay, chưa kịp bỏ chạy thì tay của đại ca đã túm chặt lấy tay tôi để chào tạm biệt.

Nhìn theo bóng dáng đại ca, tôi nghĩ bụng: “Sách của nhà văn này cũng khá là hay, đáng tiếc bị thần kinh.” Sau đó tôi ra nhà vệ sinh lấy sữa rửa tay rửa mười ba lần.

Về sau, điều chỉnh nhân sự, tôi chính thức tiếp nhận công việc người quản lý. Không tránh khỏi phải thảo luận với đại ca vài lần về đường lối chiến đấu sắp tới của chúng tôi. Rất mừng vì nhà văn của tôi không những tài hoa, còn hết sức tự tin. Đại ca chẳng bao giờ che giấu tính cách cá biệt của mình, cũng chẳng bao giờ thêm quan tâm người khác nghĩ mình thế nào, chỉ ra sức làm một Cửu Bả Đao. Điều đó khiến tôi bị cuốn hút bởi nhà văn “chín con dao” này, và dám làm những việc chính tôi cũng không biết có làm nổi không, vì anh ta.

“Triển lãm sách quốc tế Đài Bắc, cô làm MC nhé?” Biên tập của Cái Á bảo.

“Em dẫn chương trình?” Tôi tròn mắt.

“Đi mà.”

“Vâng!”

Lần đầu dẫn chương trình hoàn toàn là việc bất ngờ, tôi nhận liều, nhưng con người cứng đầu của tôi cũng bắt đầu xây dựng dự án đầu tiên cho Cữu Bả Dao. Tôi bắt đầu cày các bài viết trên BBS Vô Danh, bởi vì làm dự án dành cho Cữu Bả Dao thì phải bắt đầu từ tìm hiểu “văn hóa” của Cữu Bả Dao. Chương trình đầu tiên hình thành: “Ký sách tặng lót ngực”, tôi với đại ca đều rất hào hứng. Rất vui vì ý tưởng sáng tạo này ở triển lãm sách quốc tế Đài Bắc đã được lên nhật báo Apple. Logo “Chủ nghĩa ngực trái” thuộc về Cữu Bả Dao cũng bắt đầu chính thức được vận hành trong thực tế.

Tôi bắt đầu yêu mến công việc này, muốn biến hóa ra càng nhiều những dự án “siêu khó đỡ”, những lần thảo luận với đại ca, có ngạc nhiên, hào hứng, cũng có lúc thấy không phù hợp, dần dà tôi bắt đầu bận rộn, bận làm sao cho đầu óc không dừng lại, tôi chỉ muốn đuổi kịp tốc độ của đại ca, nhưng đại ca không hổ danh là đại ca. Bất chấp tôi bán bản quyền nhanh đến mấy, anh ta luôn luôn vượt qua tôi với tốc độ bệnh hoạn.

Đại ca: “Chúng ta đua một kỷ lục nhé! Mỗi tháng một cuốn sách, liên tục trong một năm.” Đại ca siết chặt nắm tay, làm tôi cũng nhiệt huyết dâng trào.

“Vậy tôi cũng mạnh tay bán bản quyền, cố gắng đạt kỷ lục một triệu!” Tôi cũng chốt mục tiêu vĩ đại.

Sức hút của đại ca lúc nào cũng rất lớn, khiến người ta khó thoát ra. Dù chỉ là đi theo anh ta thôi, cũng cảm thấy được cùng mọi người trải nghiệm những việc kinh ngạc tuyệt vời là một vinh dự.

Không ai có thể mãi mãi cầm con Át để chơi ván bài cuộc đời, đại ca cũng thế... Tin xấu về mẹ của đại ca năm viện đã truyền tới, khiến anh rơi vào trạng thái âm ỉ trầm trầm, mấy lần gọi điện thoại đều cảm nhận được anh đang mệt mỏi, lại cộng thêm thử thách khoảng cách với Xù, lúc đó có lẽ đại ca đang rất cô đơn! Một mình nghiền răng chiến đấu vì hai người phụ nữ quan trọng nhất của mình.

Trước mặt tôi hiếm khi đại ca tỏ ra lo lắng, có thể vì tôi mới làm việc, không muốn tôi bị quá nhiều áp lực. Nhưng bóng dáng cô đơn của anh không che giấu nổi, có lúc chúng tôi đi trên phố, người trước người sau, cảm giác đại ca chỉ như cái xác không hồn, mặc dù đến lúc chiến đấu đại ca lập tức có thể thao thao hùng biện, nhưng anh không vui. Mấy lần đại ca gọi điện về hỏi thăm tình hình mẹ, vài lần lén đọc mấy cuốn sách trên mạng lúc nửa đêm, cảm nhận sâu sắc được đại ca đang rất cố gắng. Những gì tôi có thể làm, thực sự không kịp với tốc độ của anh ấy. Chỉ là giống như đại ca từng nói: “Cuộc sống chính là chiến đấu không ngừng nghỉ.” Là một chiến hữu, vì đại ca chưa chịu đầu hàng, việc của

chúng tôi chính là dốc hết sức chiến đấu.

Cửa ải tiếp cửa ải, ải nào cũng qua, mẹ của đại ca đã vượt qua ải khó, một việc vốn có thể đánh sập đại ca, nhưng không thành... tôi nghĩ từ đây chắc sẽ chẳng còn sự việc nào dồn gục được đại ca nữa! Chúng tôi đã cùng vượt qua được cửa ải. Thật là vinh dự lúc bấy giờ người quản lý đồng hành cùng anh là tôi, được chứng kiến sự biến chuyển của một nhà văn mạnh nhất quả đất, vô giá.

Sau đó, tôi vẫn giống một người mẹ, giúp đại ca xếp lịch, theo anh ta đi diễn thuyết, tổ chức hoạt động ký tặng, thương lượng hợp tác với nhà sản xuất... công việc ngày càng bận rộn hơn khiến tôi ngừng suy nghĩ về rất nhiều thứ. Tôi chỉ tâm niệm cùng đại ca mạnh hơn nữa, hơn nữa, mặc kệ tình trạng sức khỏe, mặc kệ làm ngoài giờ rồi lại ngoài giờ, đầu óc tôi ngoài quản lý nhà văn chẳng còn chứa được thứ gì khác, bởi vì đây là công việc của tôi và nhà văn mà tôi ngưỡng mộ, rất hiển nhiên.

Công việc ngày càng quen tay và cái tôi ngày càng teo tóp. Niềm vui của tôi xây lên từ thành công của mỗi dự án, mỗi hợp đồng được ký kết. Có vẻ rất hợp lý, nhưng thật ra có chút bệnh hoạn. Nửa đêm tôi thường mất ngủ, lo lắng sự kiện và hợp đồng của tháng này có thuận lợi hay không, ban ngày tôi thường xuyên bỏ bữa, lo lắng với chỉ số bảng xếp hạng của tuần, tôi không biết vấn đề nằm ở đâu, niềm vui của tôi hình như không còn đơn giản nữa, đây là ước mơ của tôi sao? Tôi đã nghiêm túc tự vấn bản thân. Cuối cùng, tôi nhớ ra một giấc mơ đã bị tôi phủ bụi quá lâu ngay... Tôi muốn làm những điều tôi muốn làm.

“Đại ca, nếu tôi ra đi, anh sẽ thế nào?” Tôi hỏi.

“Tôi không giữ chân cô đâu, không phải là không muốn, mà là không nỡ.” Đại ca trả lời một cách cảm tính hiếm hoi.

Thế là, tôi đưa đơn thôi việc, mặc dù quyến luyến, nhưng tôi rất vui.

Trước khi thôi việc, không bận rộn như tôi tưởng tượng, cảm ơn sếp đã thông cảm với tôi, cho tôi nhiều thời gian để kết thúc công việc.

“Sắp nghỉ rồi, xin cô sớm yêu đương tận tình.” Đại ca lắng nghe tiếng gõ bàn phím lách cách của tôi.

“Tôi chẳng cần.” Tôi trả lời бурơ bình, kiểm tra nội dung chi tiết của hoạt động ký sách *Sát thủ 2* và *Thợ săn mạng sống 6*.

“Ừm... cô thế này là rất không lành mạnh đấy!”

“Tôi vốn là đứa nghiện công việc mà.” Tôi ngoáy lỗ mũi.

“Đại học Trung Sơn, đi cùng nhé!”

“Ok!” Tôi gật đầu.

Buổi thuyết trình cuối cùng trong nhiệm vụ người quản lý nhà văn, đã giúp tôi tìm thấy ngã rẽ cuộc đời. Trong buổi chia tay ký tặng sách *Sát thủ, công lý rõ ràng*, tôi đã kết thúc đời độc thân.

“Cảm thấy tình yêu rất được nhỉ?” Giờ thì đến lượt đại ca bù đầu cho kịp đăng tạp chí *HERE*.

“Rất được.” Tôi hài lòng ôm bạn trai.

“*Mẹ, thơm một cái sắp xuất bản*, viết cho tôi một lời tựa nhé!” Đại ca nói.

“Tôi viết tựa á? Hơi bị kỳ cục đấy.” Tôi nhú mày.

“Để làm kỷ niệm!” Đại ca cúp máy, tiếp tục cà.

Tôi ngồi trước máy tính, sắp xếp lại từng li từng tí của năm qua. Thực lòng, tôi không thể cầm bút viết trọn vẹn cảm giác của mình. Nhìn lại những gì đã qua khiến tôi khóc lên khóc xuống, làm cuốn sách trở nên u buồn.

Nếu nói tôi sẽ không quyến luyến thì là nói dối, bởi một năm qua tôi đã được rất nhiều rất nhiều, từ độc giả hâm mộ, đối tác công việc (cảm ơn hai nhà xuất bản Xuân Thiên và Cái Á đã bao bọc và hỗ trợ tôi, không có sự giúp đỡ của quý vị sẽ không có tôi hôm nay), dĩ nhiên còn có niềm tự hào về kết quả nữa. Tôi rất không nỡ rời xa, nhưng nếu chỉ có chìm đắm trong thành công đã qua thì sẽ không có thành công hơn sắp tới. Tôi quyết định lau khô nước mắt, và hồi tưởng lại những hình ảnh vui tươi. Bởi vì đây là một cuốn sách kết thúc có hậu.

Cuốn sách bắt đầu vào khoảng thời gian tôi được giao làm người quản lý nhà văn, viết xong sau khi tôi thôi việc chừng một tháng, cảm ơn đại ca tặng tôi một kỷ niệm thôi việc đặc biệt thế này, có thể chúng ta sẽ không bao giờ là quan hệ chủ tớ nữa (xin lỗi nhé, tôi không nghĩ ra từ nào thích hợp hơn), nhưng chúng ta mãi mãi là bạn!

8/11/2005 tại đại học Trung Sơn, Cao Hùng

(đúng ngày sinh nhật tuổi 28 của tôi).

Lời tựa của mẹ Dao

Khoảnh khắc thông báo mắc bệnh ung thư máu, đúng là nhớ mãi không quên.

Vẫn nhớ hôm đó, một mình đối diện bác sĩ, hai mắt đỏ hoe, đạp xe, về đến nhà còn thấy mình rất dũng cảm. Ai ngờ chồng ở nhà đã đầm đìa nước mắt từ lâu, nhìn thấy tôi thì gần như suy sụp, tôi không còn kiềm chế được nữa, khóc òa ngay trong tiệm thuốc.

Vẫn chưa đủ, tôi chạy lên phòng ngủ, nhìn từng căn phòng, khóc trong từng căn phòng, thậm chí ngồi ở phòng bóng bàn trên tầng bốn vừa kêu vừa khóc, không còn phân biệt được mồ hôi hay nước mắt nữa.

Ngay tối hôm đó, tôi nhẫn tâm bỏ mặc một chàng trai khóc lóc ở nhà, đi ra Kim Thạch Đường, mua một lều bốn cuốn sách về huyết học, đây không phải là phong cách thường ngày của tôi, nhưng có lẽ trong thâm tâm từ khi đó đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu. Đúng lúc mẹ chồng đang về nhà ngoại, ba thằng con trai đều đang học ở Đài Bắc, chúng tôi thấy cô đơn vô vọng biết bao.

Vào năm điều trị ở khoa huyết học và u bướu bệnh viện Chương Cơ, sau đó về nhà thì đã bốn mươi ngày sau. Ở trong phòng bệnh cách ly, sốt, ngất, ngã, ho ra máu, ba đứa con trai thành tâm cầu xin Bồ tát phù hộ, chép Tâm kinh và niệm Tâm kinh cho tôi, mỗi đứa nguyện giảm thọ sáu năm để chuyển cho tôi, chồng thì bảo giảm thọ mười năm để cho tôi, tôi bằng lòng tiếp nhận những tình yêu đó của mọi người. Thật vậy, bởi vì tôi cần những năm tháng đó biết chừng nào, tôi còn rất nhiều việc chưa kịp làm, lâu nay tôi cứ tưởng mình là robot vô địch, không đời nào ra đi sớm.

Sống trong sự động viên của yêu thương, hóa trị liệu càng ngày càng thuận lợi, hiện tại tôi làm theo hướng dẫn của bác sĩ điều trị Vương Toàn Chính, mỗi tháng vào Chương Cơ lấy máu xét nghiệm theo dõi một lần, chú ý đề phòng cảm cúm, tôi đi bơi để tăng cường vận động, tự tập khi công, mỗi tuần đi chợ hai lần như trước, làm những món ăn mà tôi thấy có lợi cho sức khỏe, ăn trong niềm vui. Còn cả đi du lịch ở Nhật Bản và Đại lục với đôi giày bạn đọc Tỏa Nhi của Cửu Bả Đao tặng nữa, tôi vô cùng hạnh phúc.

Cảm giác được sống lại bao trùm quanh tôi mỗi ngày. Tôi trưng bày cuốn sách của Cửu Bả Đao trên giá trong tiệm thuốc, khoe với bà con hàng xóm. Ngày tháng của tôi đầy đặn và vui vẻ. Sắp tới con dâu trưởng sinh nở, một sự sống mang lại hy vọng mới cho tôi. Chúng tôi đã chuẩn bị cho em bé Umi một căn phòng mới, bắt đầu mua sắm rất nhiều thứ, gia đình tôi sắp tới chắc chắn rất đông vui.

Vui lắm.

Đang ở bên mẹ, thời gian 8 giờ 44 phút, tối 22 tháng 11 năm 2004.

Đến phiên tôi và ba.

Hôm nay mẹ nằm viện đêm đầu tiên, bệnh bạch cầu tủy cấp tính. Lúc trưa, báo cáo xét nghiệm vừa “ra lò”, bác sĩ sải bước tới trước giường bệnh, tuyên bố tin dữ này với người đang ngồi bên chân mẹ là tôi. Tôi đang bê hộp cơm, mồm đầy giá đỗ với thịt nướng, ngồi khoanh chân trên giường bệnh, đang tỏ vẻ háu đói cho mẹ xem.

Trong tích tắc bác sĩ nói tên căn bệnh, tôi phát hiện trong phòng chỉ có mẹ tôi, tôi và thằng út, tôi vụt biến thành chỉ huy tối cao, nhưng tôi gánh không nổi việc đó.

“Đợi đã, để cháu gọi anh cháu đến nghe!” Tôi buông vội hộp cơm, lao ra khỏi phòng bệnh đi tìm anh.

Từ khi mẹ ngã bệnh, anh trở thành trụ cột gia đình, vô số họ hàng đều hỏi thăm bệnh tình mẹ qua anh. May vì anh học đại học ngành dược, làm thực sĩ về dược phẩm thô, làm tiến sĩ về trị liệu ung thư. Càng may sao anh là một người anh đúng nghĩa.

Tìm mãi mới thấy anh, bình tĩnh thông báo ý nghĩ ngây thơ “mẹ chỉ bị thiếu máu nặng, vất vả lâu ngày sinh bệnh mà thôi” của chúng tôi đã tan thành mây khói, sau đó níu chân bác sĩ ở sảnh để hỏi sau đây phải làm thế nào.

Bác sĩ họ Vương rất tốt bụng, chẳng chịu nói thẳng gì hết. Trong đầu tôi xoay vòng vòng kết quả google, một bác sĩ quen qua mạng, và một bạn cũ của mẹ đã qua đời mấy năm trước vì căn bệnh tương tự.

Bác sĩ nói xong bỏ đi, đầu tôi trống rỗng. Anh cả nắm chặt vai tôi lay lay bằng một thái độ tôi chưa từng thấy: “Làm sao đây!”

Làm sao đây? Chúng tôi đều chưa hết bàng hoàng, nước mắt chưa kịp chảy, trong đầu hiện ra mấy cú điện thoại cần gọi. Ba, ông ngoại, mợ, cô hai, cô ba, chú ba, cậu út...

Trở lại phòng bệnh, anh tôi thật thà khai hết tình hình với mẹ. Dù sao hỏi trẻ mẹ tôi cũng từng làm hộ lý, giấu sao nổi. Sáng nay lúc ở chỗ đợi, mẹ còn đọc cuốn *Phân tích chẩn đoán lâm sàng* mới mua, sáng suốt lắm.

Ba anh em cùng nhìn mẹ.

“Cầm đứa nào khóc.” Mẹ nói.

Tôi cuộn tròn ôm lấy đầu gối mẹ, lén gạt mấy giọt nước mắt.

“Đương nhiên không được khóc, bây giờ phát hiện ra sớm, chắc chắn vượt qua được.” Anh cả động viên mọi người, thằng út phụ họa.

Nói là phát hiện sớm có khi cũng đúng. Hồi tháng Tư, mẹ thấy mệt đã tự đi xét nghiệm máu, các chỉ số về máu đều không cho thấy điều gì, mãi tận đến tuần trước.

“Mẹ, mẹ là người quan trọng nhất của tụi con, thực sự không thể thiếu mẹ được.” Tôi nắm chặt bàn tay mẹ. “Ở trên mạng, con được công nhận là nhà văn tự cao tự đại tự tin trăm trọng, nên mẹ cũng phải tự tin vượt qua hóa trị liệu.”

“Biết rồi mà. Đây là di truyền.” Mẹ gượng cười.

Sau đó, từng người lần lượt ra chỗ ti vi bên ngoài bệnh viện lén khóc, rồi phân công nhiệm vụ tiếp theo.

Là nhà văn tự do và học viên cao học đang bị treo bằng, tôi quyết định dời nơi ở trọ từ Bản Kiều về Chương Hóa, ngày ngày bám mẹ và viết truyện. Anh cả thì hoãn tiến độ ở phòng nghiên cứu lại, lái con xe mười hai năm tuổi, phi đi phi về giữa Đài Bắc với Chương Hóa. Thằng út đang học cao học năm hai bận nhất, chỉ dặn nó cố gạt bỏ mọi việc ngoài lề không quan trọng, năng về Chương Hóa với mẹ.

Bởi vì là mẹ. Người quan trọng nhất trong nhà.

Mọi người lau nước mắt, xốc lại tinh thần, trở về phòng bệnh nói chuyện cùng mẹ. Bảo là “nói chuyện”, thực ra thần sắc của mẹ rất yếu, chỉ muốn mọi người yên tâm mà thôi. Khuyên nhủ vài câu xong, mẹ bắt đầu thử cố nhắm mắt ngủ.

Sau đó chị dâu tương lai của tôi đến. Mắt cũng đỏ hoe.

Tranh thủ lúc anh cả và chị dâu tương lai ở đây “trần giũ”, tôi tranh thủ bắt taxi về nhà trám răng, sau đó đi cắt mớ tóc sắp mọc thành cái nấm trên đầu mình.

Kể ra cũng lạ, chiều hôm qua lúc tôi dùng chỉ nha khoa móc kẽ răng, không biết tại sao răng cửa bên phải bung ra một miếng ở mặt sau, đó là miếng trám bằng sứ trước đây, dùng chỉ nha khoa móc qua móc lại một hồi thế nào mà bung mất. Bung ra dĩ nhiên không dùng lại được, vì xung quanh lỗ thủng đã bị vết sâu răng mới, bây giờ cần đục rộng thêm lỗ răng để trám lại.

Nằm trên ghế tại phòng khám nha khoa êm ái, kể như đang tranh thủ “ăn cắp” chút nhàn rỗi, tranh thủ thở lấy hơi.

Đúng lúc mơ màng sắp thiếp đi, đầu óc chợt lóe sáng, nhớ lại một chương trình truyền hình bói toán từng nói rằng, nếu chiêm bao thấy rụng răng cửa, thì trong đời thực bố mẹ sẽ bị bệnh rất nặng. Chính là sự việc của hôm qua. Nhưng chương trình đó còn bảo rằng, có thể cứu chữa được.

Lòng tôi chợt nhẹ nhõm, may sao mình kịp thời quyết định trám răng, để còn ăn thật nhiều lấy sức chăm mẹ, theo nguyên tắc mệnh lý, chắc chắn mẹ sẽ bình phục.

Trám răng xong, tôi đến hiệu cắt tóc.

Vừa ngồi xuống, dưới bàn tay xoa bóp dễ chịu của cô nhân viên phục vụ, tôi bèn nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng mọi chuyện về mẹ.

Mẹ thích màu tím. Nhưng hiếm khi mua đồ màu tím.

Mẹ thích mừng tượng cảnh mua nhà mới. Giấc mơ này chúng tôi mới thực hiện được tuần trước. Cố gắng vay ngân hàng gần hết giá trị căn nhà, chuẩn bị sau sinh nhật mẹ sẽ chuyển về nhà mới.

Mẹ thích những thứ chúng tôi thích. Bao gồm cả chó, và các cô gái.

Về tình yêu, tôi không phải là đứa “chín sớm” nhất nhà, nhưng mở mồm ra toàn nói tình yêu thì tôi là độc nhất vô nhị.

Trong nhà, buồng tắm và nhà bếp chỉ cách một tấm rèm, những đứa bạn tôi có may mắn đến nhà tôi tắm rửa thường không thoải mái, cảm thấy mọi riêng tư đều lộ liễu theo tiếng nước giội. Nhưng chính vì vậy mà ba anh em tôi từ nhỏ đều thích vừa tắm vừa nói chuyện với mẹ đang nấu ăn bên kia tấm rèm.

Thời gian đa phần là lúc đi học về, nhân tiện huyền thuyên chuyện trường lớp linh tinh. Tiếng lạo xạo của cái “bồ cào” sắt mẹ đảo thức ăn hòa lẫn tiếng giội nước tắm của chúng tôi, nhưng không hề ảnh hưởng tới câu chuyện giữa mẹ và con. Hơi nước nóng từ dưới tấm rèm nghi ngút bốc lên, tôi nghĩ đó là lúc mẹ vui nhất trong ngày.

Trong lúc tắm tôi rất thích nói với mẹ những chuyện đại loại như “con nhất định sẽ cưới ai làm vợ”, hoặc “có vẻ như con sắp cưa được ai ai đó rồi”. Từ tiểu học đến đại học, nữ nhân vật chính trong các lời thề của tôi đã thay không biết bao lần, nhưng tấm rèm chỉ thay có một lần.

“Mới bằng này tuổi nghĩ làm gì nhiều thế! Chăm chỉ học hành đi là được!” Mẹ lúc nào cũng trả lời như vậy, nhưng chưa bao giờ trong lời nói của mẹ có sự nghiêm túc.

Đôi khi cũng tự nhiên thành cụt cãi, tôi đội khăn tắm, thở phì phò tức giận, ném ra một câu “Hừ! Không nói với mẹ nữa!” Ra khỏi buồng tắm, sẽ thấy mẹ vừa bê thức ăn ra bàn vừa lặng lẽ rơi nước mắt, lần nào tôi cũng lấy làm hối hận, chỉ muốn mẹ thương cho vài tát tai.

Có thể mẹ thích sự theo đuổi của con trai đối với tình yêu, càng có thể đơn giản là mẹ thích chìm đắm trong những cuộc trò chuyện đời thường với con mình.

Miên man nghĩ ngợi, tôi định bụng thay mẹ viết gì đó.

Hoặc, thay cả gia đình lưu giữ lại những kỷ niệm chung đẹp đẽ.

Đoạn ký ức này nên đặt tên gì nhỉ? Ngồi trong tiệm cắt tóc, gần như ngay lập tức tôi hình dung ra bóng dáng bé nhỏ của mẹ dắt chiếc xe đạp, bẽn lẽn ngoái lại nhìn chúng tôi.

Ngồi trước gương, tôi không dám mở mắt ra.

Mẹ ơi, mẹ nhất định phải bình phục.

9 giờ 30 phút tối.

Ba đi về rồi, lát nữa thằng út tắm xong sẽ đến thay. Phòng bệnh chỉ còn tôi ở với mẹ.

“Hi hi, bây giờ mẹ chắc phải lo lắng nhất rồi.” Tôi mở ibook (ứng dụng đọc sách điện thoại), ngồi trên giường phụ, tựa lưng vào tường.

“Vì sao?” Mẹ ngạc nhiên.

“Vì chỉ còn lại thằng vô tích sự nhất.” Tôi tự trào. Quả thật thường ngày tôi đúng là thằng sống lười thôi luộm thuộm nhất.

“Làm gì có, nhiều khi con rất chu đáo tỉ mỉ.” Lúc nói, hình như mẹ đã phát hiện tôi lén dùng ibook che nước mắt, nhưng rồi mãi nói một lúc lại ngoảnh cả đầu sang.

Cho nên, tôi không hề chu đáo tỉ mỉ chút nào.

Tôi vừa gõ câu chuyện này, vừa nói chuyện với mẹ về một mớ thông tin về bệnh máu trắng tôi kiếm được trên mạng.

“Mẹ ơi, hóa ra cấp tính còn dễ trị hơn mãn tính, lại may không phải dạng lympho mà là dạng tủy, năm đầu tiên xác suất sống hơn 60%, mẹ chắc chắn qua được.” Tôi nhắc mẹ.

“Mẹ sẽ qua.” Mẹ đáp, một tay gác lên trán như đang che bớt ánh đèn huỳnh quang. Đây là tư thế rất đặc trưng của mẹ, tôi cảm thấy trong đó ẩn chứa thành phần đau khổ.

Sau đó, tôi kể chuyện trám răng, rồi cả chuyện nhớ lại chương trình truyền hình liên quan đến mệnh lý bói toán. Tôi nhắc cho mẹ nhớ chúng tôi đã cùng xem chương trình đó, người dẫn chương trình là Huống Minh Khiết.

“Cho nên con nói là thật, con đã trám răng rồi, nên chắc chắn mẹ sẽ khỏe lên thôi. Mẹ ạ, con nhắc lại nhé, mẹ là người quan trọng nhất trong nhà, là ý nghĩa cuộc đời của bọn con.” Tôi nói.

“Biết rồi mà.” Mẹ nhắm mắt lại.

Mặc dù nhà tôi giống như đa số các gia đình truyền thống khác, không hay mở miệng ra là cứ yêu với đương, nhưng có những thời điểm, cảm xúc không thể truyền đạt qua tâm linh tương thông được. Tôi không hiểu tại sao lại để lỡ những cảm xúc đó một cách vô ích như thế.

Mẹ nằm trên giường, thỉnh thoảng để mắt tới tốc độ nhỏ giọt của dịch truyền. Mẹ đang thể hiện kinh nghiệm phán đoán của hộ lý chuyên nghiệp, sau đó quyết định gọi y tá đến. Quả nhiên, huyết tương truyền đã sắp cạn.

Tôi nhìn dáng người nhỏ bé của mẹ, mẹ lại đang dần dần thiếp đi.

Vài tiếng đồng hồ trước, thằng út nói một câu rất láo: “Mẹ à, cả đời mẹ chưa bao giờ được ngủ một giấc ngon, nhân cơ hội này nghỉ ngơi đi mẹ.” Chẳng hiểu sao nữa, lúc đó rất muốn bảo nó cầm miệng, tuy rằng đó là sự thật chua xót.

Tôi nhìn mẹ ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay mẹ đang cầm ống truyền và dán đầy băng dính. Dáng mẹ ngủ còng queo vẹo vọ, đã di truyền sang tôi, toàn bộ.

Mẹ bỗng nhúu mày, ngón tay ngoáy vào lỗ tai mấy phát, sau đó tiếp tục giấc ngủ dang dở và bất an.

Mẹ rất thích ngoáy tai anh em tôi, nhưng không cho bọn tôi ngoáy tai mình. Nói cho cùng thì cũng phải thôi, vì trình độ ngoáy tai của mẹ đã tới mức thần sầu, tôi từng tận mắt chứng kiến một người hàng xóm chạy sang nhờ mẹ giúp, kết quả móc ra một cục ráy tai đen sì sì, người kia cảm ơn rồi rút ra về.

Ráy tai của tôi nhiều nhất trong ba anh em, nói là ngoáy mãi không hết cũng đúng. Nhưng xét kỹ lục thì phải là anh tôi, lần đầu tiên bị bố bắt “đứng gọi đầu”, sáng hôm sau rơi ra một cục ráy tai cực lớn.

Khi ngoáy tai, mẹ thích hỏi chuyện nọ chuyện kia, bọn tôi bị buộc phải ậm ậm ờ ờ trả lời mẹ. Mỗi khi lấy ra được một mẩu nhỏ, mẹ lại quệt lên cánh tay bọn tôi. Có lần còn đem một cục ráy tai cực đại cho vào túi ny lông bằng bàn tay, giao cho bọn tôi giữ làm kỷ niệm hoặc đem khoe khắp nơi. Nhưng hầu như chẳng bao giờ thực sự lưu giữ cả, mấy lần bị con cá tôi nuôi trước đây ăn mất.

Mấy năm gần đây tôi mới bắt đầu nghĩ cách ngoáy tai cho mẹ, nhưng trình độ kỹ thuật còn kém xa. Mẹ rất sợ trình độ gà mờ của tôi, thường kêu đau đòi thôi, đồng thời kiên quyết rằng đợt công kích vừa xong của tôi hoàn toàn không phải là “mẹ ơi, chỉ mới ở bên ngoài thôi mà” như tôi nói.

Hồi trước những lúc nhàm chán tôi hay nghĩ linh tinh, nếu về già mắt mẹ mờ rồi, thì ai ngoáy tai cho tôi đây? Vài lần tôi tự cầm cái móc cho vào tai khều thử, nhưng không sao ngọ ra được bí quyết. Chỉ mỗi việc nhỏ này thôi, đã thấy mẹ là người không ai thay thế được.

Thằng út đến. Tôi trao “tín vật”.

Hôm nay nó ngủ lại bệnh viện với mẹ, sáng mai về Đài Bắc, đổi cho thằng ảm ớ là tôi ra trận.

Nhưng ngày mai là ngày đầu tiên làm hóa trị liệu.

Tôi rất sợ đau, cái này cũng di truyền. Tôi rất sợ thảm cảnh ngày mai chỉ còn lại mình tôi.

Anh cả mới đến Đài Bắc, vừa gọi điện cho tôi, nói là anh chỉ tức sao không có nhiều anh em nữa cùng chăm sóc mẹ. Trong đầu tôi lại nghĩ đến các “thiết lập đoán trước” trong phim điện ảnh *The symbol*. Mỗi sự sắp xếp của ông Trời đều có lý do riêng.

“Em vẫn hay nghĩ, có khi mẹ đẻ ra 3 anh em là có ý gì đó. Ba người cũng rất tốt.” Tôi bảo.

“Anh biết.” Anh đáp, kết thúc cuộc gọi.

23/11/2004

Tôi học cao học về xã hội học. Truyện viết đầu tiên *Bom sợ hãi* ẩn chứa ý nghĩa xã hội học, cũng là mục đích ban đầu phải viết thành một loạt truyện. Câu chuyện trong *Bom sợ hãi* nói về tầm quan trọng của “ký hiệu” đối với sự vận động của thế giới, cho nên tôi đã xây dựng nhân vật sinh viên đại học

một sớm thức dậy phát hiện ra mình đang ở một thế giới xa lạ về ngữ nghĩa, tai chỉ nghe thấy những âm thanh hỗn độn, chữ viết biến thành mớ tạp nham méo mó, mọi biển hiệu, sách báo, tiền tệ, ti vi v.v... đều là những hình ảnh rối rắm. Sau đó sinh viên ấy gần như bị tâm thần phân liệt.

Xây dựng một điều kiện không gian thời gian như vậy là vì, muốn biết được mức độ quan trọng của một cái gì đó, phương pháp nhanh nhất là “vứt bỏ nó”, để nó không tồn tại. Nếu một cái gì đó không tồn tại nữa, ta sẽ phát hiện ra quỹ đạo vận hành của thế giới xung quanh dần dần chệch hướng, hoặc mất cân bằng nghiêm trọng. Trải nghiệm sự hoang mang và sai lầm sẽ cho ta lĩnh hội được ý nghĩa quan trọng của sự tồn tại của thứ đó đối với bản thân.

Nếu ông Trời bắt mẹ bị bệnh nặng vì mục đích như thế, tôi chỉ có thể nói rằng, sao phải làm điều thừa thãi vậy?!

Sự quan trọng của mẹ không cần bất cứ chứng cứ hỗ trợ nào.

Bây giờ là 2 giờ 35 phút chiều, mẹ nằm viện ngày thứ hai.

Buổi sáng tôi đến thay ca cho thằng út, mang cho mẹ xô nước dùng để lau rửa và bức tượng Phật nhỏ. Họ hàng đến thăm nhiều, chú ba, cô ba, vợ chồng dì ba, bố mẹ vợ tương lai của anh cả. Tôi nghĩ đây thông thường là “giờ cao điểm” thăm hỏi bệnh nhân. Đến sau đợt hóa trị liệu, lượng bạch cầu sụt giảm mạnh, hệ thống miễn dịch suy yếu, sẽ phải đuổi khách, bảo vệ mẹ.

Tôi nhìn mẹ liên tục giải thích bệnh tình cho họ hàng, nói đi nói lại rằng đã có chuẩn bị tinh thần, lần lượt an ủi mỗi người đến thăm. Mẹ thật mạnh mẽ. Tôi âm thầm cầu khẩn bộ gien di truyền yếu ớt của mình chỉ là đột biến cần thiết “để trở thành nhà văn có cảm xúc dồi dào”.

Họ hàng như sóng, ập đến rồi tản đi. Bây giờ chỉ còn mình tôi.

Buổi chiều mẹ nhận được điện thoại của ba, lại bắt đầu chỉ dẫn chỗ để các thứ vật phẩm trong nhà, cả vị trí của thuốc men trên giá, lời lẽ tỉ mỉ và phong phú, dễ dàng mừng tượng ra dáng vẻ ba đang tìm kiếm đến luống cuống ở đầu kia điện thoại.

Ba là một người đàn ông rất dựa dẫm vào mẹ. Vì thế ba không biết nấu cơm rửa bát, không biết giặt áo là quần, không biết quét nhà dọn dẹp, nửa đêm mỗi vai đau lưng thì mẹ đắp bóp mát xoa, trước khi ngủ hay đòi ăn đêm. Một mẫu đàn ông sung sướng điển hình của Đài Loan thế hệ cũ. Nhà tôi nghèo, một núi nợ hơn hai mươi năm trả chưa xong, nhưng ba sống thoải mái, vì có mẹ thu xếp gắng gượng cân bằng thu chi, năm ngoái còn mua một chiếc xe RV mới.

“Ông có nhớ uống thuốc trước và sau bữa tối không?... Trà gừng bột để ở cái tủ gương tôi hay pha cà phê, phía sau một tí... Số điện thoại đó tôi chép ở...” Mẹ nằm trong bệnh viện, vẫn điều khiển cuộc sống của ba từ xa.

Ngoài cuộc sống ra, ba tôi còn dựa vào mẹ trong chuyện làm ăn ở tiệm thuốc.

Nhà tôi mở tiệm thuốc, mức độ quán xuyến của mẹ đối với tiệm vượt xa tưởng tượng của mọi người. Mẹ rất chăm chỉ, thường xuyên thấy mẹ ôm cuốn *Được phẩm toàn thư* dày cộp để tra tra dò dò. Với kiến thức chuyên môn hộ lý trước đây, mẹ không ngừng tìm tòi bổ sung tri thức tiên tiến nhất về sử dụng thuốc men. Mẹ còn hay bảo tôi lên mạng tra cho mẹ xem ý nghĩa của mấy từ khóa là gì. Cho dù tuổi đã cao, phải đeo kính lão, mẹ vẫn kiên trì như thế.

Chính vì vậy, bao nhiêu khách hàng, người thân, láng giềng chòm xóm hễ ốm đau đều muốn tìm mẹ nhờ tư vấn phải làm thế nào, nên đi bệnh viện nào. Nghiễm nhiên mẹ trở thành quý nhân được yêu mến nhất trong khu dân cư. Tiệm thuốc cũng biến thành điểm trung chuyển thông tin của dân cư xung quanh đấy, đủ mọi chuyện ngồi lê đôi mách đều tự động tìm tới.

@STENT: <http://luv-ebook.com/>

“Mẹ ơi, con dám chắc mẹ tranh cử tổ trưởng khu phố nhất định trúng!” Tôi từng nói vậy.

“Chứ sao chứ sao.” Mẹ đáp tỉnh queo. Đối với mẹ, điều duy nhất quan trọng là lo toan tươm tất cho gia đình.

Y tá mang đến một lô các tập tài liệu tuyên truyền về hóa trị liệu, bên trong liệt kê các tác dụng phụ sau trị liệu như chóng mặt, buồn nôn, rụng răng, rụng tóc v.v... và các sơ suất khách quan ví như nếu hóa chất bị thấm ra ngoài huyết quản... Tóm lại là nội dung đầy ắp đe dọa.

Mẹ ngồi dậy, cùng tôi xem những tài liệu tuyên truyền đầy đe dọa đó. Tôi đọc thấy có nhắc tới uống nước chanh và ngâm gừng giúp ngăn cảm giác buồn nôn, bèn vội vàng gọi điện thoại nhắn ba tôi nhớ mang đến.

“Đừng sợ!” Mẹ rất quan tâm khi thấy tôi lo sợ, bởi vì tôi không giấu được cảm xúc.

“Nhưng mà con sợ đau lắm, nghĩ tới lúc mẹ làm hóa trị liệu, ở đây chỉ có một mình con, con rất lo.” Tôi thành thật, liên tục nắn bóp bàn chân mẹ.

Sau đó mẹ lại phải quay ra khuyên giải tôi, tôi không uống danh là người chăm sóc tôi tệt nhất.

Mãi đến khi điện thoại của anh cả gọi đến nhắn là chiều nay anh đi phỏng vấn ở viện Nghiên cứu công nghệ công nghiệp xong sẽ về Chương Hóa, tôi mới miễn cưỡng thở phào. Anh mà, rất vững chãi.

Trong tưởng tượng, hình ảnh bệnh nhân ung thư sau khi hóa trị liệu sẽ nôn be bét, đau đớn kêu trời

khóc đất làm tôi không thể chịu đựng một mình. Chỉ mong sao trên ti vi toàn nói nhảm nhí lừa khản giả.

Y tá đến tiêm cho mẹ một mũi an thần và chống nôn, rồi điều chỉnh máy móc, bắt đầu truyền hóa chất hai tư giờ. Ngày mai hoặc ngày kia có thể sẽ đặt một mạch máu nhân tạo ở gần xương quai xanh của mẹ, để tiện cho truyền thuốc sau này.

Y tá và mẹ thảo luận về tính tất yếu của mạch máu nhân tạo đó. Mẹ nói với một giọng rất vui vẻ và chắc chắn: “Không sao đâu, miễn là có tác dụng điều trị, tôi sẽ hết sức phối hợp, tôi đã quyết định phải kiên cường chiến đấu rồi.” Tuyệt quá.

Sau đó mẹ lại bắt đầu nói về chuyện ba anh em tôi. Như thường lệ, từ khoe anh học tiến sĩ, hôm nay đi phỏng vấn nghĩa vụ quân sự ở viện Nghiên cứu công nghệ công nghiệp, rồi đến tôi, nhấn mạnh tuy tôi không vững vàng, rất khó nhờ cậy, nhưng lại rất giỏi viết truyện (liên quan gì đâu nhỉ!), sau cùng là thằng út, đang làm thạc sĩ ở trường Sư phạm, sang năm sẽ đi thực tập ở trường trung học Chương An. Sau nữa còn nhấn mạnh ba thằng con giai đều sắp bảo vệ luận văn, luận án, sắp tốt nghiệp cả rồi.

“Vì vậy tôi nhất định sẽ bình phục.” Mẹ nói rất nhẹ nhàng.

Đây, tôi đã bảo sự tự tin dữ dội của tôi là có nguồn gốc cả.

Thuốc an thần phát huy tác dụng, mẹ bắt đầu cảm thấy hơi mơ màng. Tôi kể tôi đã bắt đầu cho đăng lần lượt chuyện của mẹ lên mạng. Mẹ tò mò hỏi mấy câu. Tôi kể rằng mọi người đều thấy cảm động. Bao giờ tôi tới lượt về nhà sẽ in bản thảo ra cho mẹ đọc.

Mẹ thiếp dần đi, miệng hơi hé ra.

Tôi dùng một cây tăm bông đã nhúng nước, thấm ướt môi cho mẹ. Lòng đầy cảm xúc.

Hồi nhỏ bị ốm sốt, ăn gì vào cũng nôn thốc tháo, mẹ lén truyền nước cho bọn tôi tại nhà, bởi vì uống nhiều nước quá sẽ bị nôn. Miệng chúng tôi khô nẻ, mẹ lại lấy tăm bông thấm ướt đặt lên miệng dẫn bọn tôi ngậm mút, sau đó bôi ra khắp môi. Tận đến năm trước, tôi nhập viện vì bị thoát vị bẹn, mẹ vẫn dùng tăm bông thấm nước ấm đắp lên môm tôi.

Nhưng đến tận tối khuya hôm qua mới sực nhớ ra chúng tôi không mang tăm bông vào bệnh viện. Sáng nay trước khi ra khỏi nhà tôi hỏi xin bà nội một gói tăm bông.

Mẹ chu đáo nhất.

Hoặc là, tình yêu của mẹ nhiều nhất.

Anh cả sắp đến.

Chúng tôi hay nói chuyện về mẹ trên chuyến xe Bắc Nam.

Từ trước đến giờ chúng tôi luôn mừng rằng đã không làm mẹ thất vọng, chúng tôi rất rõ niềm tự hào của mẹ, mỗi đứa nhất định phải có hào quang của riêng mình. Anh cả nói tôi có thành tích sớm nhất, mẹ rất hay khoe với mọi người rằng tôi đã ra sách, nghe nói rất nổi tiếng trên mạng, mỗi lần đến hiệu sách mua tài liệu khám chữa bệnh mẹ thường soi mới như thanh tra xem sách của tôi có trên giá hay không.

Tôi luôn hy vọng tương lai giành được giải thưởng văn học đại chúng nào đó, để lúc đứng trên sân khấu phát biểu cảm tưởng sẽ tha hồ tỏ lòng biết ơn mẹ.

Mẹ thường nói, tể bào văn học trong người tôi di truyền từ ba, rồi nhắc đến các lá thư tình ba viết cho mẹ hồi xưa. Nói như thế cũng chẳng sai, hồi bé cứ cuối tuần phải làm bài tập làm văn vào vở, ba anh em đều phải ngoan ngoãn viết thành bản nháp cho ba nhận xét trước, sửa đi sửa lại xong mới được cho phép viết vào vở. Nếu ba đang bận nhiều việc, số câu bị sửa sẽ ít một chút, khiến bọn tôi sợ hãi gần chết.

Nhưng mà câu chữ sửa đi sửa lại, thì chấp hàng ngàn câu cũng không thành bài văn hay được.

Nghỉ hè cuối năm lớp bốn tiểu học, mẹ bỗng có ý tưởng cho anh em tôi đến học làm văn ở tòa Nhật báo quốc ngữ, thế là dắt xe đạp chở chúng tôi đến đó xin vào lớp “phụ đạo tập làm văn”. Ở đó, mỗi buổi học phải hoàn thành một bài văn mới được ra về, không có tình trạng phải chỉnh sửa xong xuôi mới được tính làm xong. Thế là tôi thỏa sức viết lách, viết tận tình, chăm chú và thành ra say mê. Không thể không chăm chỉ nghiêm túc, không thể không thỏa sức bởi vì mẹ dường như vất đến tận cùng hơi sức để làm sao cho anh em chúng tôi trở thành tài năng phơi phới.

Nhưng mà hồi đó tôi lại rất băn khoăn. Mặc dù tuổi mới tí ti, nhưng tôi đã lờ mờ cảm nhận được tình trạng nợ nần của gia đình. Mẹ ráng sức gom góp để có tiền cho mấy anh em tôi đều được học thêm tiếng Anh, giờ lại thêm tập làm văn, khiến tôi cảm thấy băn khoăn và áy náy. Mỗi lần thầy giáo đưa cái phong bì bằng giấy bìa, bảo về nhà cho học phí vào đấy, con số viết trên đó đều khiến tôi hoang mang.

Hễ nghĩ đến chuyện mẹ quyết không bao giờ nhúu mày trước các khoản học phí, sống mũi tôi lại cay sè.

Đầu năm lớp bốn tiểu học, trong ba năm học lớp tiếng Anh của thầy Đình, mẹ mua băng cát xet trắng bảo chúng tôi lên lớp ghi âm để về nhà ôn tập. Có lúc mẹ cũng ngồi nhàn rồi nghe cùng, nếu nghe thấy bọn tôi đùa cợt mất trật tự trong lớp, mặt mẹ lập tức nghiêm lại, bắt buộc chúng tôi lần sau đi học

phải ngoan ngoãn xin lỗi thầy giáo và còn đích thân gọi điện thoại cho thầy để xác nhận. Tôi nghĩ điều này đã ít nhiều ức chế năng khiếu hài hước của một con người, nhưng có cha mẹ nào mong muốn con mình trong lúc cần phải học tiếng Anh lại rèn luyện năng khiếu hài hước?

[@STENT](#)

Trở lại với môn làm văn. Lạc đề rồi mặt trời trán bóng quay lại chủ đề cũ là sở trường hay ho của tôi.

Tôi thấy rõ dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của ba, lối hành văn của tôi trở nên nổi trội so với bạn bè, nhưng điểm học ở trường lại bình thường, nên mỗi khi có cuộc thi học sinh giỏi văn các thầy chỉ gọi top ba “học sinh giỏi” đi gánh trọng trách, tôi không có cơ hội cũng chẳng có động cơ đặc biệt nào để chứng tỏ sở trường thứ hai của mình, ngoài sở trường vẽ tranh.

Học làm văn ở tòa nhật báo, thật ra chẳng còn ấn tượng đã học cái gì, chỉ biết ra sức viết. Lần nào trả bài điểm cũng cao, nhận xét tốt, nên thầy khuyên tôi thi vào lớp năng khiếu văn. Tôi chẳng biết mình có năng khiếu hay không, nhưng đã đường hoàng thi vào, và rồi rờn rã học môn văn năng khiếu hai năm trời.

Lên trung học cơ sở, tôi không chỉ biết viết, còn thêm thói hài hước kiểu bốc phét. Nhật ký tuần viết linh tinh lần nào cũng được chuyền tay nhau đọc trong lớp. Hễ đề làm văn có chút tự do, tôi liền mượn cớ viết truyện. Lên đến trung học phổ thông, mức độ “chém gió” trong nhật ký tuần đã hoàn toàn ra khỏi quỹ đạo thông thường, chuyển sang lớp kể bên, đến thứ Sáu mới về lại tay tôi. Sau đó tôi làm lớp phó văn nghệ suốt sáu năm, thực hiện sáu lần bố trí trang hoàng lớp học, từ trung học cơ sở năm đầu đến trung học phổ thông năm cuối.

Mặc dù đôi lúc cũng phàn nàn, nhưng mẹ rất thích nghi với tính cách “hài hước/lơ đãnh” của tôi, và thường lôi cái tính hậu đậu mất trước quên sau ra kể với họ hàng. Đối với quyết tâm trở thành cây bút chuyên nghiệp của tôi, mẹ cũng tỏ thái độ tôn trọng mang tính chất đánh cược tương lai, chứ không dùng cái nhìn thực dụng của cuộc đời để đánh giá thấp tôi, hoặc “khuyến khích ngược” tôi, hoặc tỏ ra lo lắng quá mức. Mặc cho cá tính của tôi có rất nhiều điểm yếu.

Hai năm trước lần đầu tiên gửi bản thảo truyện, tôi đã giành được giải Văn học Hoàng Khê huyện Chương Hóa. Năm tiếp theo được giải lần nữa. Mẹ cực kỳ phấn khởi, đọc kỹ càng tác phẩm của tôi từ đầu đến cuối. Mẹ luôn như vậy, cho dù đề tài tôi viết kỳ quặc đến mấy, mẹ cũng chậm rãi đọc từng trang với đôi kính lão, chậm rãi lật từng trang như trầm ngâm ngẫm ngợi, chậm tới mức khổ sở.

“Mẹ thích nhất *Cà phê đợi một người*, tại vì nhân vật chính trong đó chính là Điền Điền mà chứ ai!” Mẹ nói vậy. Câu chuyện đó mẹ đọc nhanh nhất, cũng thích nhất.

“Nhân vật chính trong *Cà phê đợi một người* là... con gái mà.” Tôi ngó người.

Nhưng nghĩ lại cũng phải. Cũng chỉ có mẹ nhận xét như vậy. Trong khi tất cả mọi người chưa ai phát hiện ra.

“Mẹ, con vĩnh viễn không bao giờ quên dáng vẻ mẹ đội mũ dắt xe cái ngày mẹ đưa con tới tòa Nhật báo quốc ngữ.” Tôi nói, và không chỉ một lần.

Mỗi lần xuất bản một cuốn sách in, mỗi lần nhận giải, tôi lại nói một lần.

Đạo diễn nào đó tìm tôi viết kịch bản, nhà xuất bản nào đó kiếm tôi hợp tác, rất nhiều nhà xuất bản của Đại lục gửi thư mời, nhân vật tiểu thuyết được sản xuất thành búp bê, được mời đến đâu đó nói chuyện v.v... tôi đều nhẹ nhõm khoe với mẹ, sau đó ngắm nhìn dáng vẻ mẹ mừng cho tôi.

Bởi vì, mẹ là người duy nhất trên đời này, không cảm thấy ngưỡng mộ hoặc đồ kỵ trước những thành tựu tâm huyết của tôi. Tôi muốn mẹ hiểu sâu sắc mối quan hệ tốt đẹp giữa hai mẹ con tôi.

Ba yếu tố của một cây bút: Tình cảm, nguồn cảm hứng và động lực.

Trong cuộc đời tôi, tình yêu mà mẹ dón cho tôi có đủ ba thứ đó.

Bây giờ là 11 giờ 24 phút đêm, lượng hóa chất Ara-C còn lại 321. Mẹ dặn tôi phải ghi chép thật đầy đủ chi tiết lượng thuốc còn lại qua các mốc thời gian cùng với tình hình sức khỏe của mẹ, nhằm giúp bác sĩ chẩn đoán.

Người nhà đều lo lắng sắp tới mẹ chuyển vào buồng cách ly để tránh lây nhiễm thì sẽ phải chịu sự cô đơn. Anh cả và ba rất thương mẹ, còn tôi thì vô cùng sợ hãi.

“Mẹ ơi, con phải nói trước, con là đứa yếu đuối nhất nhà, vì thế mẹ nhất định phải kiên cường, để còn động viên con.” Tôi nói câu nọ xọ câu kia. “Điều con lo nhất không phải mẹ vào buồng cách ly sẽ

cô đơn, mà là không được nhìn thấy mẹ nữa con sẽ rất cô đơn.”

Mẹ lại ngủ rồi. Vẫn đáng ngủ rất kỳ cục, không ai bắt chước nổi.

Trừ tôi.

24/11/2004

Bây giờ là 5 giờ 38 phút sáng.

Một giờ đồng hồ trước, tôi còn đang mơ một giấc mơ đầy máu me về cuộc quyết đấu trại giam (ai lại có giấc mơ như vậy?) thì đèn trong phòng bỗng sáng trưng, mẹ và tôi bị giọng nói gấp gáp dồn dập của y tá làm tỉnh giấc, sau đó là những tiếng loảng xoảng khiến tinh thần tôi bất an.

Ban đầu tôi tưởng trời đã sáng, bệnh nhân giường bên dự kiến hôm nay ra viện đã đến lúc ra về, nghe kỹ hóa ra tiếng cấp cứu hồi sức, xen lẫn những hỏi han của người nhà bệnh nhân. Nhưng mà, không giống như xem trên ti vi, không thấy các y tá thông báo các số liệu gì cho nhau, và câu hỏi của người nhà bệnh nhân cũng không gấp gáp, mà là mù mờ và ngắt quãng.

Nghe âm thanh, thì là bệnh nhân ở phía góc.

Tôi ngồi dậy trên giường phụ, vừa xoa nắn tay cho mẹ, vừa cầm ảnh Dược sư Phật lên, niệm Dược sư chú.

Dược sư chú thì mọi người trong nhà tôi đều đọc lâu lâu, từ bé ốm nằm trên giường, mẹ luôn hướng dẫn chúng tôi nhắm mắt niệm chú, sau đó trình bày với Bồ tát. Có lúc, thuốc bột khó uống quá cũng niệm; dường như hễ niệm chú thì mọi đau khổ trong nháy mắt đó đều tan biến.

Tôi niệm đi niệm lại, dần dần, nỗi sợ hãi trong lòng như trút dần ra theo mỗi hơi thở. Đã nghe rõ là tiếng y tá đang kêu gọi gì đó, tôi trèo qua giường của mẹ.

“Mẹ ơi đừng nghĩ nhiều, y tá bảo là khối u đè lên động mạch chủ, sau đó thế nào thế nào mới chảy máu nhiều. Cái này mẹ rành hơn con, không cần phải nói dối thì mẹ cũng đã biết bệnh của mình sẽ không có tình trạng đó. Tình trạng của mình là một trận chiến đấu với tỉ lệ thành phần của máu, và các khả năng lây nhiễm. Hoàn toàn khác với bệnh nhân kia, chuyện đó không xảy ra đâu.” Tôi lo cho tâm trạng của mẹ, nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại.

Sau đó, chuỗi âm thanh loảng xoảng khiến tôi thấp thỏm hồn vía đã dừng lại, mọi âm thanh thừa thãi

đều biến mất.

“Hôm nay còn nghe nói ông ấy sẽ làm xét nghiệm gì đó mà.” Mẹ thở dài, rồi chấp tay niệm Phật.

“Mẹ ơi, đừng nghĩ ngợi nhiều mà. Con học nhiều kinh với chú như vậy, nhưng bài này duy nhất không cần ôn tập mà vẫn nhớ rõ ràng chính là Dược sư chú. Con thật sự tin là trên đời không có sự trùng hợp ngẫu nhiên, tất cả mọi việc đều khớp nhau như bánh răng, con chỉ thuộc mỗi Dược sư chú, chắc chắn là có nguyên nhân.” Tôi nói đầy tin tưởng. Đây là đức tin cuộc sống, giống như ba mươi sáu hình ảnh cuối cùng trong truyện *Hắt hơi* vậy.

Bệnh nhân ở giường chéo góc cuối cùng đã bị đưa ra ngoài. Có rất nhiều cách để con người rời bỏ thế giới này, bệnh viện chỉ là một nơi trong số đó.

Mẹ vẫn còn hơi bàng hoàng, dù sao sự việc chấn động này cũng đến quá đột ngột.

Tôi nắn bóp lưng tung bàn chân mẹ, kể chuyện mấy hôm nay đáng lẽ nhận lời cầu tứ kịch bản của một ông đạo diễn, nhưng bị sự việc đột ngột này làm quên khuấy mất, tận đến tối qua đạo diễn họ Quảng gọi điện trao đổi một việc khác mới chợt nhớ ra. Tôi giới thiệu về ông đạo diễn và nguyên nhân tôi không thể nhận lời vụ cầu tứ kịch bản lần này một cách tự nhiên, sau đó bổ sung thêm chuyện chuyển thể tác phẩm thành phim.

“Mẹ cứ nhắm mắt mà nghe là được, đằng nào mẹ cũng chỉ cần nghe đã hình dung ra nét mặt của con rồi.” Tôi cười.

Mẹ dĩ nhiên đồng ý, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Nếu thấy sốt mẹ phải nói nhé, chắc chắn mẹ cảm nhận sốt nhanh hơn y tá đo nhiệt độ. Lượng bạch cầu sụt nhanh chắc chắn sẽ sốt, rất bình thường, không được giấu chỉ vì sốt là không tốt. Nếu mẹ bị sốt, mình sẽ tăng cường mức độ cách ly lên ngay.” Tôi nhắc mẹ, mặc dù đã nói nhiều lần.

Mẹ gật đầu, còn hỏi tôi ba và bà nội đến thăm có mang theo mấy hộp khẩu trang không, rõ ràng đã bình tĩnh một cách rất chuyên nghiệp.

Bụng thấy đói, ghi chép lượng thuốc còn lại, 181. Mở hộp sữa đậu có đường, viết lại một đoạn hiện thực rất tiểu thuyết này.

Sáng về đến nhà, đến lượt anh cả ở bệnh viện chăm mẹ.

Nhằm tránh truyền nhiễm vi khuẩn, tôi thay bộ quần áo chuyên để chơi đùa với Puma, ôm nó nằm thoải mái trên giường rồi... ngủ bù. Tôi rất cần Puma, còn nó đã lảng máng biết mẹ bị ốm, ngoan hơn rất nhiều.

Ngủ được hai tiếng đồng hồ, tôi lần lượt hoàn thành một số việc lặt vặt, bao gồm chuyển thư của các bạn mạng viết cho bố mẹ của Thác, mua vé tàu ngày mai đi Đài Bắc. Sau đó quyết định buổi tối vẫn để tôi chăm mẹ, cho anh cả thêm chút thời gian nghỉ ngơi.

Tắm xong, thay bộ quần áo vào bệnh viện, Puma kêu vài tiếng đòi ôm, tôi dùng ánh mắt giải thích mấy câu, Puma hiểu ra, bèn thu mình trên ghế thiêu thiêu ngủ.

Định viết một chút, nhưng không sao viết nổi chuyện *Thợ săn mạng sống* - vốn đã thỏa thuận từ năm tới sẽ đăng dài kỳ. Tôi nghĩ chắc phải cho đầu óc dẫn ra mấy hôm, để có thể chứa thêm những câu chuyện máu me và huyền ảo.

Xù gọi điện đến hỏi thăm, dặn dò tôi phải dưỡng cảm.

Mấy tuần trước, Xù và tôi lại trải qua không ít sóng gió, nhưng cô ấy rất hiểu mẹ quan trọng với tôi thế nào.

“Anh nghĩ những gì hiện tại anh đang viết không phải là truyện ốm đau tật bệnh, mà là truyện đồng hành sẻ chia. Anh cảm thấy khi viết truyện về mẹ, tâm trạng được nguôi ngoai, lòng can đảm không biết từ đâu cũng nảy ra.” Tôi nói, đồng thời nhận thấy thật ra là mẹ đang đồng hành với tôi.

[S'TENT](#)

Nhớ đến Châu Đại Quan.

Khi hoạt động sáng tạo con người sẽ mang lại sức mạnh cho bản thân, cũng mang đến sức mạnh cho người xung quanh. Ít nhất là tôi mong đợi ở tác phẩm của mình như thế. Ở bên mẹ và viết hồi ức về gia đình này, ngoài giải tỏa những lo buồn, áp lực nặng nề khôn nguôi cùng nỗi xót xa thương mẹ, tôi càng mong sao chuỗi hồi ức động viên san sẻ lẫn nhau này cũng mang đến thêm sức mạnh cho mẹ.

Đối với một người hết lòng coi trọng gia đình như mẹ, những ghi chép đồng hành này có thể khiến mẹ hiểu được “ý nghĩa” của mình trong lòng mỗi người chúng tôi, chứ không chỉ là sự “quan trọng” một cách mơ hồ và hình thức.

Tiếp theo, tôi nghĩ nên giải thích về cái mà tôi vẫn hay nói đến, xe đạp của mẹ tôi.

Mẹ không biết đi xe máy, không biết lái ô tô, chỉ biết sử dụng phương tiện học được từ thời cấp

sách là xe đạp. Vóc dáng mẹ nhỏ bé, chỉ có 1m45, mỗi khi muốn phanh xe phải nhẹ chân nhảy xuống đất, đi trên đường rất dễ nhận ra.

“Mẹ ơi, ngoéo tay nhé. Nếu con thi đậu đại học công lập, mẹ phải tập đi xe máy.” Thằng út là người cuối cùng trong nhà tham gia thi đại học, sức học của nó làng nhàng, khiến cho hứa hẹn giữa mẹ với nó bao gồm rất nhiều thứ: đi xe máy, đánh cờ tướng, chơi bài poker, đánh mạt chược, v.v...

Về sau cậu út đột phá thực lực, đậu vào khoa Giáo dục kỹ thuật trường Sư phạm, mẹ cũng tập đi xe máy thật. Nhưng chính đêm đầu tiên tập xe máy, mẹ đang cố gắng điều khiển chiếc xe Honda 100cc như con robot trên đoạn đường nhỏ trước nhà, không kịp nhấn phanh, từ từ đâm vào một chiếc taxi. Mẹ chỉ bị sây sát nhẹ, nhưng từ đó không bao giờ dám tập xe nữa.

Nên mẹ vẫn chỉ đi chiếc xe đạp của mẹ.

Trong trí nhớ tôi, xe đạp của mẹ chưa bao giờ mới, và thời gian mẹ không ngồi lên yên xe còn nhiều hơn thời gian thật sự đạp xe. Hồi cấp một, hôm nào ba lười, mẹ lại dắt xe đi bộ, thò anh em tôi đi học. Thật ra nhà tôi cách trường tiểu học Dân Sinh không xa, khoảng 1km. Nhưng mẹ không yên tâm, nhất là dạo đó “vụ án bắt cóc Lục Chính” đã làm kinh hoàng mỗi người mẹ Đài Loan.

Thay nhau ngồi trên xe đạp của mẹ, chúng tôi từ từ đi qua hai tiệm thịt viên nổi tiếng nhất Chương Hóa, đi qua con phố bán quần áo cũ và khu chợ quà vặt gần bên xe. Đi tiếp một lúc, gặp tiệm mì thịt bò thì rẽ trái, sau đó phải cẩn thận băng qua bên kia đường lớn, đi vào hai con ngõ nhỏ gần trường. Cặp sách lóc xóc trong giỏ xe của mẹ, lúc này trong lòng tôi bắt đầu ngượng ngùng.

Hồi đó, hầu hết trẻ con đều không thích bị “mắt mặt trước bạn bè”, để cho bố mẹ đưa đón đi học chứng tỏ bị cưng chiều quá, thiếu chững chạc. Càng đi với mẹ đến gần trường, tôi càng sợ bị bạn bè nhìn thấy, bụng dạ thon thót, cho nên nhất quyết không chịu ngồi trên xe khi đã đến gần trường. Mặc dù khó chịu, nhưng tôi rất hiểu mẹ yêu mình, nên không gào thét cự tuyệt sự đưa đón ấm áp của cha mẹ như lũ bạn bè, chỉ xấu hổ đến mức siết chặt nắm tay.

Mâu thuẫn ở chỗ, khi mẹ đưa đến cổng trường, chúng tôi lại rất tự nhiên thơm lên má mẹ một cái.

“Tạm biệt mẹ nhé.” Chúng tôi chào thân thiết.

“Nhớ ngoan nhé, đừng để thầy viết vào sổ liên lạc!” Câu thứ hai của mẹ hầu như là nói với riêng tôi. Cuộc đời tiểu học của tôi trôi qua trong nỗi sợ liên tục bị giáo viên ghi sổ liên lạc.

Tiểu học Dân Sinh có ba cái cổng. Mỗi anh em cách nhau hai tuổi, nên chỗ tạm biệt mẹ cũng khác nhau. Còn nhớ khi tôi mới lên lớp năm không lâu, anh cả đã lên cấp hai, còn thằng út đã vào cái cổng khác của trường. Cái ngày quan trọng đó, một mình mẹ đưa tôi đến cổng chính, dặn dò mấy câu rồi dắt xe chuẩn bị quay đi.

“Mẹ, vẫn chưa thơm mà?” Tôi ngờ ngàng.

“Lớn rồi đấy, không cần thơm, mau đi vào đi.” Mẹ nói, hơi xấu hổ.

Mắt tôi chợt đỏ hoe, nước mắt nhạt nhòa, đi vào trường mà chực bật khóc.

Bỗng mẹ gọi tôi lại, tôi sai bước tới chỗ mẹ, nước mắt lưng tròng.

“Được được, lại đây.” Mẹ bảo, rồi để tôi “mô” hai phát lên má.

Về sau, hai cái thơm đó trở thành hình ảnh kinh điển được mẹ không ngừng kể cho họ hàng cô bác nghe, và cũng là thời khắc cảm động nhất trong ký ức của tôi.

Về sau, anh cả lên cấp ba, cho “phục viên” chiếc xe đạp nữ màu xanh nước biển có giỏ trước, mẹ bèn tiếp nhận, và tiếp tục loạng quạng đi lại hơn chục năm. Trong giỏ thường chất đầy thức ăn và đồ dùng hằng ngày, có những lúc nặng đến kinh ngạc.

Nhưng chúng tôi ai cũng cao hơn và nặng hơn mẹ, không còn ngồi trên xe để mẹ từ từ dắt đi nữa.

Hình ảnh đón đưa ấm áp mỗi ngày rất đời thường đó, mặc dù không có bức ảnh nào ghi lại nhưng tôi đã nói rồi, trên đời này không có gì trùng hợp ngẫu nhiên, tất cả sự việc đều khớp vào nhau như bánh răng, đều có lý do quan trọng để tồn tại. Ký ức của tôi về mẹ cứ tươi roi rói, chắc chắn là để lưu giữ những thời khắc cảm động như vậy.

22 giờ tiệm thuốc đóng cửa. Ba đến rồi.

Ba gặp mẹ rất vui, sau đó cứ từng chập “thỉnh giáo” mẹ vị trí của rất nhiều thứ trong nhà, toát lên vẻ lưu luyến.

“Chỉ muốn đem bà về nhà, làm mẫu một lượt.” Ba than thở, rồi ôm mẹ rất tình cảm.

Mẹ gặp vấn đề sức khỏe lần này, trước khi đi bệnh viện kiểm tra, ba toàn khóc, làm cho mẹ cũng không cầm nổi nước mắt.

Nhưng nước mắt của ba có ý nghĩa to lớn với mẹ, mẹ đã để lại hình bóng vất vả chịu thương chịu khó nhất trong cuộc đời ba.

Lại chỉ còn mình tôi bên mẹ.

Trong ánh sáng yếu ớt, tôi chậm rãi đọc nốt những chương cuối của truyện *Tâm Tần Ký*.

Lúc này tôi bất giác nghĩ đến thằng út đã về Đài Bắc học, hơi lo cho nó. Một mình nó giữa Đài Bắc trống trải, chắc chắn rất cô đơn. Lúc đi ngủ chắc chắn rất khổ sở.

Đang miên man nghĩ thì thằng út gọi điện thoại chúc mẹ ngủ ngon.

Thằng tôi lúc này, rất mừng cho mình được ở bên cạnh mẹ.

25/11/2004

Sáng sớm anh cả đến trực thay. Tôi lên tàu đi Đài Bắc.

Buổi chiều hẹn chụp cộng hưởng từ ở đại học Y khoa Đài Bắc, kiểm tra mức độ đau thần kinh tọa của tôi xem đã đạt ngưỡng đi nghĩa vụ thay thế vì lý do sức khỏe^[1] hay chưa. Ngày mai đến nhà trọ ở Bản Kiều gửi xe máy và áo quần mùa đông về Chương Hóa. Ngày kia thì đến nói gì đó trong buổi tọa đàm ở đại học Sư phạm. Nếu có chuyện hay ho xảy ra, sẽ ở lại thêm một ngày Chủ nhật ở Đài Bắc.

[1] Những nam thanh niên đến tuổi mà vì lý do sức khỏe không thể tham gia nghĩa vụ quân sự ở Đài Loan, sẽ được áp dụng nghĩa vụ thay thế, tức là chỉ cần tới làm việc trong các cơ quan chính phủ, không phải nhập ngũ.

Thế rồi, hôm nay tôi vẫn quên gọi điện thoại cho ông đạo diễn, tệ thật. Nghiêm trọng nữa là, bây giờ đã nhớ ra việc đó tôi lại chẳng có sức lực thực hiện.

Mấy hôm nay nhiều việc đột ngột, áp lực tâm lý khiến cơ thể dễ mệt mỏi. Ngồi trên con tàu Tự Cường đi Đài Bắc, lần hiếm hoi đôi tay tôi đã bỏ thói quen duy trì suốt ba năm nay, không lách cách viết truyện trên đầu gối nữa. Tôi ngủ khi khi.

Đến đại học Y khoa Đài Bắc lấy tích kê khám, nút chặt hai lỗ tai, bắt đầu một việc mới chỉ từng thấy qua phim ảnh, là kiểm tra cộng hưởng từ.

Tôi nằm yên trong một không gian kín bưng, lúc thì yên lặng như tờ, lúc lại ầm ầm ù ù. Dần dà lại muốn ngủ say một trận, đáng tiếc là tôi chán quá hé mắt ra một lần, phát hiện mình đang ở trong một không gian chật hẹp, mặc dù đã nhắm mắt ngay lại, nhưng toàn thân lập tức căng lên cảm giác ngột ngạt không sao chịu nổi.

Hình như tôi đã ngọ nguậy và kêu một tiếng, chỉ muốn thoát ra ngoài lấy không khí.

Bây giờ tôi mới hiểu ra trong phiếu điền trước khi kiểm tra, do đâu mà có một mục rất nực cười: “nếu người bệnh không thể nằm yên, đề nghị thông báo trước cho nhân viên hộ lý”. Hóa ra không hề mang ẩn ý “xin lỗi nhé, tôi nghịch lắm, nên không làm theo yêu cầu được.” Mà là “mẹ kiếp, tôi là hội viên cấp cao của câu lạc bộ sợ buồn kín.”

Những thứ tôi sợ quả thực là quá nhiều. Cuộc đời tôi dường như là quá trình phát hiện, tích lũy những thứ mình sợ. Sợ độ cao, sợ ma, sợ người khác không tin mình, sợ mình không được ôm Puma lúc nó qua đời, sợ gãy mất đôi tay trị giá hai trăm triệu, sợ cắt bao quy đầu của mình hoặc người khác.

Nhưng tôi có thể khẳng định rằng, tôi sợ nhất là không có mẹ.

“Việc gì các con cũng phải bàn bạc với nhau đừng hoảng nhé... dù cuối cùng mẹ có qua khỏi hay không.” Tối qua lúc ăn cháo mẹ tự nhiên nói như vậy, hại tôi choáng váng một trận.

Mẹ! Mẹ đừng dọa con như thế.

Xem lại những dòng đã viết về việc chăm nom ngày hôm qua. Từ những giao hẹn của mẹ với thằng út, có thể thấy mẹ có rất ít thú vui.

Nhưng ít thú vui thật ra là vì quá nhọc nhằn vất vả, khiến thời gian dành để bồi đắp thú vui trở nên hết sức khan hiếm. Nếu có thời gian rảnh, mẹ cũng lựa chọn đi ngủ. Mẹ bảo chẳng có gì sánh bằng được một giấc ngủ ngon.

Mẹ thực sự cần nghỉ ngơi.

Sự việc lần này thật ra không phải không có dấu hiệu cảnh báo. Mẹ dễ bị đau đầu, kém ăn, đau dạ dày, nhức mỏi toàn thân, đêm khuya khó ngủ, tay run v.v... Tách riêng những hình ảnh khổ sở đau đớn này ra xem xét thì rất giống bệnh lao lực thông thường, dễ cho rằng chỉ cần thuốc bình thường là giảm đau mỏi, thành ra cũng dễ chủ quan. Nhưng nếu kết hợp toàn bộ những đau đớn mệt mỏi kia lại, thì sự thật đằng sau nó lại khủng khiếp đến thế.

Hoặc là, diễn biến một cách khủng khiếp như thế.

Điều khiến anh em tôi ăn năn nhất là, lại cũng nhờ vào sự cảnh giác và năng lực của mẹ, mới có thể sớm phát hiện ra sự thật nguy hiểm đằng sau những đau đớn đó, nếu không thì không biết hậu quả ra sao.

Tôi cảm nhận sâu sắc rằng, phận làm con, nên biến lòng quan tâm thành hành động thực tế.

Ba mẹ hề có gì không ổn, con cái không nên chỉ quan tâm nhắc nhở nơi đầu lưỡi, mà hãy ráng sức bê ba mẹ chạy thẳng ra bệnh viện kiểm tra. Những “câu chuyện nhỏ ý nghĩa lớn” nhan nhản này, ai cũng đã nghe đến phát ớn, nhưng khi chính mình trải qua lại rất xa lạ.

Điều quan trọng hơn nữa là, có những ước mơ đơn giản có thể bắt tay thực hiện, chứ đừng để ở “tương lai có thể nhìn thấy”. Nếu có thể thấy trước, thì tương lai đã mất đi định nghĩa thực sự rồi.

Lâu nay vẫn muốn đưa mẹ, vốn chưa bao giờ xuất ngoại, đi chơi đâu đó, và cũng chưa bao giờ quyết tâm thực hiện. Mẹ lúc nào cũng bảo công chuyện ở tiệm thuốc rất bận, thêm một ngày cho nó là thêm một ngày thu nhập. Một suy nghĩ rất truyền thống và thực tế. Đối với một gia đình lâu nay vẫn gánh khoản nợ tiền triệu, mẹ luôn gắng sức tiết kiệm. So sánh như vậy khiến tôi cảm thấy ăn năn, nhất là nhìn thấy đôi giày của mẹ đã đi từ rất rất lâu.

Có một lần tôi cố ý mua một đồng voucher của giày da ASO, định bụng sẽ bảo là tiền đăng nào cũng xài rồi, thế nào mẹ cũng phải đồng ý mua đôi giày mới. Kết quả lời được mẹ ra tiệm giày da ASO để lựa giày, mới phát hiện ra chân mẹ nhỏ hơn cả tượng tượng của tôi. Lục lọi cả tiệm không ra đôi nào vừa.

“Không sao cả, chúng tôi có dịch vụ đặt làm riêng theo kích cỡ mà.” Cô gái bán hàng quan tâm gọi ý.

“Cảm ơn nhé, không cần đâu.” Mẹ từ chối, quay sang bảo tôi: “Mấy voucher này để dành cho ba với thằng út.” Cuối cùng thằng út đã dùng thật.

Có lúc hò hẹn với Xù, ăn cơm bình dân ngoài trời hít khí lạnh, tôi bèn nghĩ, hôm nào phải thuyết phục mẹ đi ăn tiệm với con trai. Nhưng mẹ chỉ cần ăn McDonald hoặc KFC đã hài lòng. Nếu mở mồm mời mẹ đi ăn gì đó nhiều tiền một chút, tôi lại sợ sẽ bị mẹ trách mắng, nên chẳng dám đả động.

<http://luv-ebook.com/>

Một mâu thuẫn rất chua xót. Có lúc nghĩ đến tôi thấy sống lưng ớn lạnh.

“Mẹ ơi, sau này ở với con, mẹ chỉ cần chịu trách nhiệm xem HBO và đi ngủ thôi nhé.” Lúc ngồi nhà viết truyện, thỉnh thoảng tôi nói với mẹ như thế.

“Được rồi, được rồi.” Mẹ luôn trả lời như vậy, với một nụ cười.

“Mẹ ơi, mấy khoản nợ nần đó chẳng đáng gì. Mẹ đẻ ra ba thằng, nên nợ gì cũng chia ba là đơn giản vô cùng. Chỉ cần vài năm nữa, bọn con tốt nghiệp và hoàn thành nghĩa vụ quân sự xong, sẽ một phát trả hết sạch.” Từ thời đại học, tôi đã bắt đầu an ủi mẹ, “Sau đó mình có thể mua nhà mới.”

Dường như mẹ chưa từng nghi ngờ điều tôi nói, cảm thấy rất mãn nguyện về sự đoàn kết của ba anh em tôi.

Nhưng còn bao lâu nữa, mới đến ngày mẹ an hưởng nhàn rồi, tôi ngồi viết truyện trong tiệm cà phê còn mẹ ở bên cạnh xem tạp chí?

Nếu chỉ có kế hoạch, mà không có “khao khát thực hiện ngay lập tức”, thì mãi mãi chỉ là kế hoạch.

Đời người có quá nhiều thứ xứng đáng trở thành cái có, phải đi học, phải làm thêm, phải đi làm, phải thương thảo hợp đồng, mỗi lý do đều dường như nghiêm chỉnh, đều là những cái gọi là “việc chính”. Và như dự đoán, đại đa số mọi người đều lựa chọn bỏ lỡ cống hiến. Để rồi bất giác cuộn vào trong cái kén hối hận do chính mình nhả ra, mãi mãi bị giam cầm trong đó.

Có hai loại cảm xúc “cực đoan” sẽ ám ảnh con người suốt đời.

Một là sự hổ thẹn vì lòng tự trọng bị cưỡng đoạt, hai là sự hối hận lắng kết không ngừng.

Nói theo kiểu tiểu thuyết, hai thái cực cảm xúc đó, một cứng một chậm, sẽ lần lượt tạo ra hai loại người rất cực đoan. Nếu xảy ra tình cảnh “con báo hiếu mà song thân còn đâu nữa...” thật khó tưởng tượng tôi sẽ làm sao ngăn nổi nước mắt, cũng không biết liệu tôi có vì quá đổi mất mát mà đánh mất phần lớn cảm xúc hay không. Nhưng những thất vọng đó cũng không thể so sánh với việc đã không thể thỏa mãn hạnh phúc mà mẹ mong mỏi.

Vì vậy, tôi phải phá vỡ cái kén. Mỗi đứa con đều phải phá vỡ cái kén.

Nhưng phần lớn mọi người đọc tới chương này, cảm nhận được cái kén sờ sờ trước mặt, vẫn sẽ không nhắc điện thoại gọi về nhà.

Bởi vì luôn có “việc chính” phải làm.

26/11/2004

Tối qua là thứ Năm, theo kế hoạch, phải đăng tiểu thuyết mới lên mạng.

Tôi thấy rõ ràng, trong thời gian không ở bên cạnh mẹ, cuộc sống cần chậm rãi nhẹ nhàng hết mức, phải thả lỏng được tinh thần và cả thể xác đang trong tình trạng cảnh giác cao độ, nếu không sớm muộn thân thể cũng xảy ra chuyện. Sức khỏe mà có chuyện, thì không thể chăm sóc mẹ, nguồn lực trong nhà sẽ thiếu khuyết, người khác phải vất vả hơn mà lại còn làm mẹ lo lắng. Đã sang mùa đông, mấy hôm

nay trở lạnh rõ rệt, lại còn mưa. Nhất định không được cảm lạnh.

Bên cạnh công việc giữ sức khỏe, thả lỏng còn để ổn định nữa.

Từ phút đầu tiên sau khi có kết quả xét nghiệm của mẹ, tôi đã quyết định phải duy trì cuộc sống trong nhịp điệu ổn định. Cần viết vẫn cứ viết, mặc dù từ khi sáng tác đến giờ tôi gần như không hề gặp cái gọi là vấn đề về cảm giác, nhưng sự trôi chảy trong sáng tác rất có thể đã được duy trì nhờ thói quen tốt từ bao năm tháng tích lũy, hề ngừng nó lại, sau này phục hồi thế nào, tôi chẳng đại gì đi lãnh ngộ lần nữa.

Muốn xuất bản dài kỳ *Truyện kỳ về thợ săn mạng sống*, bắt buộc sáng tác phải đi trước ba tập, tôi mới xử xong một tập, phải tiếp tục chiến đấu. Mẹ quan tâm nhất là sự học của bọn tôi, vì vậy tôi cũng phải gửi bản thảo luận văn cho giáo sư hướng dẫn nhận xét.

Sự ổn định này nhờ vào những người liên quan đến tôi, giúp tôi duy trì, vì thế ngay lập tức tôi thông báo bệnh tình của mẹ tới những bạn thân, các đối tác thân thiết trong công việc, để họ biết tình hình của tôi.

Tại vì hai ngày trước hôm mẹ nhập viện, trong nhà có thêm một chú cho con Kurumi (lấy tên từ một bài hát của Mr. Children), mới chưa đầy hai tháng tuổi. Lúc này việc chăm sóc nó thật là “lực bất tòng tâm”, đành nhờ người bạn tên Hòa nhà cũng mở tiệm bán thuốc chăm giúp mấy ngày, nhân tiện huấn luyện nó biết đi tè ngoan. (Xin lỗi nhé, Hòa ơi, nghe nói Labrado lúc bé thích cắn các thứ lắm!)

Khi từ bệnh viện về nhà để cắt tóc và trám răng, hề có mạng là tôi gửi thư cho các nhà xuất bản liên quan, bảo cho họ biết việc mẹ tôi mắc bệnh, nhắc họ nếu có kế hoạch quảng bá, viết trang bìa, hoặc thảo luận hội nghị v.v... thì gọi thẳng cho tôi, định làm gì đều phải báo trước để tôi sắp xếp thời gian.

Nhưng mà, chỉ một mình tôi ổn định cũng vô ích, mỗi người trong nhà đều cần mau chóng thích nghi phải làm thế nào với những tháng ngày không có mẹ. Từ đơn giản như giặt giũ phơi phóng, nấu cơm, cho tới phức tạp như kinh doanh tiệm thuốc.

Đây là một trận chiến trường kỳ gian khổ. Mỗi người đều phải học cách làm thế nào “vừa không xa rời lý tưởng, vừa chăm sóc được mẹ”. Sự ổn định này sẽ thể hiện rõ nhịp điệu của nó sau không đầy một tháng tới, tôi mong vậy.

[S.T.E.N.T](#)

Một ngày của tôi có khoảng 2 tiếng đồng hồ trôi qua trên mạng, trao đổi, trả lời thư, đăng truyện. Sau khi vào bệnh viện chăm mẹ, thời gian lên mạng thu hẹp rất nhiều, nhưng bạn bè và độc giả đã “thương thì củ ấu cũng tròn”, khiến tôi thấy rất ấm áp khi trải qua những giây phút ngắn ngủi trên mạng.

Độc được rất nhiều lời khuyên của mọi người đối với chữa trị và chăm sóc bệnh ung thư. Chẳng hạn ăn gì để duy trì thể trạng kiềm nhẹ (nghe nói tế bào ung thư không tồn tại được trong môi trường máu kiềm nhẹ), làm sao căn cứ vào danh mục bảo hiểm chi trả và tự chi trả tìm được đơn thuốc chống nôn và kinh phí nằm viện phù hợp nhất với bệnh nhân. Các thông tin tư vấn cần lưu ý quả là khổng lồ, trong đó còn có bạt ngàn cách chữa mẹo, bài thuốc dân gian và phương pháp tôn giáo như khí công, trường sinh công v.v...

Có lá thư của một người bạn trên mạng làm tôi rất xúc động. Anh ấy nói đang cùng bạn bè tu đạo, có thể tập trung năng lượng thành quả cầu ánh sáng truyền cho mẹ tôi, hy vọng tôi có thể cung cấp họ tên và địa chỉ của mẹ v.v... Tôi đọc xong, phản ứng đầu tiên là “Á! KUSO^[1]” Nhưng sau đó là niềm xúc động khó tả. Một KUSO rất chân thành đã đốn tim tôi hoàn toàn.

[1] Một cách chửi tục trong tiếng Nhật, nghĩa là “cút!”.

Trước khi ngủ còn vào website PTT tìm thấy một chủ đề thảo luận về ung thư, đọc rất nhiều chia sẻ của những người nhà bệnh nhân, những kiến thức trên mạng quả là rất rất nhiều, lơ là một chút đã tới 2 giờ sáng. Hôm nay ngủ suốt chặng đường đến trưa. Tệ hại thật, thói quen ngủ sớm dậy sớm khó khăn lắm mới rèn được nhờ việc chăm sóc mẹ đã tan tành mây khói. Lại phải điều chỉnh từ đầu.

Vẫn ở Đài Bắc.

Buổi tối hẹn hò với Xù, lựa chọn phương thức hiệu quả nhất để giải tỏa tình cảm: xem phim. Hai đứa rất tâm đầu ý hợp lựa chọn bộ phim kinh dị đầy máu me *Run rẩy*, thật ra cũng vì chẳng có phim nào hay. *Tuyệt đỉnh công phu* của Châu Tinh Trì còn phải đợi đến cuối tháng Mười hai mới chiếu.

Run rẩy hình như nói tiếng Pháp? Không quan trọng, bởi vì cảnh máu chảy thành sông thì ngôn ngữ nước nào cũng chỉ còn lại tiếng gào thét kinh hoàng nguyên thủy nhất. *Run rẩy* là một phim hay, rất sáng tạo, chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí của tôi suốt 90 phút.

Xù cũng xem trọn bộ phim qua kẽ ngón tay, mắt nheo lại chỉ còn một sợi chỉ. Nếu không quen một con nghiện phim như tôi, chắc Xù chỉ “kinh nhi viễn chi” với loại phim kinh dị này.

28/11/2004

Việc ở Đài Bắc tạm khép lại một giai đoạn. Để sau sẽ nói về buổi thuyết trình ở đại học Sư phạm và phát biểu cảm tưởng nhận giải sáng tác một triệu.

Ngày mai là ngày cuối cùng của đợt hóa trị liệu đầu tiên. Người bình thường có khoảng 10000 bạch cầu/mm³ máu, khi mẹ mắc bệnh vọt lên 20000, nhưng sau khi hóa chất có tác dụng, chỉ còn 600.

Cũng có nghĩa là, sức đề kháng của hệ miễn dịch của mẹ bây giờ rất yếu. Trông nom mẹ phải rất cẩn thận, không được để mẹ bị cảm cúm hoặc lây nhiễm vi khuẩn. Phải luôn trang bị khẩu trang giấy và nước sát trùng. Tình hình này phải từ chối mọi thăm hỏi, trừ người thân đến trông nom. Vì vậy, người bạn trên mạng muốn dùng năng lượng chữa bệnh cho mẹ tôi ở cự ly gần chắc phải chờ một thời gian nữa.

Đương nhiên, đối tượng cách ly cũng bao gồm người trong nhà. Thắng út mặc dù đã về Chương Hóa, nhưng không may bị cảm, thế là tạm thời thiếu mất một hộ lý có thể điều động. Dĩ nhiên không được mắng mỏ thằng út, nhưng phải đề nghị nó “đừng có tái phạm!”

Mấy hôm nay ở Đài Bắc, gửi được xe máy và hai thùng to quần áo mùa đông về nhà. Sau đó chờ đến Chủ nhật lễ trao giải Truyện phim Comic một triệu, tổ chức ở khu số ba Trung tâm thương mại thế giới. Nhưng anh cả từ Chương Hóa báo tin xấu, làm tôi vừa lo lắng vừa giận dữ.

Nhằm ngăn chặn mọi nguồn lây nhiễm, ngay sau hôm tôi lên Đài Bắc mẹ đã chuyển từ phòng bốn người sang phòng hai người, định là được yên tĩnh hơn, ít người sử dụng không gian công cộng, nhưng cuối cùng lại hoàn toàn trái ngược. Ông cụ cùng phòng nôn ra máu rất nhiều, tiếng cấp cứu, tiếng máy thở không dứt, làm cho không khí đầy ắp căng thẳng chỉ chực chờ xảy ra điều gì nguy hiểm. Mặc dù tâm lý và giấc ngủ của mẹ không tránh khỏi bị ảnh hưởng, nhưng người mắc bệnh phải thông cảm cho nhau, không có gì phải nói.

Thế nhưng, người nhà của ông cụ chẳng khác gì đám khách ngồi dai mà lại vô duyên, như tổ chức cả một cuộc thi diễn thuyết trong không gian nhỏ bé của phòng bệnh, to tiếng sai khiến nhân viên y tế thông trực tràng, chỉ huy quy trình cấp cứu, buôn chuyện đầu đầu trong điện thoại với người khác, còn tùy tiện sử dụng nước rửa tay của nhà chúng tôi mua đặt trong toa lét. Nghe anh cả nói, đến nửa đêm tiếng ồn ào vẫn không hề thuyên giảm, làm cho huyết áp của mẹ tăng vọt, tâm trạng rất xấu.

Tại nhà kia lúc nào cũng mồm miệng oang oang, nên cả anh trai lẫn mẹ tôi đều rất rõ bệnh tình của ông cụ. Ông cụ ốm sắp chết, nhưng người nhà vẫn chờ giờ tốt để cho ông ra viện về nhà. Cho rằng con người vãng sinh tại nhà vẫn tốt hơn, nên mặc dù ông cụ đã mất ý thức, xuất huyết nhiều, đám khách ngồi dai chẳng mấy may nao núng; cấp cứu vừa mới ổn định, lỡ mất giờ tốt, lại chờ lần nữa. Buổi tối cũng không ra viện, sợ xui xẻo.

Mẹ khó chịu, anh cả càng chịu không nổi. Nhưng mâu thuẫn với người nhà của bệnh nhân cùng phòng là một việc hết sức ngu ngốc, anh cả đành lịch sự nhắc nhở nhà kia là mẹ cần được nghỉ ngơi, thì họ lại mát mẻ nào là “Nếu sợ ồn thì sao không chọn phòng đơn?” “Chỗ này là bệnh viện, làm sao mà không ai được nói gì được?”... Về sau ngày càng lớn tiếng, càng tùy tiện, gọi y tá đến thì họ lại cao giọng “Chúng tôi chẳng làm gì cả, người ta quá khó tính!” v.v...

Sau nữa lại có một đứa bé gái là cháu nội ông cụ, cứ thế gào lên với ông cụ đang hôn mê: “Ông ơi! Ông ơi!” Kêu đến khản giọng, nhưng không thấy tí đau buồn nào.

Nguồn ebook: <http://luv-ebook.com/>

Chuyện thế này tôi chưa nhìn tận mắt đã giận sôi gan. Nếu không vì tôn trọng mẹ, chắc anh cả đã định dân gân dân cốt một tí. Nếu có Cáp Bồng^[1], chắc tôi cũng muốn “đại ca” chiếu cố đám khách dai kia. Bằng không, thì lấy tờ giấy trắng kẻ bảng rồi đến gần hỏi: “Xin lỗi, có phải cuộc thi đoạt cúp ồn ào nhất bệnh viện lần thứ hai đang diễn ra ở đây phải không ạ? A, chú không phải là vô địch giải lần trước à?”

[1] Một nhân vật trong truyện Cáp Bồng truyền kỳ của Cửu Bả Đao, là một giáo viên đồng thời là người đứng đầu đám lưu manh.

May sao, đề nghị đổi phòng của chúng tôi mau chóng được chấp nhận, mẹ được thăng út diu sang căn phòng đôi mới, thật yên tĩnh. Còn anh cả cũng chỉ chửi đám khách dai kia vài câu gọi là. Chúng tôi vừa rời đi đã có một bệnh nhân chuyển đến cùng phòng với đám khách dai, nhưng chỉ hôm sau đã dọn khỏi đó. Hoặc có thể nói là bỏ chạy khỏi đó.

Về sau mới biết, đám khách dai vốn là ở phòng đơn, nhưng chắc chi phí quá đắt mới chuyển sang phòng đôi, rồi ồn ào náo loạn lên để đuổi bệnh nhân khác đi. Một phương pháp thô lỗ để có được phòng đơn giá rẻ.

Nói thật, tôi rất thương cho tình cảnh ngắc ngoải hấp hối của ông cụ, có nên tiếp tục cứu nữa không tôi không có ý kiến, các bác sĩ y tá bị chỉ huy thế nào tôi cũng chỉ biết bối rối. Nhưng tôi không bao giờ đồng ý cái trò bố lão biến bệnh viện thành nơi tổ chức party thăm hỏi.

Chẳng ai muốn ốm đau, người nhà cũng cần thông cảm lẫn nhau. Người bệnh rất cần nghỉ ngơi, dù không phải là người nhà anh. Bắt nạt mẹ tôi, tôi sẽ chẳng thêm để tâm khi máy thở của ông cụ nhà các người bị hỏng đột ngột.

Lòng cảm thông cũng chẳng phải phẩm chất gì cao cả cho lắm, chỉ là điểm xuất phát của lòng tốt cơ bản nhất trong linh hồn một con người. Không biết cảm thông, thì nên chui vào thùng rác mà tìm phân loại của mình, xem là loại đốt được hay không đốt được, loại tái sử dụng hay không tái sử dụng được.

29/11/2004

Bây giờ là 11 giờ trưa. Lượng thuốc Ara-C còn 98.

Đang ngồi sung sướng trên giường phụ của bệnh viện, thay phiên cho anh cả về nhà ngủ bù.

Mẹ ngủ không yên cho lắm, trở qua trở lại, thỉnh thoảng còn mở mắt. Mẹ bị giảm cảm giác thèm ăn, đại tiện khó khăn. Tôi nghĩ một là vì thành phần máu bị mất cân bằng, nhưng chắc người bệnh nằm lâu ngày sinh cảm giác mệt mỏi cũng là một nguyên nhân nữa. May mà mẹ rất có tinh thần hợp tác, cố gắng ăn, và cũng bắt đầu uống Ensure bổ sung protein liều cao.

Lâu lắm trong nhà chẳng có tin gì vui.

May thay thành phần nhiệt huyết nhất trong máu tôi mà mẹ dày công bồi dưỡng đang phát huy tác dụng quyết định.

Ba tháng trước bắt đầu chuẩn bị gửi bản thảo tham dự giải Truyện phim Comic một triệu. Giải có số tiền thưởng cực nhiều này mới được công bố vào tháng Bảy, nhưng hạn nộp bài lại vào đầu tháng Mười một, rất gấp. Giới hạn số chữ từ tám vạn đến mười ba vạn. Tiền thưởng giải nhất một triệu tệ, đồng thời chuyển thể thành phim thần tượng. Giải nhì mười vạn, giải ba tám vạn, và năm giải truyện hay. Ban đầu tôi định đem truyện đang viết *Tình yêu, hai hay ba đở* dự thi, nhưng Comic Ritz vốn đã rất ưng ý truyện này, cố ý thăm định để quay thành phim, bản thân tôi cũng vừa ký hợp đồng sáng tác cho Comic Ritz. Nếu làm như thế mà nhờ đoạt giải khác gì gian lận của gian lận.

Nhưng vì tôi chỉ muốn giành giải nhất, không muốn các giải khác, bèn nghiên cứu toàn bộ tình hình chung các tác phẩm chưa công bố và thậm chí các cốt truyện chưa sáng tác, thấy rất rất ít truyện về tình cảm, trong khi phim thần tượng hầu hết theo hướng đó. Thế nên tôi không quan tâm lắm vụ này nữa, thỉnh thoảng còn phàn nàn một tí về khoảng cách quá lớn giữa giải nhất với giải nhì.

Mãi đến cuối tháng Tám, tôi bắt đầu sáng tác *Đồng nhân thứ tám của Thiếu Lâm tự*, tốc độ mỗi ngày năm ngàn chữ, băng đèo vượt núi, giữa tháng Mười viết xong. Tổng số một trăm hai chín nghìn chữ, suýt soát kịch phim. Câu chuyện này càng nghĩ càng thấy thú vị, cũng có những khe hẹp để thăm thẫu chút yếu tố tình yêu. Quan trọng là, tôi đã viết liên tiếp ba câu chuyện tình, ngán rồi, muốn thay đổi chút vận may.

Ban đầu nội dung chính của *Đồng nhân thứ tám của Thiếu Lâm tự* dài khoảng hơn năm trăm ngàn chữ, tôi lược bỏ mấy nội dung miêu tả rất tinh tế hấp dẫn của tuyến phụ, mới miễn cưỡng rút gọn được xuống dưới mười ba vạn. Nếu có biên kịch tay nghề cao, có lẽ có thể nhìn thấy triển vọng phát triển của các tuyến nội dung phụ bị cắt bỏ đó. Chỉ cần tư duy một chút, những tình tiết đó sẽ tràn ra không dứt.

Nhưng tuyến phụ hay không phải là trọng tâm vấn đề. Tham gia cuộc thi nào cũng thế, tôi chỉ có một yêu cầu đối với sản phẩm của mình: “Đẹp mắt!” Vì vậy tôi không dùng cách viết kịch bản, cũng chẳng sử dụng quá nhiều đối thoại, mà sử dụng triết lý kịch bản phân cảnh “truyện tranh + điện ảnh” quen thuộc của mình để kể chuyện.

Trong một trăm nguyên nhân khiến tôi kể chuyện rất xuất chúng, tôi quan tâm đặc biệt tới một điều: “Nếu xóa sạch trơn tất cả đối thoại, câu chuyện có còn đẹp dễ hay không”, cũng có nghĩa là dùng “ống kính zoom xa” để quan sát toàn bộ câu chuyện có đầy đặn phong phú hay không, chứ không phải cái thứ hàng kém chất lượng - không có nội dung chỉ biết đánh rắm bằng mồm.

Không phải. Đương nhiên sẽ không phải. Câu chuyện này đã đi một đường quyền cực kỳ lâm li hào hùng.

Ngoài nhiệt huyết, tôi đã tra cứu rất nhiều tài liệu về võ thuật và lịch sử, không ngừng xuyên tạc chấp nối, cuối cùng đã đề ra được một nhân vật anh hùng vô danh tiểu tốt, hiên ngang đứng giữa khe hở cực lớn của lịch sử. Một thủ pháp mà tôi rất ưa thích, rất Cửu Bả Đao. Viết đến về sau, tôi rung rung nước mắt, trong lòng tâm niệm: “Ôi, chỉ muốn mọi người đều biết, bản chất của tôi vẫn là nhiệt huyết bùng bùng, còn tình yêu chỉ là thứ ảo ảnh đẹp dễ mà thôi.”

Sau đó, tôi nhận được thông báo của Comic Ritz, mời tôi Chủ nhật đến Trung tâm thương mại thể giới nhận giải thưởng.

Xù và tôi đến sớm lượn lờ chỗ NewYork NewYork bên cạnh, bấy giờ mới mua một cái sơ mi đảng hoàng để mặc, trước kia lúc nào cũng rất tuềnh toàng. Ban đầu tôi tưởng chỉ ai đoạt giải mới được mời tham gia. Đến nơi mới biết có mười lăm người. Vậy là sẽ có bảy khuôn mặt nặng nề ngồi lại phía dưới. Tôi không cho rằng mình thuộc số đó, nhưng tôi cũng không cho rằng đoạt một giải nào đó không phải giải nhất là điều đáng vui mừng.

Gặp lại Chim Táo hôm qua cũng đến nói chuyện ở đại học Sư phạm, và chủ nhân của giải vàng một triệu mà tôi rất hâm mộ: Mậu Tây. Ba chúng tôi ngồi cạnh nhau, Chim Táo bên trái tôi, Mậu Tây bên phải, Xù ngồi sau sò soạng tôi.

Gặp Chim Táo thật vui, không nhịn được chia sẻ với cậu ấy cảm tưởng và một vài tiếc nuối trong buổi nói chuyện hôm qua. Tôi đã đọc truyện của Chim Táo, chữ nghĩa dùng rất hay, và cũng cảm nhận được chiều sâu và khí chất của Chim Táo qua buổi nói chuyện. Chim Táo là một người rất chân thành. Khi tôi nói “Đã đến đây, thì chỉ có một mục đích, là bắt được vua”, cậu ấy cũng không giả vờ khiếm tốn với những câu vớ vẩn như kiểu “Được giải đã là một sự khẳng định”, chỉ khựng lại một chút, rồi vui vẻ đồng ý.

Mậu Tây mang lại cho tôi cảm giác: “Úi chà, một bậc cha chú đáng nể.” Chắc hẳn là thuộc trường phái sáng tác vừa rượu vừa thuốc. Mậu Tây toát ra một sự kiêu hãnh rất tự nhiên, khi nói thẳng: “Tôi nghĩ cái giải này, nếu không được nhất thì thà đừng được giải nữa.” Trong lòng tôi bất giác nảy sinh sự kính trọng, “Quả nhiên, người giỏi giang đều có suy nghĩ như vậy.”

Trên sân khấu còn chưa bắt đầu khai mạc, Chim Táo và tôi đã xoa nắm đấm, đứng ngồi không yên,

tay cầm bình nước suối cứ thế nốc, nốc tới mức thiếu đường tè dầm, phải nhờ Mậu Tây trông giùm chỗ ngồi để đi giải quyết. Tôi đề nghị khi Tiêu Tường lên sân khấu trao giải, hai thằng dùng dây thun bắn vào bộ ngực đẹp đẽ của cô ấy, đến lúc người đẹp Tiêu phần nộ tìm hung thủ trong đám đông, bọn tôi sẽ giả họa cho chú Mậu Tây.

Lễ khai mạc vừa bắt đầu, ba người chúng tôi liền thành ra đối thủ của nhau, tôi phải xoa xoa tay để giải tỏa căng thẳng. Âm thầm quan sát Mậu Tây, vị này luôn luôn bình thản, đúng là đáng nể, không hổ danh một tay ghê gớm từng giật giải thưởng một triệu.

Chim Táo lên sân khấu đầu tiên, giải khuyến khích. Tác phẩm là *Bức vẽ đẹp đẽ ấy*, được ban giám khảo dành cho những nhận xét rất tốt. Điểm yếu chỉ là nhân vật không sống động cho lắm. Đầu tôi nóng rùng rục, chỉ biết nốc nước khoáng liên hồi. Mậu Tây vẫn ung dung, hai tay đút túi.

Kết quả Mậu Tây giải ba, Tiêu Tường công bố. Tác phẩm là *Chuyện tình Đài Bắc*.

“Tệ!” Mậu Tây cười khò vớ tôi, buông một chữ này trước khi lên nhận giải. Nụ cười khò sở ấy làm tôi rất xúc động.

Nụ cười khò của Mậu Tây chứa đựng sự tự tin và cả chân thành đối với bản thân. Chú ấy nhất định đã nhận ra tôi là người có thể giao tiếp theo kiểu “kiêu hãnh dịu dàng”, chứ không phải hạng “khiêm tốn giả tạo”. Vì vậy sự xúc động này phần nào đến từ suy nghĩ của bản thân tôi, là Mậu Tây công nhận và khẳng định giá trị của tôi.

Mậu Tây đứng bên cạnh người đẹp Tiêu, vẻ mặt bình thản không hề thay đổi, còn tôi bắt đầu lo lắng lung tung. May quá, giải nhì được công bố mau lẹ, là tác phẩm viết chung của Hạ Bội Nhĩ và bạn gái Ô Nô Nô, *Chung cư Bohemia*.

Trong thời khắc công bố giải nhì, tôi lại một lần nữa lý giải rõ ràng cá tính mình.

“Mình được giải nhất rồi.” Trong lòng tôi bừng sáng, bắt đầu “vươn thở” đầy chắc chắn: “Không còn khả năng nào khác!” Động tác này về sau bị Xù chửi là quá tự kiêu, nếu thua thì thật là ê mặt.

Thua thì cũng rất có thể chứ, tôi không bài xích sự thua. Nhưng lòng tự tin cao ngất thì dù thế nào cũng phải duy trì. Bất kể thua thế nào, thua mấy lần, cũng không cướp đoạt nổi sự tự tin, ấy mới là tự tin thực sự. Nếu không thì chỉ là cái vỏ bọc mong manh mà thôi.

Quả nhiên, khi Tiêu Tường nói, truyện đoạt giải nhất tên gọi rất giống tên thuốc gì nhỉ... 18 đồng nhân hành khí tán, nắm tay tôi siết thật chặt, bước nhanh nhện lên sân khấu, dùng một biểu cảm rất ngô nghê chụp ảnh. Phê thật, nhưng ngại quá, tôi đã chuẩn bị trước bài phát biểu cảm tưởng khi giành giải nhất. Những cảm tưởng này, mỗi khi ai đó hỏi mục đích sáng tác của tôi, tôi lại tua lại một lần.

Đại khái là: Cảm ơn mẹ, dù cho được giải gì cũng phải cảm ơn mẹ. Viết lách năm năm nay, mục đích sáng tác thay đổi liên tục, theo mỗi giai đoạn. Nhưng mãi hai năm trước tôi mới ngộ ra giấc mơ của mình, đó là trở thành người kể chuyện giỏi nhất, kể được nhiều chuyện nhất, có thể dùng nhiều phương thức nhất để kể nhiều loại truyện trong giới văn học thông thường của Đài Loan. Trên thế giới này có lẽ thực sự tồn tại những giấc mơ mà có cố gắng bao nhiêu cũng không thể đạt tới, nhưng nếu nỗ lực gấp trăm lần để đổi lấy chỉ còn cách giấc mơ đó một hơi thở, thì tôi sẽ thực hiện, để rồi bị chính mình làm cho cảm động tả tơi. Bởi vì, những giấc mơ nếu nói ra sẽ bị chê cười, thì mới có giá trị theo đuổi, dẫu có ngã xuống, tư thế cũng rất can trường. Xin cảm ơn. Thích quá.

Tiếp theo là nhân vật số một của công ty Comic Ritz, chị Sài, ngưng nghỉu nói mấy câu: mặc dù tôi là nhà văn hợp đồng của Comic Ritz, nhưng vẫn không có cách nào để tôi không đoạt giải lớn vì các đánh giá phải công bằng. Lúc đó bụng tôi tự nhủ: “À, mình cũng dữ lắm chứ bộ.” Chỉ mong sao truyện này mau chóng được xuất bản ra thị trường.

Micro được trao cho vị đạo diễn tham gia hội đồng giám khảo. Nhận xét của đạo diễn rất đúng trọng tâm, không hề vượt quá những gì mà các bạn đọc giả trên mạng, những người luôn luôn sát cánh cùng quá trình sáng tác của tôi đã biết.

Đạo diễn bảo: “Đề tài của truyện thoát xem hơi cũ kỹ, vẫn là Thiếu Lâm tự. Nhưng lại có thể dùng những thủ pháp thể hiện mới mẻ đến thế... cảm giác hình ảnh rất mạnh, như vừa quay xong trọn bộ vậy... Toàn bộ câu chuyện không có chỗ nào bị hụt hẫng, lúc nào cũng ở cao trào... cực kỳ lợi hại...” Khả khả, hy vọng sớm được thấy câu chuyện rất KUSO này trên màn ảnh ti vi.

Sau đó, toàn bộ tác giả đoạt giải cùng chụp ảnh trên sân khấu. Tôi liên tục làm những biểu cảm kỳ quặc.

Lúc xuống khỏi sân khấu, chú Mậu Tây đứng bên dưới bắt tay tôi một cách rất phong độ.

“Giờ đã biết cảm giác đoạt giải một triệu là thế nào rồi nhỉ?” Chú Mậu Tây cười.

Tôi cười cười.

Khoan khoái thật. Có lẽ chú Mậu Tây muốn nói là khoan khoái.

“Mẹ ơi, con mới kiếm được một triệu, mẹ yên tâm chữa lành bệnh nhé!” Tôi thông báo tin vui cho mẹ qua điện thoại. Mẹ rất mừng, sau đó xem ti vi suốt buổi tối, hy vọng nhìn thấy vẻ nhơn nhơn tự đắc của thằng con mình.

Nhưng khoan khoái chỉ là cảm xúc nhất thời. Cảm giác rõ ràng nhất của tôi là trút được gánh nặng.

Gia đình hiện tại nợ năm triệu, ba anh em vẫn còn đi học, mà tiền khám chữa bệnh của mẹ chỉ mới bắt đầu. Tôi rất mừng vì một triệu này là của mình, chẳng hề cảm thấy tiếc chút nào cho những ai gọi là đối thủ. Đường như thượng đế khẽ giật vạt áo của tôi, ghé tai thầm thì: “Này, chăm sóc mẹ cẩn thận nhé!”

Chứ sao, còn cần ông nói nữa à.

Bây giờ là 4 giờ 10 phút chiều. Hôm nay là ngày cuối cùng của đợt hóa trị liệu bảy ngày đầu tiên.

Mẹ bắt đầu kém ăn, nhưng vẫn rất cố gắng ăn chút gì đó, ăn ít nhưng nhiều lần, theo ý thích của mẹ. Mũi có vết thương phải chú ý tránh nhiễm trùng, ống truyền ở tay trái có dấu hiệu rỉ máu, chút nữa y tá đến thay thuốc, thỉnh thoảng lâm vào trạng thái sắp lên cơn sốt, túi chườm đá đã thay hai lần. Vừa xách nửa xô nước lau người giúp mẹ.

Mẹ bảo tôi kéo rèm cửa sổ ra, để ánh sáng tự nhiên chiếu vào phòng, thêm sinh khí.

Tôi cho mẹ xem tấm thiệp động viên của Mặc Mặc, một người bạn trên mạng sau buổi nói chuyện ở đại học Sư phạm, và kể cho mẹ nghe có người muốn phát quả cầu ánh sáng năng lượng để chữa cho mẹ ở cự ly gần, cũng khuyên mẹ sau này hãy tập khí công, trường sinh công v.v... Dĩ nhiên cũng kể cho mẹ nghe chuyện trao giải tối hôm qua và lời phát biểu của tôi, vừa lúc Xuân Tử, một trong các giám khảo gọi điện thoại nói chuyện, bèn kể cho mẹ nghe nội dung đại khái quá trình thảo luận của giám khảo.

Mặc dù tôi rất giỏi, nhưng có lẽ vẫn do tôi từ bụng mẹ mà ra, mẹ tự hào nhất là đã nuông chiều đến mức làm hỏng ba tôi và bà nội tôi.

Bà nội đã rất nhiều năm không thực sự nấu món gì. Mẹ ốm nằm viện, bà nội xung phong vào bếp nội trợ, khiến mọi người thấp thỏm lo lắng.

Sáng nay lúc tôi đánh răng, thấy bà nội đang đổ một âu cơm vào nồi hâm nóng, rồi lặng yên đứng nhìn chúng cháy khét. Tôi gắng bình tĩnh tiếp tục đánh răng, bà nội cũng bình chân như vại, nghiên cứu quá trình diệt vong của chỗ cơm, như một chuyên gia khảo cổ.

Bà nội thật đáng nể. Mấy hôm trước tôi còn được ăn rau xào nhãn hiệu bà nội, đó là một khối dĩnh dĩnh không thể gọi tên, màu xanh lục, sinh thời nhất định là một cây rau xanh tốt, giờ nó nằm trong đĩa, một cục xanh xanh vừa đặc vừa dĩnh, vẫn may mắn hơn nhiều so với thẳng út hôm qua phải xơi canh củ cải cứng ngắt.

Mẹ thấy tôi cười, hỏi tại sao.

“Con đang viết về chuyện bà nội bị mẹ cưng chiều quá mức, nấu nướng lung tung.” Tôi trả lời.

Mẹ mỉm cười.

“Thế thì con phải viết thêm một đoạn, kể bà nội bình thường ngồi ăn hay dạy mẹ nấu món này thế nào, món kia nấu sai cách ra sao...” Mẹ nói một lúc cũng bật cười.

Đúng vậy, từ ngày thứ hai mẹ gả về nhà chồng, nhà bếp đã được giao cho mẹ.

Bà nội tuy tốt tính, nhưng là người thế hệ trước, vẫn dùng phương thức xét nét để duy trì quan hệ mẹ chồng nàng dâu. mấy năm gần đây, bà nội cùng toàn thể người già ở Đài Loan trở thành khán giả trung thành của các chương trình “Thân thích thì không so đo”, “Rồng bay trên trời”, “Dâu trưởng”, “Không hết yêu”, “Tình khó quên” của đài truyền hình Formosa. Trở thành đệ tử của Uông Bồn Hồ, vui vẻ đi thăm thú khắp các nhà họ hàng.

Mẹ ngã bệnh, vừa khéo được nghỉ ngơi sau bao năm vất vả, còn bà nội thì ra sức tìm kiếm những thứ ăn được trong nhà, chỉ mong tranh thủ thanh toán hết trước khi thực phẩm quá hạn sử dụng. Tối, thằng út đem cơm đến, kể rằng bà nội rán một lúc mấy chục cái bánh gạo cho mọi người ăn, khiến anh cả nổi cáu, bảo là không ai ăn như thế cả. Bà nội thanh minh: “Không phải bà tranh thủ ăn trước khi hết hạn sử dụng, mà là bà thích món này lắm.” Anh cả càng giận, nói rằng có thích ăn thì cũng không thể ăn thế này được. Vừa nghĩ tới phiên mình về nhà nghỉ, phải đối mặt với đám bánh gạo cao như núi, tôi đã muốn nản.

Ngoài bánh gạo, bà nội còn rán Lạp Xưởng tới mức cứng quắt như sắt thép, mà vẫn được coi là thực phẩm. Câu chuyện nhỏ ý nghĩa lớn này cho ta thấy, chỉ cần ta muốn, thì mỗi cái Lạp Xưởng đều có thể biến thành một cái Lạp Xưởng... rất cứng.

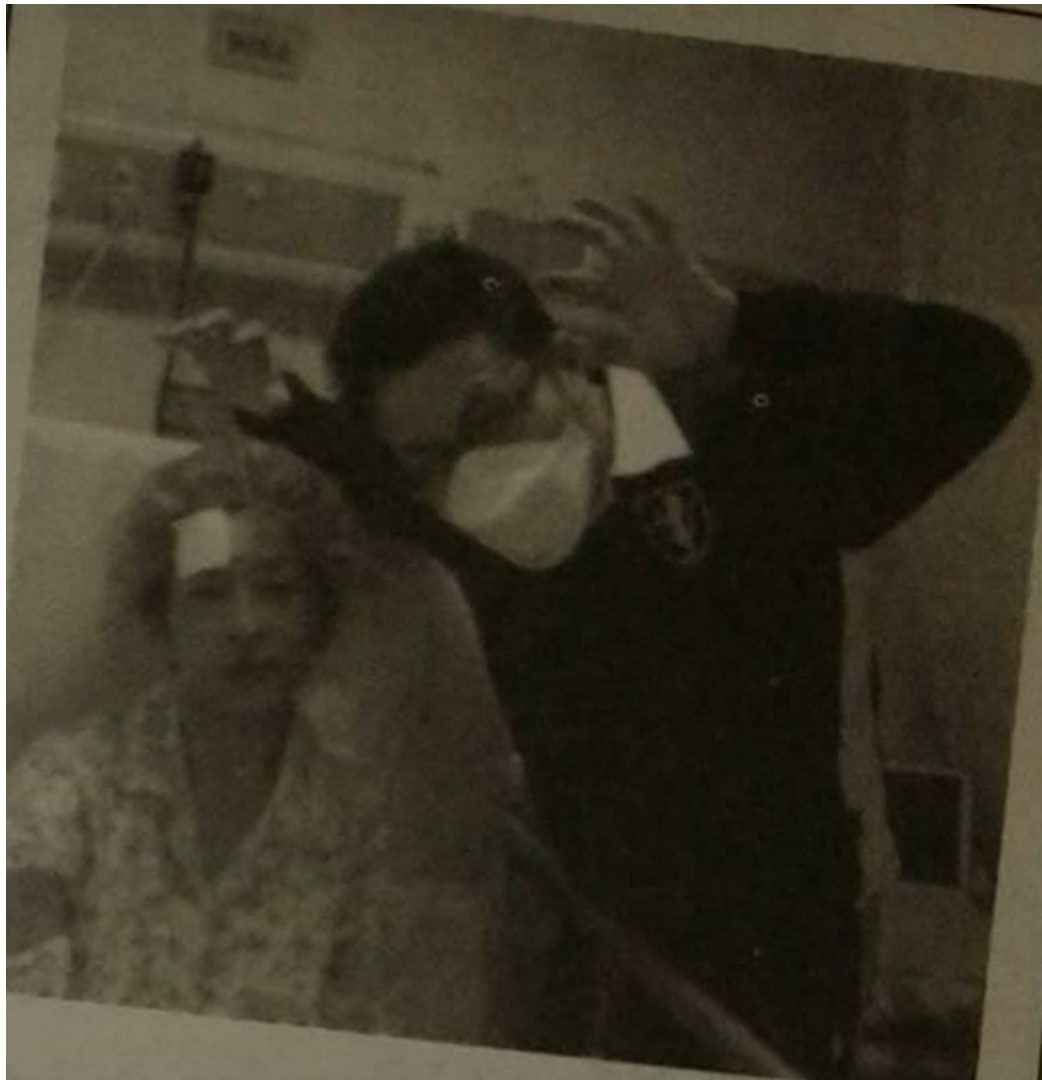
Nguồn ebooks: <http://luv-ebook.com/>

Thời gian này, mặc dù quyết tâm chăm sóc mọi người của bà nội khiến ai nấy cảm động, nhưng mẹ đang bệnh, phải dựa vào sự chăm sóc của những người có sức khỏe trong nhà. A Di Đà Phật.

“Ba ơi, đồ ăn bà làm không đủ chất dinh dưỡng cho lắm, đa số là tinh bột, chỉ có calo thôi. Con đề nghị mỗi ngày ít nhất một lần ăn ngoài để bổ sung dinh dưỡng.” Tôi nói với ba như vậy.

“Đúng đấy.” Ba nói, vừa nhập thông tin đơn thuốc vào máy tính.

“Thế thì con lên nhà nói với bà ý kiến này.” Tôi nói rồi định đứng lên.

“Ba nghĩ hay bắt đầu luôn từ bữa này đi.” Ba thở dài, như có điều suy nghĩ.

Nghĩ đến hình ảnh sáng nay bà nội và những hạt cơm cháy khét đôi đầu với nhau, tôi cắn một miếng bánh bao nhân rau vừa lấy trong tủ lạnh ra hấp lại, hào hứng chuồn ra khỏi nhà, thẳng tiến bệnh viện.

Rốt cuộc ai đã ăn nồi cơm cháy bí ẩn ấy, cứ để cho Conan làm rõ.

30/11/2004

10 giờ sáng, lượng thuốc còn 206. Mẹ vẫn ăn kém. Bữa sáng ăn không hết một cái bánh bao không nhân chấm cháo bột gạo.

Bác sĩ Vương vừa đến lúc này, dặn chuẩn bị buổi chiều chuyển giường vào khu cách ly. Y tá giảng giải cần kiểm soát chặt chẽ hơn sau khi cách ly, chẳng hạn không khí chỉ được ra không vào, hạn chế khách đến thăm (ơn ông Trời), mặc trang phục đặc biệt có mũ, mua hai đôi dép lê sạch mới, chỉ được ăn chín uống sôi và trái cây gọt vỏ, mỗi lần chỉ cho phép một người chăm mẹ (gay go rồi).

“Tất nhiên không được đem thú cưng này, hoa tươi nọ kia vào đây. Nếu không biết có được mang vào không, thì phải hỏi phòng hộ lý trước đã.” Y tá dặn, khuôn mặt bịt khẩu trang chỉ còn đôi mắt hình như đang cười.

“Có được mang máy tính vào không ạ?” Tôi chột dạ, chỉ tay vào iBook bên cạnh.

“Được.” Y tá trả lời. Hút chết.

Nếu không được viết truyện trong khi chăm mẹ, nhà xuất bản chắc chắn muốn nhảy lầu. Còn tôi sẽ bị bắt buộc trở thành siêu độc giả đa lĩnh vực. Tôi đã mua sẵn *Mật mã Da Vinci*, *Hiện trường tội ác của Lý Xương Ngọc*, *Hành trình Italia của cá*. Tôi nghĩ mình còn thiếu vài cuốn truyện trinh thám. Đằng nào tôi cũng đang thừa kiên nhẫn.

Anh cả gọi cho tôi trước, nói tối muốn đi Quán Âm đình ở công viên Tam Giác lễ bái, nguyện với đức Phật là sẽ chép kinh làm công đức cho mẹ, hỏi tôi thấy nên chép mấy lượt.

“Thế thì phải xem chép gì chứ?” Trong đầu tôi hiện ra mấy bài kinh rất dài, hơi lo lắng.

“Đương nhiên là *Tâm kinh* rồi.” Anh trả lời.

Tôi rất lưỡng lự, con người ta sống trên cõi đời này có rất nhiều việc phải làm. Chép kinh rõ ràng

là chiếm rất nhiều thời gian của tôi, mà lại cực kỳ nhiều.

Đã bảo rồi, tôi hy vọng có thể duy trì một sự cân bằng thật bền vững.

Tôi tin quỷ thần và các lời mách bảo linh thiêng, tôi cũng tin có “công đức”, nhưng chép kinh hình như chẳng ích lợi gì cho người khác, chỉ là hí hoáy viết, quả thực khó lòng đưa công thức “chép kinh = công đức” vào nhận thức giá trị của tôi.

“Thế thì một trăm lần nhé.” Tôi vẫn đồng ý.

Nếu không coi là công đức, thì ít nhất để xem chữ hiệu có cảm động được ông Trời không.

Ba bị tiểu đường, vừa đến khám ở bệnh viện Chương Cơ, dĩ nhiên ghé thăm mẹ. Tôi cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc trong phòng, tưởng tượng xem thế giới của buồng cách ly ra làm sao.

Mỗi lần chỉ cho phép một người nhà ở cạnh mẹ trong buồng cách ly, đồng thời phải giảm thiểu số lần ra vào, nếu không sẽ bị coi là tự nguyện thôi cách ly và bắt buộc chuyển về phòng thông thường. Quy định này có xuất phát điểm là tốt đẹp, không như thế thì cách ly chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng tôi vẫn khó tránh cảm thấy cô đơn sắp đến.

Buổi chiều trước khi chính thức chuyển vào buồng cách ly, mẹ bảo muốn gội đầu cho thoải mái. Hai mẹ con đi thang máy lên tầng năm, thám hiểm tiệm cắt tóc gội đầu của Chương Cơ.

Vóc dáng mẹ nhỏ bé, nhỏ đến mức lúc gội đầu chân không đạp tới bên dưới ghế, phải co chân lên trên, còn tôi đứng cạnh cầm dụng cụ truyền. Mặc dù không khỏe, có vẻ hơi sốt, nhưng mẹ vẫn kiên nhẫn nói với cô gội đầu.

Tạm biệt phòng hai người thông thường, sang buồng cách ly, bụng dạ van vái cho bệnh nhân cùng phòng mới được tốt tính tốt nết, đừng là vô địch giải ăn to nói lớn nữa.

Y tá mặc bộ đồng phục màu hồng nhiệt tình hướng dẫn tôi quy định bảo vệ buồng cách ly.

Trước hết phải đổi đôi dép lê mới sạch sẽ, rửa tay đủ mười lăm giây, đội mũ và đeo khẩu trang xanh lá, mặc áo cách ly rất gọn cảm, dùng bàn chân điều khiển chốt mở các cánh cửa kính.

Nghe tiếng nói và nhìn ánh mắt, tôi đoán cô y tá này nhỏ hơn tuổi tôi một chút, chưa tỏ ra cái vẻ bận rộn đặc trưng của y tá, vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu, còn biết nói cười với bệnh nhân, giúp tôi cầm máy tính. Một y tá rất tốt. Nếu mẹ tôi khỏi bệnh, tôi sẽ tặng cô ấy một cuốn sách.

Sau đó tôi bắt đầu nghĩ vớ vẩn. Trong bệnh viện, chuyện tình cảm giữa bác sĩ với y tá chắc hẳn rất thú vị, ai cũng bịt khẩu trang, đứng tận cuối hành lang sờ mó nhau, tự tình với nhau bằng ánh mắt và tiếng nói, và quá bận rộn để ra ngoài hò hẹn. Chắc phải đến ngày cưới hai bên mới nhìn thấy mặt mũi của nhau. Trời ơi dề quá!

Bệnh nhân cùng phòng của mẹ cũng là một bà mẹ, gọi là bà Ngô, cũng bị bệnh máu trắng, làm hóa trị đợt thứ tư, tinh thần rất ổn, suốt ngày xem ti vi. Hôm nay chúng tôi đã xem chiếu lại *Thiên địa hữu tình*, *Bác Điều Lai và dì Mười Ba*, *Tình khó quên*. Chốc nữa lại xem tiếp.

Bà Ngô và ông Ngô chồng bà rất thích nói chuyện, nên mẹ cũng phần chần tinh thần, nói chuyện luôn mồm. Tôi nghĩ thế là tốt. Tôi thích nhìn bộ dạng vui chuyện của mẹ.

Trong câu chuyện lan man hăm bà lằng, tình cờ phát hiện ra bà Ngô và mẹ đều sinh ngày 5/12. Trùng hợp thật, con người gặp được nhau chắc hẳn phải có lý do. Cả hai chắc chắn sẽ khỏi bệnh.

Thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, tự truyện đồng hành cùng mẹ này cũng trở nên phức tạp.

Thứ Bảy đến đại học Sư phạm, tham gia một hoạt động do khoa Ngữ văn ở đó liên kết tổ chức với Trại Mông Văn học quán của website BBS Vô Danh. Hoạt động gồm triển lãm sách và tọa đàm. Tôi sốt ruột việc chăm sóc mẹ, nên chỉ tham gia nội dung thứ hai.

Do nhớ nhầm giờ, đến sớm hai tiếng đồng hồ, bèn đi tìm một góc cầu thang khuất mắt, mở máy tính ra viết lách. Bất kể ở đâu và khi nào cũng viết được, đó là quan điểm của tôi, chỉ cần cái mông đang được ngồi. Sáng tác, sự khiêm tốn như vậy đã tạo nên đằng sau nó phong cách hoang dã tự nhiên của tôi. Nhưng có ai biết đâu? Đa số mọi người chỉ thấy cái mặt tự đắc của tôi mà không cần hỏi đến lý do.

Chủ đề tọa đàm là mối quan hệ giữa các nhà văn mạng với nhà xuất bản và bạn đọc, tôi cảm thấy chủ đề hơi “phẳng” quá, bèn ngẫu hứng đẩy chủ đề ra xa. Bởi vì tôi là một người thường xuyên chú ý đến các vấn đề như “vì sao ta viết”, “vì sao lại viết theo lối này”, cho nên với những vấn đề liên quan đến mạng, hoặc sáng tác, tôi đều có thể uốn ba tấc lưỡi không cần nháp. Thói quen của tôi là nói từ xa đến gần, làm cho thính giả thấy được nguyên nhân vì sao tôi nói như vậy một cách mạch lạc.

@STENT: <http://luv-ebook.com/>

Trong quá trình tọa đàm, nghe trao đổi của các khách mời khác, tôi lại một lần nữa khẳng định những điều đã nói khi trả lời phỏng vấn của tạp chí *Viễn Kiến* từ hai tuần trước. Nhưng mà tôi thấy rất tiếc.

Có thể họ cho là không quan trọng, nhưng tuyệt đại bộ phận tác giả văn học mạng đều chưa xây dựng một kiến giải về quan điểm sáng tác cho chính mình. Nhiều tác giả khi nhìn nhận bản thân đều đã tự coi thường mình khi dựa vào quan điểm tiêu dùng, cung sao cầu nấy của nhà xuất bản, rất thiếu định hướng riêng. Tuyên bố là có, nhưng thông thường là do chưa nhận thấy trạng thái phụ thuộc của mình mà thôi.

Nói cụ thể hơn tức là có các tuyên bố hoặc hành động sau đây, nhưng không nhất định đồng thời tất cả:

Một là, cho rằng động cơ sáng tác của mình rất đơn giản, chỉ là thích viết thôi.

Hai là, cho rằng bản thân viết truyện tình cảm chỉ là giải pháp tạm thời, mai kia chiếm được tình cảm độc giả rồi mới truyền bá đạo lý lớn lao.

Ba là, cảm thấy nếu không phải là văn học nhẹ nhàng, thậm chí nếu không theo đề tài tình cảm thì không thể đến với phần lớn độc giả.

Bốn là, thấy có người phê phán văn học mạng hầu hết rất tệ, liền cho rằng văn học mạng bị đàn áp, và rồi tự vệ thái quá.

Năm là, tôi viết về “cảm xúc”.

Thế nhưng, đơn giản kiểu này kỳ thực không hề đơn giản. Chỉ cần có điều số một, thêm với những điều khác, là sẽ rơi vào tình trạng tự mâu thuẫn. Việc tuyên bố điều số một có thể khiến bản thân ở vào trạng thái lười biếng kiểu: “anh cứ việc đánh tôi đi nào”, đó là thứ vô bọc tiện lợi nhất đối với rất nhiều cây bút. Tự đánh giá thấp mình trước, thì có vẻ như đã sẵn sàng trước mọi phê phán.

Tôi không hề coi thường những người cầm bút để nuôi miệng, cũng không cho rằng kiến giải theo quan điểm tiêu dùng là không thỏa đáng. Chẳng hạn kinh nghiệm từ các bài phỏng vấn Thái Trí Hằng cho thấy, quan điểm của anh hết sức tiêu dùng, nhưng cũng vẫn tạo được một cái nhìn hoàn chỉnh về bản thân.

Nhưng đa số người sáng tác đều là ai bảo sao thì mình nói vậy, vay mượn các kiến giải sáng tác của nhau, hoặc cùng phụ thuộc vào một kiến giải sáng tác đó, và không còn cho thấy bóng dáng của cái gọi là con người sáng tạo nữa. Lấy chỗ đứng mà nhà xuất bản sắp đặt cho mình theo quan điểm tiêu dùng làm điều chân thật, lâu dần sẽ không trở lại là chính mình được nữa.

Vì sao nhiều người không xây dựng triết lý sáng tác cho riêng mình? Hay là sợ triết lý đó không được đón nhận? Hoặc cho rằng ngoài sáng tác ra thì tất tạt mọi thứ kể cả quan điểm hay suy nghĩ về sản phẩm sáng tạo đều không cần thiết?

Khi nhận thấy có một vẻ kiêu hãnh ở Mậu Tây, trong lòng tôi rất vui, và cũng nói thẳng với Mậu Tây tôi rất thích vẻ kiêu hãnh toát lên của chú ấy. Nếu người viết tự tin, chưa bàn đến chuyện có đủ tư cách đó hay không, thì vẫn tốt biết mấy!

Kiến giải về bản thân của tôi vẫn còn đang thay đổi, nhưng hình hài đã ngày một rõ nét.

Đối với tôi, tìm thấy lý do và định hướng sáng tác có ý nghĩa rất quan trọng, dù sao thì cái kiểu “viết một hồi, chột thành công” thực ra rất kém cỏi, rất không lãng mạn. Sự thành công đạt được một cách vất vả sau những nỗ lực có ý thức thì mới đủ sâu sắc, mới có vị kiêu mạn của mồ hôi... mới có chất lãng mạn của người đàn ông.

2/12/2004

Cú điện thoại của anh cả gọi từ bệnh viện sáng hôm qua làm tôi hết vía.

Anh đứng ngoài nhà vệ sinh chờ mẹ, chờ rất lâu không thấy bên trong động tĩnh gì, anh cảnh giác mở cửa đi vào trong, phát hiện mẹ đã nằm trên sàn, cong như con tôm, đang run rẩy miệng nói ú ớ, trán bên trái có một vết thương đang chảy máu không ngừng.

Anh cả hoảng hồn, nhưng vẫn cố hết sức giữ bình tĩnh, bấm chuông cấp cứu gọi máy y tá đến, xử lý được vết thương trên trán mẹ.

May mà mẹ không chột cửa, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

“Có lẽ là hạ huyết áp tư thế.” Anh cả do dự phỏng đoán, rồi lại dặn thêm: “Chiều nay em cùng với ba đem áo của mẹ đi hốt vía, xem có cần qua đình Quán Âm làm lễ nữa không, có thời gian nhớ niệm chú Dược sư cho mẹ.”

Anh cả giải thích, có người bảo sở dĩ bị ung thư, thật ra là do chủ nợ trong quan hệ nhân quả từ kiếp trước về đòi, cho nên phải xin Quán Âm Bồ tát làm chủ hóa giải cho. Những lời này nói ra từ miệng một người sang năm tốt nghiệp tiến sĩ, tôi không thể phản bác, càng nghe càng thấy sợ.

Tắm nước nóng xong liền cùng ba đi lễ Phật. Ba dặn anh em tôi nhớ khấn Địa Tạng Vương Bồ tát nhiều nhiều, sẽ dễ thấu tới Ngài hơn, dù sao Ngài vốn nổi tiếng là người con hiếu thảo.

Buổi chiều theo bà nội cầm áo ngủ của mẹ đến ngôi miếu gần nhà xin hốt vía. Bà thím hốt vía cầm một nắm gạo nhỏ trong tay, miệng không ngừng lặp đi lặp lại và lắp ghép câu: “Gần đây vận hạn không

tốt nên ngủ cũng không ngon nhỉ? Gặp vận đen rồi, phải hốt vía cho dễ ngủ, người mới phần chân tinh thần được.” Ghép đảo các vế câu được tới năm lượt.

Còn sáng nay chăm mẹ ở bệnh viện. Mẹ đi đại tiện, tôi vào bên trong cùng mẹ, lúc mẹ run lẩy bẩy đứng dậy khỏi bệ xí, bất chợt lại thấy choáng váng, run rẩy toàn thân, ngồi thụp ngay xuống thớt hỗn hển. Tôi vội vàng niệm chú Dược sư, mới niệm ba lần đã lập tức “hồi hướng”, kéo lỗ mắt “thời gian vàng”.

Mẹ bảo cảm giác choáng váng trong người hoàn toàn giống sáng hôm qua, như là rơi vào một cái hố tối đen. Tôi bất giác liên tưởng tới oán nợ kiếp trước đến đòi mà anh cả từng nói.

Chiều hôm qua nói chuyện điện thoại với Xù, Xù tha thiết khuyên tôi gia nhập tôn giáo “Chân như nguyện” của Nhật Bản mà Xù rất sùng tín. Từ oán nợ kiếp trước, hai đứa nói càng lúc càng xa, đến tận ý nghĩa của tôn giáo.

Từng nói rồi, tôi thì hầu như cái gì cũng tin.

Người ngoài hành tinh, quái vật hồ Lochness, xác sống, ma cà rồng, người sói, Hanako, ma rạch miệng, Ito Junji đã bán linh hồn cho quỷ dữ từ mười năm trước, Elvis Presley thật ra chưa chết v.v... Đối với quỷ thần tôi không phải thờ tin còn hơn không, mà là tin sái cổ.

Nhưng mâu thuẫn ở chỗ, trong đầu tôi thật ra vẫn còn tồn tại chủ nghĩa thực chứng. Những sự kỳ quái trên đây mà tôi tin, đều có người làm chứng rõ ràng.

Còn Chân như nguyện trong lời của Xù, là một giáo phái từ Nhật Bản vượt biển vào đây, nghe nói là một chi của Phật giáo Mật tông, tại vì nhà sư sáng lập là người Nhật Bản nên kinh chú tụng niệm cũng bằng tiếng Nhật. Xù và chúng đệ tử khi niệm phải xem bản chú âm. Còn vì sao Xù theo đạo này, là do một giáo viên dạy tiểu học của bọn tôi tin theo Chân như nguyện, tính cách từ đó trở nên rất thiện lương, cuộc đời cũng xuôi chèo mát mái hơn, nên đã tích cực “khuyến hóa” Xù thử tu theo.

@STENT: <http://luv-ebook.com/>

Nói qua nhận thức của tôi về giáo lý của Chân như nguyện. Tôi cực kỳ hứng thú với giáo lý của các tôn giáo ngày nay.

Chân như nguyện cho rằng tất cả mọi thứ của mỗi người trên đời này đều liên quan đến chuyện tổ tiên có tu tích công đức hay không, vì vậy siêu độ tổ tiên là điều cần thiết, niệm kinh hồi hướng cho tổ tiên cũng rất quan trọng. Vì sao nên tu theo Chân như nguyện? Bởi vì thần minh không thể trông nom đến sự hành thiện của mỗi người trên thế gian này, nếu ta làm mười việc thiện, thần minh có lẽ chỉ thấy được một việc của ta, và tỉ suất giá trị của công đức mà chúng ta đạt được (tỉ suất CP) chỉ là 10%. Còn Chân như nguyện là Phật giáo Mật tông, có thể đưa con người vào pháp môn nơi thần minh trông

nom đặc biệt, làm một việc thiện là một điều công đức, mười việc mười điều, tỉ suất giá trị là 100%.

Chân như nguyện thu phí gì cũng chỉ năm mươi, một trăm đồng thôi. Bảo đây là trực lợi cũng không phải, lại không bắt buộc chúng tín đồ phải tham gia các hoạt động. Bất luận một tôn giáo nào đó có tồn tại “pháp lực” hay không, chỉ cần không trực lợi, giáo lý tốt đẹp lương thiện, tôi đều thấy đó không có gì là không tốt, nên cũng đồng ý việc Xù tu tập. Có lúc tôi còn hỏi đùa: “Pháp lực của em đã mạnh lắm chưa?” Sau đó bị trừng mắt.

Từ khi mẹ bị bệnh, Xù tốt bụng khuyên không nên để một mình cô ấy thay mẹ điền sớ siêu độ cho tổ tiên của mẹ (thu phí chỉ có năm mươi đồng), làm vậy cô sẽ hưởng mất một phần công đức, mẹ sẽ lâu khỏi bệnh hơn. Tốt nhất là tôi cũng gia nhập, như vậy hành vi tích thiện của tôi mới được thần minh chứng giám trọn vẹn, chứ không phải thỉnh thoảng mới tình cờ liếc thấy.

“Chỉ điền tờ sớ siêu độ là được công đức, có đơn giản quá không?” Tôi đưa ra nghi ngờ. Thậm chí còn không cần tự mình tụng kinh.

Không phải tôi nhằm vào Chân như nguyện, nhưng nguyên nhân các tôn giáo ngày nay hưng thịnh hàng loạt và thu hút rất nhiều tín đồ đều liên quan mật thiết đến “phương thức tu hành nhanh chóng hiệu quả”. Nhịp sống đô thị bận rộn, thời gian con người dành cho tôn giáo ngày càng ít, cho nên nếu có thể dùng phương pháp hiệu suất cao nhất để đạt được “công đức” thì ai mà chẳng động lòng?

Có một số tôn giáo, chỉ cần quyên tiền là có công đức (còn có thể xây cung điện ở thế giới Tây phương Cực Lạc theo tiến độ quy định, sau này đắc đạo rồi có thể chuyển tới đó sinh sống), có tôn giáo thì chỉ cần luyện khí công là tăng được phúc phận, có cái chỉ cần kiên trì niệm chú mỗi ngày là có thể tu thành chính quả. Có cái chờ đĩa bay ngoài hành tinh đến hủy diệt trái đất và đem mình đi, càng đơn giản hơn nữa còn có loại chỉ cần đứng và quay sang trái không ngừng là được. Tôi từng đọc sách về chuyển pháp luân, trong đó vị giáo chủ Lý Hồng Chí nhấn mạnh bản thân đã thực hiện tối giản hóa pháp môn tu hành của mình, các tín đồ chỉ cần có tâm là có thể nâng cao đạo đức và năng lượng với tốc độ khó tin.

Tôi bắt đầu thảo luận với Xù về phương pháp tính toán công đức. Nói thật, tự đáy lòng tôi cho rằng nếu có thời gian ngồi tụng kinh, chỉ bằng chuyên tâm đi giúp đỡ người khác, tìm trên báo xem hoàn cảnh nào cần viện trợ hơn chúng ta đang cần tiền, gửi cho họ vài trăm hay vài ngàn đồng, có lẽ thiết thực hơn.

Đối với quan điểm “gia nhập Mật tông làm việc thiện mới được thần minh nhìn thấy hoàn toàn và phù hộ độ trì” của Chân như nguyện, tôi nói thẳng: “Pháp lực của vị thần minh này có vẻ không lớn lắm nhỉ, mắt ngài cũng hơi nhỏ.”

Xù bèn trả lời: “Em tin là thần minh cũng có những đặc tính con người mà, ai càng tin ngài thì ngài càng giúp người đó.”

Tuy nhiên điều này có sự khác biệt căn bản so với nhận thức của tôi về Phật giáo Đại thừa.

Cách hóa giải nhân quả của Chân như nguyện, phương pháp chính là tụng kinh siêu độ. Nhưng tôi cho rằng không thể hóa giải nhân quả. Nếu hóa giải được nhân quả, thì nhân quả đâu còn đáng sợ nữa. Hoặc không còn ý nghĩa răn đe vốn có nữa.

Hồi nhỏ tôi rất thích đọc sách truyện các loại. Anh hùng kháng Nhật, câu chuyện Phật giáo, đều là những chuyện thích nhất. Tôi có ấn tượng rất sâu về sự giải thích nhân quả của Phật Thích Ca Mâu Ni.

Một hôm, Thích Ca Mâu Ni cùng đệ tử đến bên bờ sông, nhìn thấy một khúc gỗ, bèn ra hiệu cho đệ tử hãy quan sát cẩn thận những việc sẽ xảy ra. Khúc gỗ bỗng hung hăng lao đến chỗ Thích Ca Mâu Ni. Thích Ca tránh né thế nào đi nữa, thậm chí dùng pháp lực bay vút lên trời cao, khúc gỗ vẫn bám riết lấy ngài, sau cùng đâm ngài bị thương vào bàn chân.

Thích Ca Mâu Ni giảng giải, do một kiếp trước nào đó ngài từng giết chết một bà già đã giúp đỡ mình, bà lão giờ hóa thành khúc gỗ, nằm bên sông chờ thời gian trả oán ngài. Hiện tại ngài đã ngộ đạo nhân quả và hóa Phật, nhưng vẫn không thể thoát khỏi nhân quả vướng mắc. Đủ thấy sức mạnh của nhân quả lớn lao thế nào, các đệ tử phải lấy đó làm gương.

Tôi bị câu chuyện này làm cho phát khiếp. Cho nên tôi rất chi đồng ý với quan điểm không thể thay đổi nhân quả trong phim *Running on Karma* mà Lưu Đức Hoa và Trương Bá Chi hợp diễn. Ngoài gánh chịu ra, chúng ta chỉ có thể bắt đầu làm tốt những việc cần làm ở kiếp này, mong rằng sẽ không gieo thêm mầm ác nữa.

Xù luôn hiểu rõ các suy nghĩ này của tôi, vì thế cũng không tích cực thuyết phục tôi, cô ấy chỉ xuất phát từ lòng tốt.

“Thế cho nên người sáng lập ra Chân như nguyện đã nghiên cứu ra thần chú cực mạnh, vượt cả Thích Ca Mâu Ni.” Phải công nhận là giọng tôi hơi cao.

“Này chồng, em hiểu ý anh. Nhưng Chân như nguyện nhấn mạnh ‘làm trước, tìm hiểu sau’, dù sao thì cũng chẳng mất gì.” Xù trả lời.

Tôi cũng hiểu.

Tất cả các tôn giáo đều nhấn mạnh đến “tin hay không tin”, chứ không phải là “chứng minh hay không”.

Hoặc, “chứng minh” chỉ tồn tại trong tâm những người đã tin theo. Ngay cả đạo Ki tô của phương Tây cũng như vậy, không thể dùng logic đi đo lường pháp lực, nguyên tắc và lòng khoan dung của thần

thánh. Kẻ dẫn người ta đừng ăn táo nhưng lại trồng cả vườn, và vị Thượng đế nếu không tin Ngài thì sẽ đi tới hủy diệt, là cùng một người. Tin rồi thì mọi thứ đều hợp lý, không tin thì kiêu gì cũng như đang nói dối.

Tôi rất mong mọi vị thần trong truyền thuyết đều tồn tại, có rất nhiều rất nhiều, đông chật cứng cả trời. Sau đó, giao cho một vị chăm sóc mẹ tôi.

“Thế thì vậy đi, điền giúp anh, mẹ anh và ba anh các thông tin nhập đạo, sau đó làm siêu độ giúp mẹ anh. Anh nghĩ sự cự tuyệt bây giờ cũng chỉ là vấn đề lòng tự tôn thôi, không cần thiết và vô nghĩa. Anh hy vọng lý luận về công đức mà em nói đủ đứng vững.” Tôi trả lời.

Khuất phục rồi.

Chuyện kể thêm

Buổi chiều mẹ lên cơn sốt. Tôi bèn nói chuyện phiếm với mẹ.

“Mẹ, ngoặc ngón tay.” Tôi nói giọng thần bí: “Ngoặc xong con cho mẹ biết một bí mật.”

“Bí mật gì mà phải ngoặc ngón tay thần bí thế?” Mẹ hơi hào hứng, giơ ngón tay ra.

Ngoặc ngón tay.

“Mẹ biết không, thực ra Hiểu Vy có bầu từ lâu rồi, và đã lén sinh con.” Tôi trịnh trọng thông báo. Hiểu Vy là chị dâu tương lai của tôi.

“Nói bậy.” Mẹ không tin.

“Thật đấy, thật ra Kurumi là con của anh cả với Hiểu Vy, họ cũng đau đầu lắm, không biết phải làm sao. Vì vậy họ mới tạm gửi ở nhà A Hòa, chứ có tặng A Hòa đâu. Sau này Hiểu Vy sẽ mang Kurumi về nhà chăm sóc.” Tôi cau mày. Kurumi là con Labrado bỗng dưng xuất hiện ở nhà tôi.

“Mày toàn nói linh tinh, còn lừa mẹ ngoặc tay nữa. Hừ, cái đầu mày chứa những gì thế.” Mẹ dờ khóc dờ cười.

“Thật mà, Hiểu Vy cũng thấy tức cười lắm, bảo làm sao lại đẻ ra một con Labrado.” Tôi nghiêm túc: “Mẹ nói vậy chị ấy sẽ đau lòng lắm.”

“Không bao giờ ngoặc tay với mày nữa đâu!” Mẹ cười phá lên. Cuối cùng mẹ hết sốt.

4/12/2004

Buổi chiều, Xù chuẩn bị đến Chương Hóa, nhưng tiếc không đến thăm mẹ được. Nếu cứ ra ra vào vào thì buồng cách ly bảo vệ còn gì ý nghĩa, tôi định dùng chức năng ghi hình của máy ảnh, để Xù nói mấy lời chào mẹ từ bên kia hai lớp tường ngăn.

Hôm qua in ra bức thư của một bạn trên mạng để mẹ xem, hy vọng mẹ được đặc ý một chút. Chỉ trích dẫn ra đây một phần:

Tiêu đề: *Báo cáo, cháu là fan của mẹ anh Dao*

Ngày ngày ở nhà đối mặt với ba cây củ cải, lắm lúc muốn nổi điên cầu xé. Sau khi đọc “Mẹ, thom một cái”, cháu bỗng thấy trong mình một ước vọng lớn lao “làm người mẹ tốt phải là như thế”. Mong sao mình được giống mẹ của anh Dao, nuôi dạy con gái mình được như ba anh em nhà anh Dao, biết chăm sóc, tự tin, đoàn kết, yêu mẹ... Đề nghị anh Dao viết thêm các chuyện về phương pháp nuôi dạy con cái của mẹ anh... Rất mong được thỉnh giáo mẹ anh Dao làm sao để có thể dùng trí tuệ trong ứng xử với mối quan hệ mẹ chồng con dâu v.v...

Mẹ rất vui, không ngờ cũng có fan. Tôi nhớ lại ba ngày trước hôm mẹ đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, trên ti vi có chương trình thời sự cập nhật chuyện người mẹ của một đám sinh tư đã chết vì kiệt sức.

Còn nhớ chắc khoảng hơn một năm trước, cũng trên ti vi, trông thấy hình ảnh hân hoan của bốn chị em sinh tư cùng đi học trường mầm non. Lúc đó người mẹ đang dắt bốn đứa trẻ luôn miệng bi bô nghịch ngợm đã phàn nàn với phóng viên là, một người phải quản lý bốn đứa trẻ cực kỳ mệt, chẳng có mấy thời gian để ngủ.

Cuối cùng, người mẹ đó đã sức cùng lực kiệt, xuôi tay nhắm mắt.

Điều khiến tôi xót xa là, khi phóng viên phỏng vấn bốn chị em ngồi bên bàn: “Các con biết mẹ mất rồi không?”, bốn chị em ngây thơ trả lời: “Mẹ con chết tối qua rồi”, “Mẹ con bay lên trời rồi.” Một đứa trẻ còn đứng trước ống kính camera dùng ngón tay làm động tác chết ngẻo. Những đứa trẻ chưa biết đau buồn, không hiểu bao lâu nữa mới cảm nhận được nỗi khổ hoảng loạn và không nơi nương tựa.

Phóng viên tiếp đó phỏng vấn giáo viên mầm non, cô giáo kể đã từng khuyên mẹ lũ trẻ đừng dạy

con bằng phương pháp đánh mắng, hãy thử trao đổi nhẹ nhàng với con. Nhưng người mẹ đó nói rằng, không được, quản lý bốn đứa một lúc, chỉ hơi nung tay là chúng được đăng chân lân đăng đầu ngay. Người bố lạnh lùng nói với phóng viên, vợ anh rất hay phàn nàn với anh, rằng thực sự mệt mỏi lắm rồi, mấy năm liền không ngày nào được ngủ đủ giấc, chỉ sợ một hôm nào đó gục xuống không dậy được nữa. Giờ thì chuyện đó đã xảy ra. Anh ta sẽ cố gắng đảm đương trách nhiệm nuôi dạy con cái.

Lúc đó tôi và anh cả đều đang ở Đài Bắc, đều xem tin tức này.

“Mẹ cũng vậy, mấy năm nay chẳng hôm nào ngủ được tròn giấc.” Tôi thở dài.

Để chăm sóc ba, nửa đêm mẹ vẫn bị đánh thức, mắt nhắm mắt mở xoa nắn chân đau cho ba, đấm lưng mỏi của ba. Lâu ngày, tay của mẹ mỏi đến mức bị đau, mà vẫn không dám nói thẳng cho ba biết, chỉ nói tại mình cố sức vận van bình ga nên bị trọ tay. Ba lại còn trách móc mẹ sao tự làm đau mình, khiến mẹ rất oan ức. Nhưng dù tay mẹ bị đau, ba vẫn tiếp tục đêm hôm gọi mẹ dậy đấm chân cho mình.

Buổi trưa mẹ gục ra bàn trong cửa hiệu, hoặc nằm co đờng sau mặt quây để ngủ, hễ có khách quen đến tìm mẹ tán chuyện hoặc làm gì đó (tỉ lệ khách quen cực cao), ba lại gọi mẹ dậy, nói thẳng ra là không hề “thương hoa tiếc ngọc” gì hết. Hiệu thuốc đóng cửa, tắm rửa xong, mẹ đã rất buồn ngủ, nhưng hễ ba yêu cầu, mẹ lại đi nấu cháo, hâm thức ăn để chăm sóc ba. Khối lượng công việc của mẹ so với mỗi người trong nhà phải gấp mấy lần, giấc ngủ quý giá luôn luôn bị gián đoạn, thành ra giờ đây ước mơ lớn nhất của mẹ là được ngủ một giấc thật đầy.

Làm một người mẹ tốt rất khó khăn, muốn kiêm cả một người vợ tốt và con dâu tốt lại càng khó.

Vậy thì đừng có khó khăn thế nữa.

Nếu thời gian có quay ngược lại, tôi thà mong mẹ gây gỗ với sự thiếu quan tâm của ba nhiều hơn, xem có đồ đạc gì ném cho vỡ ra cũng tốt; thêm nhiều lần gọi hàng cơm đưa đến, thậm chí đi khỏi nhà mấy ngày nhiều lần, để bà nội sớm xuống bếp ăn những thứ tự nấu lấy.

Mẹ chẳng có phương pháp nuôi dạy gì đặc biệt, lúc đánh phạt chẳng đau tí nào, chỉ một lòng hy sinh cống hiến. Hy sinh đến mức độ làm anh em chúng tôi thấy xót xa.

[@STENT](#)

Một lần hồi cao học năm thứ hai, trên tàu từ Chương Hóa đi Đài Bắc, tôi phải chuẩn bị báo cáo cho buổi học vài ngày tới nên vừa tra từ điển vừa gặm cuốn tài liệu gốc bằng tiếng Anh đặt trên đùi. Sự chuyên tâm của tôi gây chú ý cho cô gái chừng 28 tuổi ngồi ghế bên cạnh. Cô gái ngày càng dịch sát vào, khiến tinh thần tôi bắt đầu dao động, ngỡ là cô quan tâm tới thứ tôi đang học, bèn cố ý dịch cuốn sách sang một chút để cô đọc cùng.

Nửa tiếng sau, cô gái chủ động bắt chuyện, hỏi sao tôi có thể đọc hiểu được cuốn sách tiếng Anh dày đến thế. Tôi rất ngạc nhiên: “Không phải chị cũng hiểu đấy thôi? Tôi còn để chị đọc cùng mà.”

Cô lắc đầu: “Làm sao mà hiểu được, từ khi lên cấp ba tôi đã tuyệt vọng với tiếng Anh rồi.”

Cô kể tiếp, công việc của cô là đứng vỉa hè phân phát danh thiếp, tờ rơi tín dụng đen. Trong quá trình phát tờ rơi, cô cũng cảm nhận được thế giới này có những thứ khác biệt rất lớn. Cô thấy người lái xe Mercedes thì nghĩ, ôi, cần gì phát tờ rơi cho người này, chắc chắn người ta không cần vay tiền. Nhìn những người bình thường đang cật lực kiếm sống ở sâu trong chợ, trong những không gian chật hẹp, dưới ánh điện vàng vọt, cô lại thở dài, tại sao những người này vất vả cả năm trời cũng chưa chắc kiếm bằng người đi xe Mercedes kiếm trong một giờ? Và cô lại không nở gior tờ rơi tín dụng đen ra cho họ.

Nhìn tôi gặm cuốn tài liệu gốc, cô rất cảm động. Cảm thấy liệu có phải đời này mình đã bỏ lỡ mất điều gì đó, tiếc không thể trở thành một phần tử của “giai cấp trí thức”.

“Có phải nhà anh rất nhiều tiền không?” Cô hỏi.

Tôi không biết cô hy vọng nghe thấy đáp án thế nào, nhưng tôi chỉ có một lời giải thích.

“Hoàn toàn ngược lại.” Tôi nói, “Nhà tôi nợ đầm đìa.”

“Thế nhưng sao anh lại đọc được tiếng Anh?” Cô tò mò.

Tôi bỏ qua kiểu trả lời chung chung. “Thật ra người biết tiếng Anh đầy đường, học cao học còn không hiểu tiếng Anh thì chết còn hơn”, mà đáp: “Mẹ tôi chưa bao giờ cắt giảm tiền học của các con. Vì trường tư dạy rất nghiêm, nên ba anh em tôi đều học trường tư thục. Bà còn muối mặt nhiều lần vay mượn quay vòng trong số bà con họ hàng. Lên đại học, anh em tôi tiếp tục vay quỹ hỗ trợ để học lên. Mẹ tôi chưa bao giờ ép con phải sớm đi làm. Thật ra rất nhiều bà mẹ đều như vậy, mong muốn con cháu sống khá hơn mình, đỡ khổ hơn đời mình.”

Nhưng lúc đó tôi vẫn quên một việc, ngoài “vất vả đốt tiền”, mẹ còn vất vả dậy cực sớm suốt bảy năm ròng.

Tại vì hai năm đầu trung học cơ sở tôi học hành ẩu tả, điểm số rất tệ, lên năm thứ ba buộc phải chạy nước rút, ngày nào cũng học đến quá nửa đêm mới đi ngủ. Mẹ bắt đầu để ý thấy giờ giấc học hành và nghỉ ngơi của tôi không bình thường, bèn cưỡng chế tôi đi nằm trước 12 giờ đêm.

“Đi ngủ nhanh, 5 giờ sáng mai mẹ gọi dậy.” Mẹ áp tải và quăng tôi ra giường.

Đến 5 giờ, mẹ đã loạng choạng mắt nhắm mắt mở gọi tôi.

“Điền Điền, 5 giờ rồi, mau dậy học bài.” Mẹ nói líu ríu trong mồm.

“Ừ, cho con 10 phút nữa, đi mà.” Tôi van lơn, mắt vẫn nhắm nghiền.

Nhất là sáng sớm mùa đông, muốn bò ra khỏi đống chăn cuộn tròn thực là cực hình tàn bạo.

“Mười phút nữa nhé.” Mẹ ngồi bên giường đếm giờ, mắt mơ mơ màng màng.

Mười phút sau, mẹ lôi bằng được tôi dậy, đồng thời chiếm cứ chỗ nằm của tôi để ngủ tiếp, còn tôi đi rửa mặt đánh răng, ngồi vào bàn sát cạnh giường để làm bài tập, học thuộc bài khóa.

Về sau, anh cả và thằng út cũng trở thành đối tượng bị mẹ gọi dậy từ 5 giờ sáng. Còn tôi, cho đến lúc rời nhà vào đại học, mẹ đã gọi liên tục bốn năm trời, lúc đó thằng út mới lên năm thứ hai trung học, trước khi rời Chương Hóa vào đại học Sư phạm cũng phải để mẹ gọi hai năm. Không biết đã làm mẹ bạc thêm bao nhiêu tóc.

Thấm thoát, sáu năm qua hầu như ngày nào mẹ cũng phải vất vả dậy sớm từ 5 giờ gọi con trai dậy học bài.

Mẹ luôn hiểu nhầm rằng thành tích học tập của con cao là do đầu óc con mình thông minh, chăm chỉ học hành, mà quên mất chính mình đã đóng một vai trò rất quan trọng trong đó.

Nếu thời gian quay ngược trở lại, tôi nhất định sẽ tự giác dậy sớm.

Nhưng thời gian không thể quay ngược, nên tôi rất ăn năn.

Tôi luôn cho rằng, ăn năn là một cảm xúc tất yếu của sự phản tỉnh.

“May mà mình học giỏi, đền đáp được nỗi vất vả dậy sớm của mẹ” - kiểu tự an ủi thế này thật ra chính là đùn đẩy trách nhiệm, rất ác độc.

Nếu “ăn năn” còn không dám nhận, thì nói gì đến “hối hận”? Thì làm gì có biết ơn thật sự?

Viết một hồi đã hơi lạc đề. Nhưng tương lai còn rất nhiều ngày tháng có thể đưa hình ảnh nuôi dạy anh em chúng tôi của mẹ trở về. Rất muốn nhân đây tiếp tục viết về phần ăn năn.

Tôi về nhà trước khi mẹ nhập viện hai ngày. Lúc đó mẹ chỉ có báo cáo xét nghiệm thành phần máu

(bach cầu quá cao, hồng cầu và tiểu cầu quá thấp), vẫn chưa đến bệnh viện lớn xét nghiệm tủy xem có ung thư hay không, ai cũng cầu mong mẹ chỉ bị thiếu máu nặng.

Đêm đó, trong nhà thảo luận vì sao mẹ lại tự nhiên chóng mặt và bị ốm. Ba và bà nội đều nói, tại vì bà ngoại ở Đào Viên bị ung thư tủy, mẹ phải chạy đi chạy lại chăm nom vất vả quá sức. Cuối cùng tôi không nhìn được nữa, đánh chính riêng với ba và bà nội về những nhận xét vô lý và rất thiếu ăn năn kia.

Tôi nói, 100% là mẹ mệt quá hóa bệnh, là hậu quả của việc cả nhà đã dựa dẫm quá mức vào mẹ, bắt nạt mẹ suốt thời gian dài.

Bà nội cứ tự trách nặng nề, “Bà đã khuyên mẹ mày từ lâu, đừng có vất vả như thế, đừng có lúc nào cũng chiều ba mày như thế.” Nhưng bà trước sau không hề nói hộ mẹ một câu, cũng không nghĩ xem tại sao có những lúc mẹ bận đến mức không có thời gian vừa trông coi tiệm thuốc vừa nấu cơm.

Ba thì nói không đùn trách nhiệm, nhưng vẫn nhấn mạnh cái ngòi nổ chính là việc phải chạy đi chạy lại Đào Viên, cứ như không có ngòi nổ thì sẽ không có chuyện gì vậy. Nói thực lòng, tôi còn muốn cảm ơn cái ngòi nổ này. Không sớm nổ ra sự thật đau buồn này, thì mẹ sẽ không thể “sớm phát hiện, sớm chữa trị”.

Tóm lại, đã đến nước này mà mọi người vẫn cố gắng để không ăn năn, đẩy nguyên nhân bệnh tật sang việc mẹ phải đi lại chăm sóc bà ngoại, khiến tôi suýt nổi khùng. Quả là vô cùng phần nộ.

Mấy hôm nay ai nấy đều mệt mỏi. Công việc hằng ngày của mẹ chia ra cho tất cả mọi người, thế mà còn làm không nổi, hoặc làm rất kém.

Cuối cùng bà nội cũng thấy ra cô con dâu này hoàn hảo biết mấy, nhưng phải dùng phương thức đáng thương nhất là tự rơi vào hoàn cảnh mới hiểu được. Đáng thương đến mức tôi không thể nào trách móc bà, chỉ an ủi bà là mẹ con thể nào cũng sẽ khỏi bệnh.

Mẹ nằm xuống, ba rất hay than thở trước mặt bà con bạn bè: “Vợ tôi ốm, hơn hai chục năm nay tôi chưa hề đặt chân vào hợp tác xã tín dụng, giờ đến lo công chuyện mới phát hiện ra là mình chẳng biết làm thủ tục gì cả...” Lối diễn đạt và mẫu câu đấy, là để khen ngợi sự đảm đang của mẹ.

Tôi thấy rất đau lòng, rất tức giận.

Cực kỳ tức giận.

Chuyện kể thêm

Mẹ nằm mê, sức tỉnh, vừa mở mắt ra đã đòi hỏi tôi mua kem cho ăn.

“Mẹ ạ, lúc vừa mua đồ ăn sáng về, con nghe chỗ y tá nói một chuyện rất khủng khiếp.”

“Chuyện khủng khiếp gì?”

“Sắp đến Giáng sinh, giáo hội trong bệnh viện mời một đoàn xiếc nhỏ về diễn cho bệnh nhân xem, nhưng mà vừa sáng ra tập thử, con hồ của ông ảo thuật chạy đâu mất... giờ nó đang trốn trong bệnh viện, không ai nhìn thấy.”

“Ôi chà, hồ đây là người đóng giả mà!”

“Hồ thật! Vừa nãy con nghe thấy y tá đang kiểm tra danh sách, nói là có mấy đứa nhỏ không thấy đâu. Coi chừng lúc nữa nó lén vào buồng cách ly đây!”

“Mày lại nói lung tung.”

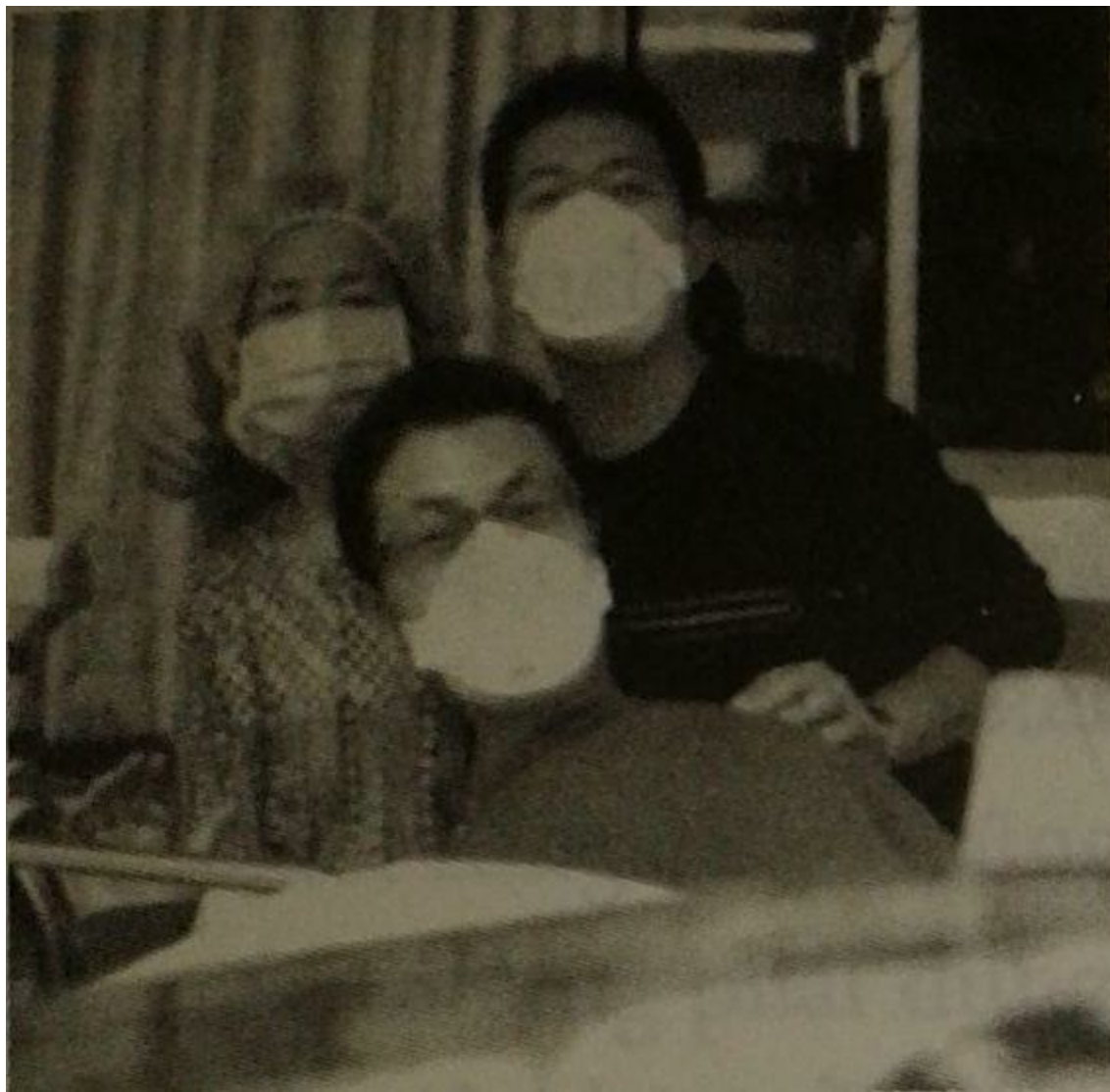
“Thật mà! Con chỉ sợ chốc nữa mua kem về, không thấy mẹ đâu, chỉ thấy con hồ nằm trên giường, bụng tròn căng thì chết.”

“Thế thì mày coi chừng không có mẹ.”

“Yên tâm, con sẽ lấy kéo cắt bụng nó cứu mẹ ra.”

Sau đó mẹ tiếp tục ngủ. Tôi gọi điện hỏi Xù đã lên tàu chưa.

“Xù này, kể cho em cái này nhé, sợ lắm!”

“Gì thế?”

“Vì chuẩn bị Giáng sinh, bệnh viện mời đoàn xiếc về diễn, sáng nay một con hổ sống ra mất, chạy lung tung trong bệnh viện, thế rồi...”

“Hừ, anh đừng nói vớ vẩn nữa nào!” Xù cúp máy.

Quả nhiên, không hổ danh là Xù.

Cô ấy thường nói, người chưa hiểu tôi lắm hay cảm thấy tôi hóm hình hài hước (cô ấy bị tôi cưa đổ trong tình trạng như thế), thực ra tiếp xúc lâu rồi mới biết tôi chỉ là một thằng cực kỳ nhàm chán và ngốc nghếch.

Chút nữa tôi sẽ đi mua kem mà.

5/12/2004

Hôm nay sinh nhật mẹ.

Nhưng sáng sớm bà nội đã gọi tôi dậy, lo lắng hỏi tôi xem có cần đưa Puma đi khám không, tôi thất kinh hỏi tại sao, bà nói trông Puma hơi lạ.

Tôi lao xuống nhà, thằng út đang ôm Puma ngồi trên ghế.

“Vừa xong Puma ngã ra đất co giật, còn kêu au au...” Út kể.

Puma mềm nhũn hai chân, không ngồi ngay ngắn được, gần như không đi được, không ăn không uống, lưỡi trắng khô nẻ. Nhưng mà tối hôm kia vẫn bình thường mà! Sao bỗng dưng ra nông nỗi này?

Tôi thở dài, tâm trạng căng thẳng tiêu tan, thay vào đó là nỗi cô đơn bất lực.

Đón Puma sang tay mình, thân hình nhỏ bé của nó dường như chẳng còn chút hơi sức nào, một cục thịt có lông mềm nhũn nhẽo.

“Puma, mày muốn đi rồi ư?” Tôi đau đớn hỏi, nhưng giọng nói lại bình thản đến kinh ngạc.

“Mày đừng có ở đây nói linh tinh nữa!” Bà nội cau mày.

Puma bước vào cuộc sống của tôi khi tôi học năm cuối trung học cơ sở, tính ra đã được mười ba năm. Mười ba năm rồi, những cái răng nhỏ xinh năm xưa đã rụng hết sạch, đành để lưỡi lúc nào cũng thè ra phân nửa, râu ria xám trắng, lông vàng thưa thớt, không phi nổi, không lên được cầu thang, không thể nhảy xuống khỏi giường, mắt còn hơi bị đục thủy tinh thể. Một con chó già đúng chuẩn.

Puma nhìn tôi, yếu ớt cuộn mình lại.

Ngón tay tôi đặt lên ngực Puma để kiểm tra, tim nó đập lúc nhanh lúc chậm. Tôi gí mũi vào sát mồm, nó cũng chẳng liếm. Puma trông rất yếu.

“Puma, sao mày chọn lúc này để cướp sân khấu, rõ ràng không phải lúc mày ra diễn mà.” Tôi ôm nó, cảm giác nó có thể nhắm mắt bất cứ lúc nào, không bao giờ tỉnh lại.

Nếu mẹ không bị bệnh, lúc đấy chắc tôi sẽ òa khóc.

Nhưng tôi nén lại phần tình cảm xúc động đó, lựa chọn thái độ chấp nhận.

Tôi từng đem Puma đi bác sĩ thú y khám cảm cúm, khám sỏi niệu đạo. Hai lần nằm lên bàn khám kim loại lạnh toát, hai lần Puma sợ run bần bật. Cảnh tượng đó đến giờ tôi vẫn không thể quên, nếu có thể tôi sẽ không bế Puma yếu ớt đi khám thú y nữa, để khỏi phải nghe những câu đau lòng.

Có người bảo, một con chó trong đời chỉ nhận một người làm chủ nó.

Thật vinh dự, Puma đã lựa chọn người yêu quý nó nhất, là tôi.

Tôi cứ lo sợ Puma sẽ qua đời trong khi tôi học đại học ở Tân Trúc, hoặc trong khi tôi học cao học ở Đài Trung, hoặc khi đang viết lách ở Đài Bắc, hoặc trong lúc tôi đi nghĩa vụ quân sự sau này. Tôi luôn mong nó có thể nhắm mắt lần cuối trong vòng tay của mình, và cho rằng nó cũng có suy nghĩ như vậy.

Nếu Puma chọn lúc này đây để từ biệt tôi, chẳng phải cũng phù hợp với nguyện vọng của cả hai đứa sao?

Mười ba năm, có lẽ cũng đã đủ. Mặc dù tôi sẽ rất đau buồn.

Hôm nay lắm tai nhiều nạn. Anh cả từ bệnh viện về, đổi sang ba đi trông mẹ. Anh kể tối qua mẹ sốt 38,7 độ, còn bà Ngô giường đối diện sốt hơn 39 độ, sốt đến mức mắt gần như không thấy gì, và bắt đầu nôn, làm cho mẹ rất sợ. Trong khi đó người phụ trách chăm bà Ngô là ông chồng thì hình như đang bị cảm! Trời ơi, tòi tệ quá, đó là buồng bệnh cách ly cơ mà, rủi lỡ lây sang bệnh nhân thì chết. Hy vọng mọi người mau hết sốt, chuyên tâm vào cuộc PK với ung thư.

Buổi chiều tiễn Xù ngồi xe buýt liên tỉnh về Bản Kiều xong, ba anh em tôi lại đến đình Quán Âm gần đó để lễ Phật, cầu xin Bồ tát chủ trì hóa giải oán nợ đời trước cho mẹ, rồi xin quẻ âm dương.

Sau khi về nhà, anh cả nhắc tôi có thể Puma ăn uống không đảm bảo dinh dưỡng mới mất sức như vậy, chứ không phải đã đến số. Anh bảo bà nội hay cho Puma ăn lung tung, bánh bao bánh ngọt nọ kia, cả một bát thức ăn cho thú cưng bám bụi lâu không đựng đến, cực kỳ thiếu chất. Anh nhìn thấy mà phát bực mình.

Tôi nghĩ ngợi, thấy rất có thể. Nhớ lại hồi đại học năm hai, Puma cảm gần chết.

Hồi đó tôi biết tin liền bắt xe đêm về nhà, vừa vào cửa đã thấy mẹ đang cầm ống tiêm đầy sữa đút vào mồm Puma, ép nó bổ sung dinh dưỡng. Nhưng Puma thấy tôi về nhà, liền nôn ọc sữa ra, loạng choạng chạy đến với tôi. Tôi rung rung nước mắt, bế Puma yếu ớt nhưng vui mừng lên lòng. Mẹ bảo, thật là hiếm có, Puma không ăn cũng chẳng nhúc nhích, vừa thấy con về đã khác hẳn.

Đêm hôm đó, tôi ngủ bên cạnh Puma, nhưng ngủ rất chập chờn. Hễ Puma lâu lâu không động cựa, tôi liền ghé đầu sang xem, quan sát xem Puma có quên thở hay không, chỉ sợ sơ suất một tí là bỏ lỡ thời khắc đau thương Puma lìa đời.

Hôm sau, tôi bắt đầu chữa trị cho Puma theo cách của mình. Tôi chan nước thịt vào cơm trắng nóng, lại thêm rất nhiều ruốc thịt, nhai thật nhuyễn rồi cho ra lòng bàn tay, đưa Puma liếm ăn. Puma “nê mặt”, chỉ cần là tôi cho ăn, nó liền chịu khó thử vài miếng. Khi bắt đầu có cảm giác ngon miệng, nó càng lúc càng có sức nhai đồ ăn.

Hai ngày sau, Puma dần hồi phục sức khỏe bị hao hụt vì cảm cúm.

Lại có thể chơi với tôi thêm vài năm.

Buổi tối nay tôi đi siêu thị mua một suất cơm thịt lợn xá xíu, thêm hai cái trứng chần lòng đào. Tôi trộn đều cơm với thịt lợn và nước thịt thơm phức, chộc lòng đỏ trứng sên sệt ra, trộn tiếp, sau đó nhai trong mồm như mọi lần cho nhuyễn rồi nhả vào lòng bàn tay.

Puma ngửi hít xong bò ra góc, không ăn.

Tôi dùng ngón tay quẹt một ít bôi vào mép nó, Puma mới miễn cưỡng ăn một miếng. Ăn được một miếng rồi, bắt đầu hăng hái hơn.

“Đây, rất ngon đúng không, sống thêm hai năm nữa, làm con số chẵn, ở với anh mày mười lăm năm xong mình mới nói chia tay.” Tôi rất vui, nhìn Puma từ từ ăn miếng cơm trứng chần thịt xá xíu nước bọt trên tay mình.

Tổng cộng ăn được ba cục cơm như thế xong Puma mới uể oải nằm soải ra nghỉ ngơi.

Tôi cảm cảnh, khi mẹ ở nhà, Puma được ăn tốt thế nào.

Tôi đã từng nói, mẹ sẽ thích những thứ anh em tôi thích, một cách rất tự nhiên.

Mỗi lần mẹ mua bánh sủi cảo hấp về, đều sẽ lột vỏ mấy cái lấy nhân thịt cho Puma ăn. Mỗi lần mẹ xào mì, cũng thường lựa nhặt thịt nạc và tôm nõn trong mì cho Puma. Lần nào cũng vậy, tới mức tôi nổi quạu, chỉ còn cách chỉ thị cho mẹ hãy để tôi phụ trách cho Puma ăn, còn mẹ chỉ cần ngoan ngoãn ăn phần của mình là được, nếu không thì từ đầu đến cuối mẹ chỉ có ăn mì không.

Khi Puma bệnh, mẹ lại chu đáo cho nó uống thuốc, đến độ cuối cùng Puma chỉ phục tùng mỗi mình

mẹ. Trừ phi mẹ đích thân cho uống, người khác đừng hòng bảo được Puma nằm yên há miệng ra. Trong nhà cũng chỉ có mẹ và tôi bắt rận cho Puma. Mẹ cũng là người đầu tiên thôi không phản đối tôi ôm Puma ngủ.

Tối qua đón Kurumi duyên phận không sâu từ nhà A Hòa ra, đem gửi đến nhà bạn gái anh cả. Vừa xong A Hòa gọi điện thoại, hẹn hôm nào bắt tôi ăn mừng, hẹn ngày giờ xong, A Hòa bắt giắc thờ dài, nói đi đá bóng về, không thấy Kurumi nữa, có phần cô quạnh.

“Thì kiếm con chó về nuôi, tiếp xúc với chó giúp tâm hồn con người dịu lại đấy.” Tôi nói: “Không chừng có thể quen được một bạn gái rất đáng yêu.”

Thật ấy chứ.

Người có thể mang lại hạnh phúc cho một con chó, nhất định là khắp người tràn đầy năng lượng hạnh phúc.

Thấy Puma lại bắt đầu dùng ánh mắt xin tôi dắt ra ngoài “giải tỏa bức xúc”, nhìn bộ dạng nó cào cào nền nhà, tôi bắt giắc nghĩ, tiếng kêu thảm thiết trong khi Puma co giật trên nền nhà sáng nay đáng lẽ phải dịch ra thành: “Tôi sắp chết đói rồi!”

7/12/2004

Hôm nay vẫn rất lo cho Puma, tiến độ bình phục của nó bị chững lại, thậm chí còn bắt đầu xấu đi.

Puma lại bắt đầu uể oải, không muốn đụng vào mấy miếng thịt hộp, tôi phải bóp nhuyễn cho lên lòng bàn tay, Puma mới thử liếm láp. Sau đó hàm dưới tỏ ra không còn sức lực, Puma phải lắc lư cái đầu để giữ miếng thịt trong mồm. Ăn mười mấy phút, rất nhiều vụn thịt vương vãi khắp mặt đất.

Tôi nhớ tới lời đồn dân gian mà anh cả từng nói, có khi chó đi thay người.

Puma rất thân với mẹ, ba anh em tôi hầu như đều không ở nhà, chỉ có thằng con - chó Puma chơi với mẹ. Nếu Puma quyết tâm gánh hạn cho mẹ, nói thật là tôi vừa cảm động vừa vui mừng, không nỡ lòng ngăn cản. Nhưng có chuyện như thế hay không vẫn là một câu hỏi!

Tối hôm trước đến lượt tôi ngủ ở nhà. Tôi ôm Puma, thân nó mềm oặt quá đáng, nằm yếu ớt trong lòng tôi, cùng nhau chui vào trong chăn lông cừu rất lâu. Điều này rất lạ, vì Puma bình thường không kiên nhẫn cho tôi ôm lâu đến thế. Nó thích nằm khoanh tròn bên cạnh chứ không cho tôi ôm mãi, cơ thể toàn lông của nó sẽ bị nóng đến mức giãy nảy. Puma để cho tôi ôm quá mười phút là sự bất thường.

Mắt nhắm nghiền, Puma thở rất gấp, hơi thở phun ra từ cái mũi khô khốc, lúc này tôi lại trở về trạng thái rất bình thản. Tôi vuốt ve Puma, chân thành và buồn bã nói: “Puma à, nếu mày thấy mệt mỏi thực sự, thì chết đi thôi, không sao cả. Nhưng mày phải nhớ nói với Bồ tát, là mày muốn đầu thai làm con trai của anh hai mày, biết không? Anh hai mày tên Kha Cảnh Đằng, nếu mày không biết nói, anh hai mày cũng sẽ xin Bồ tát...” Tôi nói thẳng tuột chẳng e dè.

Cứ chốc chốc nhát nhát như thế, lại qua một đêm. Puma đòi rất nhiều tư thế, ngủ không yên.

Ngày hôm sau, lại đến phiên tôi vào bệnh viện chăm mẹ.

Trước khi vào viện, tôi chạy ra mua mấy hộp đồ ăn đặc biệt cho chó. Puma không còn răng, lại không có tôi dùng tay bóp nhuyễn thịt cho nó, tốt nhất mua loại thịt đã được nghiền sẵn.

Nhưng mà mở hộp ra để xuống đất, Puma thậm chí chẳng thiết ra người lấy một lần, nó chỉ ngồi hoặc nằm, đứng dậy đi mấy bước đã rất uể oải. Đôi mắt long lanh nhìn tôi.

Tôi miết một ít thịt xay trên ngón tay, vừa quẹt vừa dụ, Puma mới miễn cưỡng nhá một tí.

Ôi chao, kiểu này làm sao tôi yên tâm vào bệnh viện?

Long trọng dặn dò bà nội phải bỏ thêm công sức cho Puma ăn, đừng thấy nó không ăn thịt để dưới đất mà tưởng nó no bụng, phải nghĩ cách miết ra tay để dỗ nó v.v...

Nhưng thâm tâm tôi biết rõ, dặn dò thế là thừa, vì tay tôi đối với Puma có ý nghĩa khác tay người khác.

Đến chỗ mẹ, tôi không giấu được bí mật, lo lắng kể với mẹ có lẽ Puma không khỏi được, chắc sắp chết rồi.

“Phải cho Puma uống thuốc gan với thuốc cảm. Hồi trước lúc Puma không khỏe, mẹ cho nó uống thế đấy.” Mẹ nằm trên giường, gọi di động cho anh cả, dặn anh nhất định phải cho Puma uống như thế.

Tôi tì người trên thành giường bệnh, hy vọng mẹ đúng.

Anh cả lên Đài Bắc gặp giáo sư hướng dẫn, thằng út đi cùng.

Lại chỉ còn một mình tôi.

8/12/2004

Sáng sớm, trước khi truyền tiểu cầu máu, xảy ra một chuyện khiến tôi hết sức ăn năn.

Y tá giúp mẹ lấy máu xét nghiệm thành phần định kỳ. Sau khi rút kim ra, y tá dặn tôi giữ chặt chỗ lấy máu, tôi làm theo nhưng không đủ mạnh tay. Kết quả là sau chục phút, chỗ lấy máu ở cánh tay mẹ sưng tấy và thâm quầng. Tôi gần như chết lặng.

“Do máu thiếu tiểu cầu đấy, nên mạch máu dễ bị vỡ hơn bình thường, lần sau nhớ giữ chặt hơn nữa.” Y tá giải thích, mẹ cũng nói tôi mấy câu. Tôi đủ muốn đâm đầu vào tường.

Còn mẹ bắt đầu cảnh tượng ho ra máu đầy kinh hoàng.

Đều là do nguyên nhân thiếu tiểu cầu, từ niêm mạc họng cho đến mao mạch phổi đều rất dễ bị tổn thương khi ho mạnh. Thêm vào đó là điều hòa làm cho không khí khô lạnh, niêm mạc càng dễ bị khô hơn bình thường.

Mẹ vừa cẩn thận bọc máu ho vào trong giấy vệ sinh, vừa xem bảng nhiệt độ mà anh em tôi ghi chép, tự nghiên cứu chu kỳ và quy luật lên cơn sốt của mình, rồi chỉ đạo tôi đi xin y tá thuốc giảm sốt.

“Mẹ rất không muốn bị sốt nữa.” Mẹ nói, giải thích rằng rất có thể trong vòng nửa tiếng nữa sẽ bắt đầu sốt, trong khi nhiệt kế cũng cho thấy rõ ràng thân nhiệt của mẹ đang tăng dần.

Lòng tôi cứ thất lại vì lo lắng. Để vãn yên nổi bất an về cơn ho của mẹ, tôi lại bắt đầu chép “Tâm kinh”.

Y tá cuối cùng cũng cho mẹ uống thuốc giảm sốt. Mẹ bắt đầu đổ mồ hôi trộm, tôi cầm khăn bông lau lưng ướt đầm của mẹ.

Tôi lại nhắc đến Puma, tôi rất sợ nó chết khi tôi không ở nhà.

“Không chừng Puma thấy mẹ không có nhà, biết mẹ bị ốm rồi. Thế nên nó mới ốm theo. Chà, lúc tụi mày không ở nhà, mẹ toàn nói chuyện với nó...” Mẹ nói, hình như có chút an ủi trong lòng khi Puma “tâm ý tương thông”.

Mẹ vẫn quanh quẩn giữa sốt với ảm, tay trái tiêm thuốc chống nấm, tay phải truyền máu. Còn mười hai bạch tiểu cầu trông rất ngộ nghĩnh thì vừa mới tiêm hết.

“Chắc chắn là như vậy rồi. Mẹ ơi, cho nên mẹ nhắm mắt lại đi.” Tôi nói.

Mẹ nghe lời, nhắm mắt lại.

“Mẹ ơi, mẹ bắt đầu đi từ Chương Cơ về nhà, sau đó thăm Puma.” Tôi nói.

Mẹ gật gật đầu, hơi nhú lông mày.

Tôi có thể cảm thấy hình ảnh trong đầu mẹ như một cuộn phim đang chiếu.

“Mẹ xuống bên dưới lầu của Chương Cơ rồi, chuẩn bị đạp xe về nhà đây.” Mẹ nói, hai mắt vẫn nhắm.

“Vâng ạ.” Tôi hân hoan.

“Mẹ nhìn thấy Puma rồi. À, mẹ phải nói gì với nó?” Mẹ mở mắt ra hỏi tôi.

“Thì nói Puma mày phải chóng khỏe, phải cố gắng ăn.” Tôi trả lời.

Mẹ lại nhắm mắt, miệng lẩm nhẩm một hồi.

“Nói xong rồi, mẹ phải về Chương Cơ đây.” Mẹ nói, như thể vừa thở phào.

“Vâng ạ, về nhanh nhanh.” Tôi đồng ý.

“Mệt quá, đạp xe lâu, hết cả hơi.” Khá lâu sau, mẹ lại mở mắt.

“Vâng, Puma nhất định sẽ khỏe.” Tôi gật gật đầu, rất cảm động.

Sau đó mẹ tiếp tục ngủ, tôi ở bên cạnh vừa chép “Tâm kinh” vừa canh tiến độ truyền máu.

Mãi mới truyền xong. Mẹ tỉnh dậy, hết sốt, thuốc giảm ho do y tá tiêm cũng có tác dụng. Mẹ không còn ho dữ dội nữa.

Mẹ ngồi dậy trên giường, ghi chép tình trạng sức khỏe. Thật dễ dàng đã tập trung vào công việc.

[S'TENT](#)

Tôi rất buồn ngủ. Tinh thần rất rệu rã, chẳng viết nổi bất cứ truyện gì. Tôi quyết định ngủ một tiếng đồng hồ.

Trải giường xong xuôi, đặt đồng hồ báo thức, tôi hớn hởi với cảm giác sắp được ngủ ngon.

“Mẹ ơi, con về thăm Puma đây.” Tôi nói, xoay mình ôm chần.

“Ừ, mày lấy xe đạp mà đi, mẹ để dưới nhà.” Mẹ trả lời, tay sửa kính.

Tôi giật cả mình.

Ái cha cha, mẹ thật là thánh đôi thoại của tiểu thuyết!

Nếu ai cũng bình phục, thì tốt biết mấy...

10/12/2004

Tôi rất thích ngồi bên giường bệnh, sờ tay của mẹ, mân mê nhẹ nhàng những đường tĩnh mạch màu xanh xung quanh vị trí kim truyền, ấn, trượt, gầy gầy từng ngón tay. Sau cùng nắm tròn.

Chăm sóc một người từng li từng tí có thể khiến bản thân trở nên dịu dàng.

Mặc dù vậy, vẫn quá tàn nhẫn khi phải nhờ vào việc mẹ mắc bệnh tôi mới hiểu ra điều đó.

Để tránh truyền nhiễm, sau khi làm bất cứ việc gì đều phải chăm rửa tay. Ra vào buồng cách ly phải rửa kỹ bằng thuốc đồ sát trùng rất hắc, sau khi đi vệ sinh và sau khi ăn cơm đều phải bôi sữa rửa tay, còn phải nhắc nhở mẹ làm theo. Rửa đến mức tay thành ra tay quý tộc, sờ vào quần áo thôi cũng thấy dăm dăm rậm rạp, phải thoa kem bôi trơn da. Dĩ nhiên cũng phải bôi giúp mẹ.

Trong lỗ mũi mẹ có một vết thương rất khó lành. Trước khi dùng tăm bông chấm thuốc bôi vào đó, mẹ nhắc tôi dùng nước muối sinh lý rửa tăm bông, sau đó chấm một lớp kem thuốc mỏng, lúc bôi phải ngưng thở định thần, chỉ sợ làm mẹ đau.

Sợ nước ở máy uống nước không sạch, anh cả kiên quyết chỉ cho mẹ uống nước khoáng đóng chai, còn chỉ định cả thương hiệu. Cả ống hút để uống nước cũng phải chọn loại của 7-11 được bọc trong gói giấy, ít bị bụi bám. Bình thường, một chai nước khoáng kèm một ống hút, uống hết là vứt đi luôn, không được tiếc rẻ. Thành thử mỗi lần ra hiệu tạp hóa mua nước, tôi lại như thằng ăn trộm, cố lấy thêm vài cái ống hút.

Nhưng không ai bán nước khoáng loại nóng cả, vì vậy vấn đề nước nóng chết tiệt, đến giờ vẫn chưa giải quyết ổn thỏa.

Anh cả rất “cầu kỳ cục”, nếu đổ nước khoáng vào bình nước nóng của bệnh viện cấp cho mỗi giường bệnh trong phòng cách ly, anh cũng nghi ngờ bình nước đó có thể không sạch sẽ, dù tôi đã rửa hai lần. Nhưng cứ thế này mãi thì mẹ không bao giờ có nước nóng để uống. Chỉ trông vào tôi đi lạy lục y tá cho dùng lò vi sóng hâm trà gừng đường đen và sô cô la sữa 7-11 để mẹ uống cho ấm người.

Thế là tối nay anh cả đi mua một cái bình nước nóng mới tinh và nhỏ hơn một chút.

Trước khi uống nước, phải pha trò cho mẹ uống Ensure (một loại thức uống bổ sung dưỡng chất chuyên dùng cho bệnh nhân) để bổ sung đạm và năng lượng cho mẹ. Sau khi uống Ensure cũng phải pha trò để mẹ uống nước súc miệng cho hết vị trong mồm. Uống nhiều như thế, lại thêm liên tục chích truyền các loại thuốc và thường xuyên uống nước, nên mẹ cực nhiều dịch cơ thể, dĩ nhiên cũng phải chăm động viên mẹ đi toa lét.

Chỉ một quãng đường ngắn ngủi, nhưng là cơ hội vận động quý giá của mẹ. Đi tiểu nhiều một chút xem có thể bài tiết các thứ linh tinh ra khỏi cơ thể nhiều hơn hay không.

Mỗi lần cần đi toa lét, phải ấn cái tay vịn bên cạnh giường xuống, một tay đỡ lưng mẹ, tay kia kéo tay phải của mẹ giúp mẹ dậy, sau đó cúi xuống xếp đôi dép lê vào đúng vị trí, mắt không ngừng theo dõi mẹ xuống khỏi giường, tay gỡ túi dịch truyền ra khỏi móc, sau đó một tay giữ túi dịch truyền tay kia dùng sức đỡ mẹ, đi từ từ ra toa lét.

Ra đến toa lét, đầu tiên treo túi dịch truyền lên móc bên cạnh bệ xí, lấy giấy vệ sinh lau sạch chỗ ngồi của bệ xí, sau đó quan sát tình hình của mẹ, sẵn sàng đưa giấy vệ sinh bất cứ lúc nào. Để cho tiện (ừ thì, tôi chính là vua lười biếng), tôi điều chỉnh thời gian đi toa lét của mình giống với mẹ, lúc mẹ đứng dậy rửa tay, tôi liền tè tiếp ngay sau, giải quyết cùng một lần. Đương nhiên, vẫn phải rửa tay rồi lại rửa tay.

Mẹ ăn xong cái gì cũng phải bóp một ít nước rửa tay (có chứa cồn) ra tay mẹ và xoa đều. Bôi vaseline có vitamin khá đắt đỏ lên môi mẹ, bôi vaseline rẻ tiền hơn lên chân mẹ. Nhưng thường phải đến lúc mẹ nhắc tôi mới nhớ ra phải làm như vậy.

Thử thách lớn nhất là chuẩn bị thức ăn gì cho ba bữa mỗi ngày của mẹ.

Thời gian này mẹ nằm giường bệnh nhiều, ít hoạt động nên cảm giác thèm ăn giảm sút (hoặc cũng có thể cả do tác dụng phụ của thuốc), trong khi đồ ăn ở các tiệm gần bệnh viện lại ít đổi món, loanh quanh vẫn là cơm rang mì xào, muốn làm mẹ no bụng thì phải trộn mắt ra quan sát xem mẹ ăn gì ít để thừa nhất, lần sau vẫn có thể mua món đó. Trí nhớ cũng phải tốt một chút, nhớ xem mẹ từng nói thích ăn cái gì, nếu hôm nay không mua được hoặc cửa hiệu không mở cửa, thì nhớ lần sau tìm mua.

Từng mua phải cơm cà ri bị mẹ chê cay, thất bại. Không sao cả, lập tức chạy đi mua cơm thịt bò đĩa nóng bù vào, tiếc thay mẹ đang muốn tìm ra và thanh lọc các nguồn gốc nghi gây dị ứng, nên không ăn thịt bò, thế là lại thất bại. Với những thứ mẹ chỉ ăn một chút hoặc không ăn (hoặc nên gọi chung là mua nhầm), nghiễm nhiên sẽ biến thành bữa tiếp theo của tôi.

Có những món phải ăn nóng mới thơm ngon. Nhằm bảo vệ hơi nóng quý giá đó, nhất định phải mua canh cá lô hoặc các món hấp trong cốc vào phút chót, sau đó phi lên tầng bảy của bệnh viện với tốc độ chạy ra toa lét khi đau bụng. Hôm trước đi chợ đêm mua một cái bánh bao kẹp, nhét vào trong vạt áo ấm, phi xe như bay về bệnh viện, quảng cho anh cả đang ở đó chăm mẹ.

“Mau hỏi mẹ có ăn bánh bao kẹp không! Nếu không em chạy xuống luôn!” Tôi thở phì phò.

“Cái gì...” Anh cả nhìn cái bánh mới cầm vào tay, không hiểu gì cả.

Cánh cửa kính của phòng cách ly đóng lại giữa chúng tôi.

Năm phút sau, anh cả gọi điện, tôi đang thông thả khởi động xe máy bên dưới bệnh viện, chuẩn bị về nhà.

“C. thật. Mà quên mua đồ uống bỏ tủ lạnh rồi!” Anh nói.

Oái, đành phải chạy đi mua chuyến nữa.

Nước cam ép cũng vậy.

Bác sĩ nói tác dụng phụ của một loại thuốc nào đó là làm mất ion kali, cách bù đắp ngoài nhỏ mấy giọt ion kali vàng vàng vào dung dịch truyền gluco ra, có thể thêm uống nước cam tươi ép.

Nhưng nước cam tươi ép của 7-11 vị hơi nặng, hoặc hơi đắng, trong khi các cửa hàng ven đường ép cam tại chỗ lại chắc chắn không hợp vệ sinh, nên anh cả và thằng út đều kiên quyết xử trái cam từ nhà mang vào bệnh viện cho mẹ uống.

Tối nay đến lượt thằng út chăm mẹ, nó cũng rất cầu kỳ cực, quy định tôi chỉ được dùng một con dao chuyên để xử cam. Đi mua một con dao mới toanh, một cái thớt từ nay trở đi chỉ được dùng để trái cam cho mẹ, rồi còn mua một miếng xơ mướp nhỏ màu nâu chuyên để rửa ly nhựa uống nước cam của mẹ.

Ai ai cũng lên cơn “cầu kỳ cực” rồi à?

Nhưng tôi nghĩ không phải mọi người trong nhà bỗng dưng mắc bệnh sạch sẽ cấp tính, mà chỉ là nghĩ hết các cách để bảo vệ mẹ.

Người ta hay nói, ôm lâu con bất hiếu, dường như chăm sóc dịu dàng đến mấy cũng có giới hạn.

Mấy hôm trước, chúng tôi đều cảm thấy cùng phòng bệnh có ông Ngô rất dịu dàng với bà xã. Ở chung hai tuần qua, chỉ thấy một mình ông Ngô chăm vợ, ba thằng con trai và ba cô con dâu chưa gặp lần nào, thế mà lần nào mua đồ ăn ông Ngô cũng về đích trước tôi. Hễ bà lên cơn sốt ông liền mượn chúng tôi nhiệt kế đo tai. Chăm chỉ và vất vả. Cũng từng chứng kiến ông Ngô chu đáo nâng chân bà lên, lạng lẽ cắt móng chân cho bà. Hình ảnh đó khiến tôi xúc động lạ thường, bởi vì chưa từng thấy ba chăm mẹ như thế bao giờ.

Nhưng anh cả bảo, anh từng thấy những lúc bà Ngô đi toa lét hơi nhiều, ông Ngô đang ngủ bỗng nổi quạu phàn nàn: “Sao lại có nước tiểu rồi? Tôi thấy bà bị yếu bàng quang rồi đó!” Tôi nghĩ nói vậy sẽ hại bà Ngô cố nhịn tiểu.

Cũng không phải không thể hy vọng có sự dịu dàng vô hạn, dù sao chính từ con người mẹ vẫn luôn toát ra sự hy sinh vô hạn như vậy đấy thôi. Có quá nhiều ví dụ, vài hôm nữa tôi định viết về sự kiện quan trọng hàng đầu trong mười sự kiện ảnh hưởng sâu sắc nhất đến tính cách của tôi trong đời này.

Tôi cũng không hy vọng tự mình sẽ trở thành “ôm lâu con có hiếu”, bởi vì tôi rất sợ hai chữ “ôm lâu”, nó đồng nghĩa với mẹ phải chịu đau chịu khổ rất lâu nữa.

Đồng hành sẽ chia là sự gắn bó sẽ chia chân thành không toan tính. Trước đây vậy, bây giờ vậy, sau này vẫn vậy.

Bởi vì cho dù tôi nhắm mắt bao nhiêu lần, thì cái thằng tự nhận là sinh vật có trí tưởng tượng mạnh nhất trên đời là tôi, cũng không thể hình dung ra cảnh tượng mẹ lìa bỏ chúng tôi.

11/12/2004

Nghe nói, nếu chẵn năm ngày liên tục không sốt, có thể lấy được vé ra viện.

Hôm qua khi vợ chồng ông Ngô chuyển ra khỏi buồng cách ly, chúng tôi ngưỡng mộ vô cùng. Không phải vì có thể ra viện, mà vì mẹ mỗi ngày ít nhất một lần bị sốt, chứng tỏ sức đề kháng của mẹ chưa sẵn sàng, còn phải bồi dưỡng thêm.

Hôm qua có kết quả xét nghiệm máu, chỉ số hồng cầu là 9, tiểu cầu 20000, bạch cầu về tổng lượng

là 700 nhưng bạch cầu khả dụng chỉ có khoảng 300, phần còn lại bị dị dạng, coi như rác vứt đi.

“Lượng bạch cầu khả dụng phải đạt ít nhất 2000, mới được ra viện.” Anh cả nói. Để giúp các vị ôn tập lại, người bình thường có số lượng bạch cầu trong mỗi đơn vị máu là 10000.

Nhưng mà thái độ ông Ngô khi rời phòng để lại cho chúng tôi nhiều ấn tượng rất kém.

Lúc đó anh cả đang ở phòng bệnh. Anh kể, lúc ông Ngô bắt đầu chuyển đồ đạc, đã thay đôi giày đi bên ngoài rồi mà vẫn đi qua đi lại trong buồng cách ly, không thêm mặc áo cách ly, không cả đeo khẩu trang nữa. Anh cả ngồi một bên nổi cáu toàn phần. Y tá cũng thấy chướng mắt, lên tiếng trách ông Ngô quá ích kỷ. Lúc đó ông Ngô mới bớt tùy tiện một chút.

À phải, nói đến y tá, chị đối xử với mẹ thật tốt.

Chị này tên Vương Kim Ngọc, rất hay trò chuyện với mẹ, hai mắt khá mãnh, lời ăn tiếng nói ngắn gọn lưu loát, nghe vài lần là có thể hình dung lại rất dễ dàng trong đầu, các bộ phận khác của khuôn mặt chị Kim Ngọc đều khuất sau khẩu trang.

Chị Kim Ngọc có hai nhóc, cũng là một người mẹ, có thể lâu ngày thấy anh em tôi luân phiên chăm sóc mẹ, chị rất quan tâm cảm xúc và bệnh tình của mẹ. Điều này khiến chúng tôi thấy mát ruột.

Cũng vì mẹ từng làm hộ lý, chị Kim Ngọc còn giải thích với mẹ lý do của mỗi bước điều trị. Nếu thuốc đang truyền cho mẹ đã hết trong lúc chị Kim Ngọc bận không kịp xử lý, tôi giúp chị khóa dây truyền lại, chị sẽ nói cảm ơn tôi.

“Kim Ngọc, cháu có cho con gái mình làm y tá không?” Mẹ hỏi, đúng là một kẻ giả thân giả quen rất bạo.

“Không đâu.” Chị Kim Ngọc hơi ngạc nhiên, sau đó liền quả quyết. “Làm giáo viên tốt hơn. Làm y tá mỗi ngày thay ba ca, mệt lắm.”

Đúng thế, làm y tá rất vất vả. Tôi ở bên cạnh dễ dàng quan sát thấy điều đó.

Chị Kim Ngọc nói, có nhiều bạn trẻ học hộ lý đều không trụ lại nổi trong bệnh viện chỉ vì quá mệt, quá áp lực. Có những y tá trẻ thậm chí bỏ làm ngay trong giai đoạn thử việc, kể cả phá hợp đồng cũng mặc kệ, chỉ nghĩ đến bỏ đi. Nếu ta làm phòng khám tư cũng chưa chắc nhẹ nhàng hơn. Làm việc với bác sĩ nổi tiếng cực kỳ vất vả, làm với bác sĩ vườn có khi còn phải làm tạp vụ, trông trẻ con.

Từ những động tác rất thuần thục của y tá, tôi cảm thấy làm y tá rất mạnh, không hổ danh là những người đủ dũng khí trụ lại. Nhưng người rất mạnh lại rất ít, nếu không định nghĩa “rất mạnh” chẳng còn

ý nghĩa gì.

Những y tá chăm sóc mẹ hầu như đều rất tốt. Có người rất biết cười đùa, có người rất dễ thương, nhưng điểm chung là rất mạnh. Có y tá ban đầu trông rất lạnh lùng, nhưng về sau vẫn bị câu chuyện phiếm của mẹ và anh cả逗 hạ. Giao lưu giữa tôi với y tá thì kém hơn nhiều. Trừ phần lớn thời gian nói chuyện linh tinh với mẹ, tôi toàn ôm ibook viết các loại truyện, nhật ký chăm sóc mẹ và các hồi tưởng. Khi có y tá hỏi tôi đang làm gì, tôi đành lúng túng trả lời tôi đang viết truyện... Nếu mẹ không lôi tấm ảnh chụp lễ trao giải tiểu thuyết một triệu kẹp dưới gối của mẹ ra.

Dưới sự gợi ý của anh cả, tôi ngượng ngùng tặng chị Kim Ngọc một cuốn *Cà phê đợi một người*. Có vẻ chị sẽ không đọc, nhưng vẫn nói cảm ơn tôi.

Đến khi nào xuất bản *Tình yêu, hai hay ba dở* tôi sẽ tặng thêm mấy cuốn cho các y tá. Tương lai cuốn tự truyện đồng hành cùng mẹ này dĩ nhiên cũng sẽ nằm trong danh mục sách tặng. Còn như cuốn *Khách trọ tầng dưới*, tôi nghĩ... có lẽ nên thôi!

Chuyện kể thêm

“Mẹ, con bảo này. Cô Thảo và lão Tào cuối cùng đã bên nhau rồi!” Tôi tí người lên thành giường.

Cô Thảo và lão Tào đều là bạn thân với tôi từ thời phổ thông, mẹ cũng rất quen, vì thường nghe tôi kể chuyện khùng khùng của cả đám bạn chơi với nhau mười mấy năm qua.

Cô Thảo và lão Tào đều từng theo đuổi các cô gái, nhưng đều bị gắn mác “anh quá tốt”, nên chưa từng có người yêu.

“Bên nhau?” Mẹ ngờ vực.

“Vâng, tụi nó tuyên bố bắt đầu hò hẹn, rất dẽ, nhưng biết làm sao.” Tôi thở dài.

“Nghe mà nói lung tung, chờ bắt được con hổ ở Chương Cơ xong rồi tính.” Mẹ không thèm để ý, tiếp tục im lặng theo đuổi suy nghĩ riêng.

“Thật mà, mẹ không để ý tụi nó chưa có người yêu à?” Tôi nghiêm túc.

“...” Mẹ nhúu mày, bắt đầu nghĩ ngợi.

Tôi “chém gió” cũng có một nguyên tắc và một đặc trưng.

Nguyên tắc là, không có bản nháp, gió tới đâu chém tới đó, thế mới mang chất đùa chơi, không phải rập tâm cố ý dối trá. Vừa tiến hành vừa kích thích trí tưởng tượng vô tận của người đối diện, đó là trò sở trường của tôi.

Đặc trưng là, sẵn sàng bỏ sung những ký ức chung có thật, tăng độ tin cậy của nội dung chém. Dù là những sự thăng thiên độn thổ không ai tin, tôi cũng biến nó thành một câu chuyện đầu đuôi đường hoàng hoàn chỉnh.

Còn chém gió thành công hay thất bại ra sao, giờ mới chỉ bắt đầu.

“Con nghĩ rồi, như thế cũng tốt, quan hệ tình tay tư giữa Cô Thảo với XXX với Dương Trạch Vu với lão Tào cuối cùng đã có kết cục.” Tôi thở dài.

XXX và Dương Trạch Vu cũng là bạn thời phổ thông của tôi, dĩ nhiên khỏi phải nói, hoàn toàn không có chuyện đó.

“Á? Tụi đó cũng pê dê luôn?” Mẹ kinh ngạc.

“Vâng ạ, về sau XXX yêu một cô người Nhật, rút lui khỏi quan hệ tay tư, nhưng cô này chỉ là bình phong che mắt thôi. Con là con thấy mệt mỏi thay cho tụi nó. Dương Trạch Vu bây giờ thành ra thất tình, thấy Cô Thảo đi với lão Tào, nó chắc chắn vô cùng đau khổ.” Tôi nói.

Mặt mẹ đầy ngờ vực.

“Mẹ không tin.”

“Đó là sự thật, không phải ba nói với mẹ, ông già nhà thằng Cô Thảo hôm qua đến tìm ba à.” Đầu óc tôi cực nhanh.

“Hình như nghe ba nói vậy.” Mẹ trả lời, bắt đầu đi theo tưởng tượng của tôi.

“Ông già nó bề ngoài là đến hỏi thăm ba vụ con được giải thưởng truyện Comic Ritz, nhưng thực ra muốn nhờ con khuyên can thằng Cô Thảo chia tay lão Tào, thử qua lại với tụi con gái xem sao.” Tôi nói, quá hợp lý hợp tình.

“Thật à?” Mẹ thắng thốt.

Lung lay rồi.

“Ông già thằng Cô Thảo còn đỡ, bà già nó khóc thảm luôn. Bà ý bây giờ rất căm thằng Tào. Nếu mẹ ở nhà, bà ý nhất định chạy đến chửi nó cho mẹ nghe.” Tôi nói.

Mẹ thằng Cô Thảo cũng quen biết mẹ tôi, chúng tôi sống trên cùng con đường một chiều, số nhà chỉ cách 70 số.

“May mà Cô Thảo đang ở Đài Trung, không thì bị mẹ nó mắng cho điếc tai.” Tôi xòe tay.

“Cô Thảo ở Đài Trung à?” Mẹ nghĩ lại.

“Vâng ạ, nó làm ở Viễn thông Trung Hoa tại Đài Trung mà, dĩ nhiên ở Đài Trung.” Tôi trả lời. Cái này là thật, nhưng không phải trọng tâm vấn đề.

Bí quyết của chém gió, là không được chỉ tập trung xoay quanh trọng tâm, phải nói thật nhiều những điều thứ yếu không quan trọng mà mọi người biết nhưng chưa kịp nghĩ tới mà thôi. Việc không liên quan gì cũng không sao, không nên vội vàng lấp đầy những thứ hợp lý vào câu chuyện, cố ý quá lại hóa ra chữa lợn lành thành lợn què.

“Ôi, sao lại ra như vậy... mẹ nó chắc rất lo nghĩ.” Mẹ bắt đầu lo lắng.

“Không cần lo đâu, thời nay con trai yêu nhau cũng chẳng lạ gì, bình thường thôi mà. Thế hệ bọn con thấy chẳng vấn đề gì cả. Cả lũ đều chúc mừng tụi nó.” Tôi cười.

“Mẹ buồn cho mẹ nó chứ.” Mẹ thở dài.

“Tối thứ Sáu con đổi ca cho anh cả, đi ăn cơm với đám thằng Hòa.” Tôi nhắc mẹ.

“Phải rồi, không phải con chiêu đãi mọi người à?” Mẹ nói.

Cồng một triệu, không mời đám bạn lâu năm thì khó coi quá.

“Đó là cái cớ, thật ra Cô Thảo và lão Tào muốn nhân dịp mọi người đông đủ cùng ăn, sẽ chính thức tuyên bố mối quan hệ.” Tôi thêm: “Con còn tính hô hào mọi người bắt tụi nó hôn nhau công khai đấy.”

“Đừng làm thế mà, mày ngồi lặng lẽ một bên xem là được, hô với hào cái gì.” Mẹ dặn dò, tay véo tai tôi. Vâng ạ, tuân lệnh.

Tối thứ Sáu, trong khi chiêu đãi mọi người, tôi đem kê đầu đuôi quả lừa ngẫu hứng rất KUSO, ai nấy cười nghiêng ngả.

Vừa khéo lão Tào gọi thừa khá nhiều rượu, lãng phí tiền của tôi. Tôi nói: “Đ. mày bảo Cô Thảo chụp chung kiểu ảnh, tao sẽ tha tội gọi thừa rượu.”

Thế là, lão Tào và Cô Thảo nghĩa hiệp tài trợ một tấm ảnh chụp chung với nụ cười rất dị...

16/12/2004

Băng đi khá nhiều ngày mới ghi chép, bởi vì rất nhiều việc bỗng dưng không còn đúng hướng. Tôi cũng vì nhận một hợp đồng viết truyện trên điện thoại di động, bắt buộc đến cuối tháng phải viết được một đoạn văn thật thú vị.

Trước tiên kể về gã chó già Puma.

Nhờ công thức điều trị thần kỳ của mẹ, Puma hơi có sức sống hơn, sau đó lại được sự chăm sóc tận tình của bà nội với tâm trạng ăn năn, cuối cùng nó đã khôi phục bộ dạng nghịch ngợm trước khi bị “suy dinh dưỡng trầm trọng”.

Bà nội không dám dùng xích lôi Puma đi tè nữa mà đổi sang bế. Rồi bà còn ngồi xỏm nghiền thức ăn chó mà Puma không thèm ngó ngang ra thành bột, trộn với đồ hộp dành riêng cho chó mà tôi mua để dụ nó ăn. Puma hít hà mấy cái, bất ngờ chén sạch bách. Ăn hết sạch được thì Puma về cơ bản đã không có vấn đề gì nữa. Thành tích đó làm bà nội khoe suốt mấy ngày.

Sau khi tôi cập nhật tình trạng thảm thương của Puma lên mạng, rất nhiều bạn bè nhảy vào mách nước, tôi đọc kỹ từng bình luận, lòng xúc động. Mọi người đã “yêu nhau yêu cả đường đi”, thật tốt bụng. Trong đó có bạn “mạnh mẽ kiến nghị” tôi phải đưa Puma đi khám bác sĩ, thậm chí còn trách móc tôi làm chủ nó mà quá bảo thủ, không coi sinh mạng con chó ra gì, hoặc tưởng nhầm tôi đã quyết định đi làm phép để Puma thể mạng cho mẹ tôi (một cáo buộc rất chi huyền bí!), tôi cũng không thể tức giận được, rất nhiều việc chỉ là thiếu một lời giải thích thôi.

Lời giải thích này vẫn phải vòng về mẹ của tôi.

Nguồn ebook: <http://luv-ebook.com/>

Trong mười ba năm chung sống đã qua, Puma có tổng cộng bốn lần đối mặt với chuyện sống chết.

Lần thứ nhất, không nhớ Puma bao nhiêu tuổi, lúc đó tiệm thuốc trong nhà còn chưa sửa lại, Puma bị cảm nặng, suốt ngày ỉu rũ, hắt hơi, chảy nước mũi. Lần đầu tiên mẹ sáng tạo ra công thức điều trị thần kỳ gồm thuốc cảm nước kết hợp thuốc gan, dùng xi lanh cưỡng chế bơm vào mồm, đã cứu được mạng Puma. Hồi đó tôi mới học trung học phổ thông đã đỏ hoe mắt quỳ trước tượng Bô tát xin đổi mười năm tuổi thọ cho Puma, còn bị anh cả chửi cho. Nhưng mà, thế cũng chẳng có gì gọi là hy sinh cảm động, vì tôi quyết định thọ trăm tuổi, chỉ trừ đi mười năm vẫn chưa đủ thành tâm.

Lần thứ hai, là lần tôi từng nhắc đến, Puma bị cảm nặng, kiệt sức, đứt sữa bò còn nôn hết ra. Lần đó có đi khám bác sĩ thú y, nhưng bác sĩ chỉ dặn cho Puma nghỉ ngơi nhiều. Trước đó tôi đã bắt đầu nhai nhuyễn thịt với cơm để bón cho Puma.

Lần thứ ba, có thể coi là lần nghiêm trọng nhất. Bỗng nhiên Puma không thể tiểu tiện được, chỉ có thể “rỉ” ra.

Mấy lần dắt Puma đi dạo, nó không nhấc được chân lên một cách bình thường, dù cố gắng tè cũng chỉ ra mấy giọt, nhưng tôi biết chắc chắn nó chưa tè hết, chỉ là lực bắt tòng tâm, bởi vì nó bắt đầu đái lung tung không báo trước trong nhà, không sao ngăn chặn được. Nếu kiên nhẫn chờ Puma tè hết ở bên ngoài, nó cũng chẳng đủ sức, nhiều lúc thôi luôn động tác ghéech chân, tè chẳng khác gì con chó cái.

Thật tồi tệ.

Bản thân Puma cũng ngày càng đứng ngồi không yên, thể lực giảm sút rõ rệt. Nhưng tôi vẫn bế Puma lên gác ngủ như bình thường, dẫn cho nó liên tục đái ra giường tôi, thậm chí vãi cả ra gối với cái mặt: “Ồ, ai bảo tôi già rồi, hông hết máy móc rồi”, báo hại tôi chỉ biết ăn năn và muốn khóc.

Ban đầu, tôi không thể chịu được ga trải giường đầy vết nước đái, bởi vì mẹ phải giặt ga giường, mẹ thì vất vả, tôi thì bị chửi. Nhưng hể cho nó xuống nền nhà, Puma liền kêu thảm thiết, một mực cố đốc sức tàn tìm cách leo lên giường tôi.

Tôi bèn nghĩ ra một biện pháp vện cả đôi đường.

Puma sẽ có thể rỏ nước tiểu bất cứ lúc nào trong đêm, tôi phải lúc thức lúc ngủ, phát hiện chỗ nào ướt rồi liền vớ một đồng giấy vệ sinh thấm bột cho khô, sau đó ngủ tiếp, hôm sau mới đem cả đồng giấy vệ sinh ố vàng vứt vào toa lét giặt nước phi tang, không để mẹ biết ga trải giường của tôi đã bị nước tiểu của Puma xâm chiếm.

Nhưng mùi nước tiểu thì không thể đánh lừa chính người đang nằm trên đó, tôi nào cũng đi ngủ với mùi khai khú, trong khi với loài chó thì chỗ nào mùi nước tiểu của nó càng đậm nó càng cho rằng có thể tè ở đó, thế là Puma tè thả cửa. Cứ như vậy, khoảng hai tuần, tôi sống trong căng thẳng sợ mẹ phát hiện ga giường loang lổ đầy vết nước tiểu. Vì vậy trưa ngủ dậy phải trải chăn bông ra phủ kín lên giường chứ không gấp lại.

Giờ nhớ lại vẫn là một chuyện kỳ diệu trên đời.

Hồi đó Puma đã mười một tuổi, già nua chậm chạp, chỉ còn sót một cái răng hàm ổ vàng, rò nước tiểu thê thảm như vậy, đương nhiên phải đem đi khám thú y.

Puma ngồi trên mặt bàn kim loại, toàn thân run điên cuồng, nước tiểu bắt đầu rò ra.

“Mấy tuổi rồi?” Bác sĩ thú y nhíu mày.

“Mười một tuổi rồi.” Tôi cũng căng thẳng thay cho Puma.

“Sỏi niệu đạo.” Bác sĩ phỏng đoán, yêu cầu tôi đem Puma đi chụp X quang rồi cầm tới cho ông ta chẩn đoán.

Tôi làm theo, kết quả đúng như lời vị bác sĩ tóc hoa râm.

Bác sĩ nói, điểm kết sỏi khá sâu, nên ông không thể dùng dụng cụ đơn giản gắp ra, chỉ có thể phẫu thuật.

“Phải phẫu thuật, nhưng chỗ này tôi không làm được, phải đến khoa Thú y của đại học Trung Hưng xếp hàng, chỗ đó mới có kỹ thuật gây mê hô hấp tương đối tốt.” Bác sĩ khuyên, sau đó giải thích đôi lời về sự thiếu thôn thiết bị phẫu thuật.

“Phẫu thuật... là thế nào?” Tôi ráng bình tĩnh, ra sức vỗ về Puma đang run dữ dội.

Tôi đã quên lúc đó bác sĩ lên lớp cho mình những gì, nhưng tôi không nhớ rõ mồn một rằng, với một con chó tuổi cao sức yếu như Puma rất có thể phẫu thuật tuy thành công nhưng do gây mê, nó sẽ không bao giờ tỉnh lại.

“Không tỉnh lại? Sao lại không tỉnh lại?” Tôi thắc mắc liên hồi.

“Chỉ có thể nói là nó đã quá già rồi, lượng thuốc mê khó chính xác. Mà dù chính xác nó cũng không nhất định tỉnh lại được, có thể đang phẫu thuật đã chết rồi.” Bác sĩ giải thích cặn kẽ. Thật ra bác sĩ rất tốt bụng, ông ta rất hiểu tôi đang lo sợ khôn cùng.

“Nếu không làm phẫu thuật thì sao?” Tôi nín thở.

“Sẽ chết chứ sao.” Bác sĩ nói với giọng chuyên môn.

“Chắc chắn chết sao?” Tôi hoang mang đến bây giờ rồi vẫn nhớ cảm giác hai chân lạnh buốt lúc đó.

“Một trăm phần trăm sẽ chết, mà còn chết rất đau đớn.” Bác sĩ cũng rất lấy làm tiếc.

Thì đúng rồi, đá không ra chắc chắn rất đau đớn.

Vì thế, phải mạo hiểm làm phẫu thuật, nếu có thể qua đời trong cơn mê man thì cũng dễ chịu hơn vỡ bụng chết vì tắc tiểu.

Tôi buồn rầu ra về, bắt đầu tìm hỏi bạn bè đang học ở đại học Trung Hưng lấy phiếu khám ở khoa Thụ y như thế nào. Dĩ nhiên cũng thông báo để mọi người trong nhà biết Puma có thể vì vậy mà toi mạng, yêu cầu mọi người phải chấp nhận thực tế và rủi ro Puma phải làm phẫu thuật ở đại học Trung Hưng.

Mẹ bảo để mẹ thử xem.

Thế là, mẹ đem thuốc sỏi thận “của người” ra nghiền thành bột, trộn với sữa hay cái gì đó, hằng ngày dùng bơm tiêm đổ vào kẽ miệng Puma, còn xen kẽ với phương thuốc điều trị thần kỳ đã kể ở trên để tăng cường thể lực cho Puma. Mẹ nhận xét Puma rất ngoan, không giẫy giụa, như thể biết mẹ sắp cứu được nó vậy.

Puma sống sót, giờ đây “con tiêm” màu đỏ nhỏ bé không chỉ biết vọt nước tiểu, còn biết ôm ống chân tôi mà cắn tinh.

Thay vì bảo rằng thuốc có tác dụng tốt, nói thực lòng, trong mắt tôi mẹ mới là linh đơn thần dược của Puma.

Từ bé, ở bên ngoài ôm sốt thế nào, hễ về nhà có sự chăm sóc của mẹ, thông thường đều khỏi nhanh chóng một cách thần kỳ. Thậm chí còn có kỷ lục là về đến nhà chỉ mới tắm nước nóng xong đã khỏi. Mẹ vốn coi Puma như con, đương nhiên cũng xóa tan những đau đớn của Puma và xoay chuyển nguy cơ sống còn của Puma như lời bác sĩ thú y, một cách dẹt dẹt.

Nói xong phần về Puma, tiếp theo là một thất bại khiến người ta tím ruột.

Hôm trước làm xét nghiệm đờm của mẹ, xem có phát hiện ra nguyên nhân mẹ ngày nào cũng sốt không. Kết quả cực kỳ hoang tưởng, bệnh lao phổi.

Vâng ạ, chính là cái bệnh truyền nhiễm “pháp định” ấy!

Nhưng mẹ nằm trong buồng cách ly, loại buồng cách ly mà ai cũng phải mặc áo cách ly, đội chụp đầu, đeo khẩu trang, rửa tay như điên và thay dép! Tại nơi bệnh viện bảo vệ nghiêm ngặt nhất mà để một bệnh nhân máu trắng với sức đề kháng rất yếu bị phơi nhiễm lao phổi, có phải khiến người ta quá mức sửng sốt, không hiểu, phát rò, muốn gào muốn rít không?

Bác sĩ nói, mẹ bị nhiễm lao phổi từ trước khi nhập viện.

Vấn đề là, trước khi vào viện, mẹ đã làm X quang lồng ngực theo quy định, nhưng bệnh viện chẳng nhận xét gì. Sau đó mẹ liên tục sốt, đã lại chụp X quang lồng ngực và làm siêu âm, bệnh viện cũng chỉ nghi hơi bị tràn dịch màng phổi. Thế mà, bây giờ lại bảo với chúng tôi là “trước khi mẹ nhập viện đã mang vi khuẩn lao trong cơ thể...”

Chúng tôi hầu như không kịp phản nộ, không kịp nghi ngờ liệu đây có phải là điều hoang đường nhưng rất nghiêm trọng: lây nhiễm bên trong bệnh viện, chỉ tỏ vẻ thất vọng khôn cùng, ngay cả mẹ cũng lộ vẻ chán nản thất vọng hiếm thấy. Đành an ủi nhau: “Ít nhất cũng đã tìm ra nguyên nhân ngày nào cũng sốt, giờ chỉ cần dùng thuốc là được.”

Trong thời điểm cần sự chăm sóc thật nhiều của bệnh viện, chúng tôi, mặc dù rất bức mình, vẫn đành phải chuyển mẹ từ chỗ bảo vệ nghiêm ngặt nhất bệnh viện sang nơi lây nhiễm cao nhất, ở phòng cách ly nằm chung với bệnh nhân lao phổi.

Lúc đầu ung thư ở phòng khí áp cao, không khí chỉ lưu thông từ trong phòng ra bên ngoài chứ không thổi từ bên ngoài vào được. Bây giờ lao phổi lại ở phòng khí áp thấp, không khí chỉ có thể lưu thông từ không gian bên ngoài vào trong chứ không từ trong ra ngoài được.

Chúng tôi và những người tiếp xúc với mẹ đều phải đi chụp X quang kiểm tra theo luật định, tạm thời nghe nói không sao, may thay. Nếu không lực lượng chăm sóc mẹ lại thêm mất mát, nghĩ tôi cũng chẳng dám nghĩ nữa.

Thế là, túi to túi nhỏ, chuyển từ tầng bảy lên tầng chín.

Trước tiên, khẩu trang được nâng lên thêm 100 cấp, từ khẩu trang y tế mỏng mỏng xanh nhạt chuyển một phát lên khẩu trang N95 tự mua, mỗi cái bảy lăm đồng, hai ngày thay một cái.

Thứ hai, vẫn là cửa kính dày và nặng dùng chân điều khiển, hết lớp này đến lớp khác, nhưng thêm một lớp cửa thép, phải vặn tay nắm cửa rồi kết hợp tay kia ấn xoay nút màu cam thì mới vào được.

Sau khi sang phòng mới là một chuỗi ác mộng.

Giường bên cạnh cũng là bệnh nhân lao phổi, chẳng ai muốn mắc bệnh để phải vào viện bị cách ly, nên cũng chẳng có gì phải phàn nàn. Nhưng không may thay, người nhà của bệnh nhân này thuộc dạng vô địch nói to của tầng chín.

Bệnh nhân là một người già thường xuyên ngủ mê man, cô con gái chăm sóc trực 35 tuổi, là một nhân vật không phân biệt được lời nói ra mồm với suy nghĩ trong đầu, nút volume lắp ở cổ họng đã bị hỏng hoàn toàn, nói lảm bảm mà không khác người ta lớn tiếng diễn thuyết là mấy, càng miễn bàn lúc chị này nỗ lực phàn nàn với y tá về bác sĩ, lạc cả giọng.

Hình như, chị ta vốn không hề biết trong phòng còn một bệnh nhân nữa?

Bố chị ta ban ngày toàn ngủ, gọi sao cũng không tỉnh, ban đêm không ngủ thì ồn ào liên tục, nên cứ về đêm là cuộc thi lớn tiếng bắt đầu. Có lúc hai mẹ con chị ta cãi vã nhau, hoặc cùng nhau điều khiển y tá, lúc đó mới càng hấp dẫn... Nếu mẹ không bị miễn cưỡng làm khán giả, tôi sẽ coi đây là một chuyện rất KUSO để cười.

Ông bố ốm đau của chị ta bị nôn, chị sẽ vừa dọn dẹp vừa chửi mắng. Lỡ đái ra giường, chị ta nổi khùng. Ông bố không chịu ngồi dậy, nước sữa để ăn bị đặc quá, bác sĩ mỗi tuần chỉ thăm khám vài lần v.v... chị ta đã nhiều lần phàn nàn với y tá, rồi tự ca thán, cuối cùng là vận động cả nghị sĩ gọi điện thoại thẳng đến văn phòng giám đốc bệnh viện để chửi. Đến lúc bác sĩ đến thật, chị ta lại câm tịt, vâng vâng dạ dạ. Bác sĩ vừa chân trước chân sau đi khỏi, chị ta lại bắt đầu chửi rửa cùng với mẹ mình, sao lại có loại bác sĩ như vậy..., sau đó cùng bà mẹ nghiên cứu biện pháp gây sức ép các y tá.

Quá ồn ào!

Mẹ làm ba viên thuốc ngủ vẫn không ngủ nổi, hai đêm liền hầu như trần trọc không yên, đêm qua còn khóc nữa. Mẹ không ngủ được, kéo theo chúng tôi cũng không yên tâm ngủ. Tôi còn đỡ, cùng lắm thì viết sách đến sáng, nhưng anh cả thì thảm hại, một cuốn tạp chí ô tô đã bị anh đọc thuộc lòng.

Trong tình trạng giày vò cùng cực mệt mỏi, tôi và anh cả hể thay ca về nhà là vùi đầu ngủ luôn ba tiếng.

Trong tình hình không biết phải ở với nhau bao lâu, mẹ nhất quyết ngăn cản tôi và anh cả qua “nói chuyện”, nhất là với cái bộ dạng chan tương đồ mề của họ. Ba có mấy người bạn trong giới y khoa, đang nghĩ cách vận dụng các loại quan hệ có thể để xin đổi phòng bệnh, nhưng tôi e cơ hội rất mong manh, bởi vì dù sao đây cũng là dạng điều trị “cưỡng chế” theo luật định, nếu các phòng cách ly khác đã đầy giường, thì chúng tôi chỉ còn cách tứ thủ ở cái chốn ồn ào chết tiệt con mẹ nó này.

“Vậy nhịp độ hóa trị bây giờ phải điều chỉnh thế nào?” Tôi hỏi.

Bác sĩ nói, trước hết phải dừng các hóa chất tiêu diệt tế bào ung thư, tạm thời tập trung chiến đấu

chống lao phổi.

“Vậy là sẽ phải ở đây bao lâu?” Mẹ có vẻ mệt mỏi.

Bác sĩ bảo, ít nhất hai tuần, chờ đến lúc mật độ khuẩn lao không đủ mức truyền nhiễm thì sẽ đổi phòng. Nhưng thuốc lao phổi thì phải uống liên tục chín tháng đến một năm, đồng thời kiểm tra định kỳ xem có còn tàn dư bệnh nữa hay không.

Tâm trạng rất tồi tệ.

Chỉ có nhìn thấy mẹ được ngủ say và không bị sốt, thì mới bình tâm được một chút.

17/12/2004

Mấy hôm trước, nhà văn Xuân Tử gọi điện thoại cho tôi. Cô ấy gần đây hay làm vậy. Cô nói không chỉ người ốm cần động viên, người đồng hành cùng người bệnh cũng cần sức mạnh động viên. Nhất là sau khi đọc tự truyện đồng hành cùng mẹ này của tôi, cô thấy cảm động và hy vọng có thể làm điều gì đó.

Nói khá nhiều chuyện. Xuân Tử nhắc tới những thứ cô từng nghĩ lung tung trong thời gian trầm cảm trước đây. Trong đó có triết lý ma quái về cái chết, rất kinh khủng, nhưng cũng kinh khủng một cách thú vị. Đại khái là, loài sâu róm không biết cái chết là gì, cũng không biết việc hóa bướm là lịch trình cố định của vòng đời mình. Sâu róm nghĩ, biết đâu cái gọi là chết, chính là con bướm diễm lệ sau khi phá vỡ quan tài là cái kén. Cái chết chẳng qua là một hình thái khác, hoặc, trở nên một bản ngã mới tốt đẹp hơn.

Sau đó tôi liên tưởng tới họa sĩ truyện tranh kinh dị Ito Junji, có một truyện rất ngắn là *Triết lý ma quỷ*, rất tà ác. Trong trường truyện tai nhau có một thứ triết lý hể nghe xong sẽ bị mê hoặc, sinh ra ý nghĩ tự hủy diệt, thế là học sinh liên tiếp tìm các phương pháp để tự sát.

Nhưng trong toàn bộ câu chuyện đó không hề nhắc đến nội dung triết lý khiến mọi người tò mò kia. Tôi nghĩ có 3 khả năng, một là Ito Junji vốn không hề nghĩ ra một triết lý có sức thuyết phục mạnh mẽ như vậy. Hai là, dù có sức thuyết phục lớn cũng không thể thuyết phục mọi loại độc giả, cho nên thà không viết ra còn hơn. Thứ ba, cũng là khả năng lớn nhất, đó là hoàn toàn không cần thiết.

Tôi nói với Xuân Tử, nếu Ito Junji nghe thấy những thứ cô tâm sự, không chừng sẽ sử dụng cũng nên.

Có thể là sự sống quá đẹp đẽ, nên đối với triết lý về cái chết, tôi chỉ có mấy từ đơn giản: “đừng vội chết làm gì.”

Nếu chắc chắn có thể hóa thân thành bướm, thì càng phải biết tận hưởng những cay đắng ngọt bùi

khi làm sâu róm, bởi vì bướm sẽ không biến trở lại thành sâu róm được nữa, không còn cơ hội cảm nhận thêm lần nữa những mùi vị cuộc đời của sâu róm.

Suy nghĩ này cũng giống như tình yêu.

Cho dù biết rõ người đó không phải một nửa đích thực của mình, cũng nên yêu chân thành.

Bởi vì ta chỉ có thể yêu người ấy một lần thôi.

Bây giờ là 9 giờ 26 phút. Anh cả đi chơi với người yêu, tôi ngồi hoàn thành cuốn tiểu thuyết điện thoại di động thứ bảy trên giường phụ.

Hôm qua mẹ bắt đầu đọc một cuốn sách: *Từ bệnh sắp chết đến chạy maraton*, tác giả lấy bút danh là bác sĩ Aegerter. Sách kể về quá trình điều trị của một bác sĩ mắc bệnh ung thư máu. Nội dung rất sinh động, không chỉ đơn thuần mô tả quá trình điều trị. Trọng tâm là vị bác sĩ đã giành thắng lợi cuối cùng, còn chạy được maraton để khoe thể lực, vì vậy được chúng tôi xếp vào loại “sách tốt đẹp”.

Nhưng vừa xong, trước khi ngủ, mẹ ngồi trên giường bỗng nức nở khóc rất yếu đuối.

Tôi hoang mang, ngồi xuống sát bên cạnh ôm lấy mẹ, đưa giấy vệ sinh.

“Mẹ ơi, sao thế... cả nhà đều yêu mẹ lắm.” Tôi xoa nắn vai mẹ.

“Tự nhiên rất muốn khóc.” Mẹ nói, người co ro.

Trong sách rất hay nói đến bệnh nhân trước khi đi ngủ thường rơi vào trạng thái dễ suy sụp, bởi vì sự yên tĩnh vào thời điểm đó dễ khiến người ta nghĩ quẩn nhất.

Tôi đoán có lẽ đây là nguyên nhân?

Nhưng mẹ vừa khóc vừa nhắc tới một đoạn trong sách, nói về “phương pháp quan niệm sóng biển” tác giả lĩnh hội từ sách nhà Phật.

Tưởng tượng bản thân đang ngồi bên bờ biển, ngắm sóng biển. Sóng biển xô vào bờ hết lớp này đến lớp khác. Ta biết sóng cứ xô mãi, nhưng ta không nhất định phải có phản ứng gì. Tự ta quyết định có phản ứng với nó hay không. Phương pháp này có hai điều quan trọng: thứ nhất không nên nghĩ đến việc xóa sổ những con sóng biển liên tục ập đến trước mặt ta, bởi vì muốn xóa cũng chẳng được; thứ hai, bình thản quan sát chúng, không nhất thiết phải có phản ứng với chúng...

Tôi buồn bực, đoạn này có gì đáng khóc?

“Lúc xem kết quả xét nghiệm, mẹ ở dưới nhà, không dám khóc, đành lên tầng bốn mới khóc, ba cũng khóc ở tầng hai, khóc to lắm... Mẹ chưa bao giờ thấy ba khóc như vậy, tự nhiên thấy ba đáng thương lắm.” Người của mẹ run run.

“Vâng, ba rất đáng thương, cũng rất ăn năn. Ở nhà bây giờ ba toàn nói với bọn con vào bệnh viện phải động viên mẹ thật nhiều, để mẹ thêm lạc quan, thêm cứng cỏi.” Tôi nói.

“Mẹ chỉ nhớ cảnh hồi xưa với ba ở bên bờ biển, nhìn sóng vỗ bờ liên tục.” Mẹ vẫn khóc.

Hóa ra là vậy.

Mẹ thật đáng yêu.

“Vâng, sau đó ăn trái cây với nhau đúng không?” Tôi nhớ lại.

“... sao mà biết?” Mẹ khựng một cái.

“Mẹ kể với con rồi mà, mẹ đem theo trái cây, để trong hộp cơm, đúng chưa nào?” Tôi cười, lúc này đâu phải lúc khóc.

Mẹ gật gật đầu nói, đó là hồi mẹ học trung cấp hộ lý ở Cơ Long, ba đến thăm mẹ vào một ngày nghỉ.

Chỗ đấy hình như tên là núi Ngoại Mộc. Kết quả nhiều năm sau mới biết là một chuyện hiểu lầm đẹp đẽ, chỉ có điều không biết bãi biển tên gì. Mẹ tiếp tục nói về chuyện hồi đó.

“Hồi đó ba có lớn hơn con bây giờ không?” Tôi hỏi.

Mẹ lắc đầu nghĩ ngợi.

“Hồi đó có lẽ chỉ hai mươi hai tuổi.” Giấy vệ sinh ướt đầm trong tay mẹ đã nhiều đến hết cục lại.

“Ồ, nhỏ hơn cả thằng út.” Tôi nói, thật khó tưởng tượng.

Thế rồi, mới ra ba thằng chúng tôi.

Đó là cuộc đời của mẹ.

Mẹ ngồi khóc, bảo tôi nhỏ thuốc mắt rồi đi nghỉ, cố thử ngủ.

Giường bên cạnh đang mở đại hội phê phán về điều trị y khoa trong phạm vi họ hàng, ghế ngồi thành vòng, may thay âm thanh cũng cố kiềm chế.

Tôi mượn cớ ra ngoài uống lon cà phê và hỉ mũi. Vừa ra khỏi phòng bệnh lập tức gọi điện thoại cho ba.

“Ba ơi, mẹ mới nhớ lại chuyện ba mẹ ăn trái cây với nhau bên bờ biển, mẹ khóc mãi.” Tôi rất xót xa.

“À, núi Ngoại Mộc.” Ba lập tức trả lời.

“Mẹ nhớ ba lắm, tiệm đóng cửa xong ba có thể đến thăm mẹ một lát không?” Tôi hỏi.

“Ừ, ba đã định đi rồi.”

Không lâu, ba đóng tiệm sớm, vạch tấm rèm ra, nắm chặt lấy tay mẹ.

Tôi xuống dưới lầu ăn bánh bao xá xíu, để cho hai vợ chồng già hò hẹn trong không gian hai mét vuông.

Chuyện kể thêm

Sau khi ba về, mẹ vui mãi, thế là mất ngủ.

“Thôi thì dậy khiêu vũ cho rồi.” Mẹ nói, chân đá đá.

“Chi bằng ra phòng hộ lý ăn vụng đồ ăn.” Tôi nói.

Sau đó bắt buộc mẹ mau ngủ đi.

Sáng sớm mẹ hắt hơi, xì ra được cục vảy làm khổ mẹ suốt bốn tuần qua.

Cục vảy đó rất tệ, từ vết thương hết sức khó lành đến lúc hình thành lớp vảy là một quá trình cực kỳ chậm chạp. Nó cản trở hô hấp, nhất là bôi thuốc xong không được động chạm. Rất ngứa, nên mẹ hay không kìm được lấy tay móc nó, để bị chúng tôi trách mắng, nói mẹ nghịch bướng.

Có lúc tôi dùng tăm bông thấm ướt làm sạch nó, lôi ra được một thứ kỳ dị là tổng hợp của thuốc mỡ tích tụ lâu ngày và gỉ mũi đặc khô.

Cục vảy bị bật ra, ai cũng vui mừng. Cho là chuyện khoan khoái nhất trong ngày.

Lúc tôi đổi ca cho anh cả, mẹ hân hoan khoe ra túi ni lông đựng cục vảy đó. Lúc ba đến, mẹ lại khoe lần nữa.

Tôi bèn dùng máy ảnh chụp lại, một kỷ lục quý giá.

20/12/2004

Mấy hôm nay xảy ra nhiều việc tạm thời chưa thể nói với mẹ. Nếu in ra cho mẹ đọc trên giường bệnh, thì toàn bộ phần ghi chép này cũng phải bỏ đi.

Chuyện mẹ bị bệnh lâu nay phải giấu ông ngoại, vì ông ngoại chăm sóc bà ngoại bị ung thư tụy đã suốt đêm ngày mệt mỏi, không được làm ông thêm lo lắng. Mẹ phải nói dối là thiếu máu nghiêm trọng cần nằm viện truyền máu một tháng. Trong thời gian này, phải xin lỗi ông ngoại vì mẹ không qua giúp chăm bà ngoại được.

Nhưng ông ngoại cũng đồng thời có chuyện giấu mẹ.

Bà ngoại mất rồi.

Người ung thư máu thường chết vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là điều chúng tôi thường lo sợ - nhiễm trùng, chuyện này không cần nói nhiều. Thứ hai là một triệu chứng rất đáng sợ: xuất huyết trong.

Dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để giải thích. Chất dinh dưỡng được hấp thụ vào cơ thể sẽ được tủy sống sử dụng để tạo máu. Ba thành phần chính của máu gồm hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu đều sử dụng các dưỡng chất nói trên. Nhưng khi tình hình bạch cầu tăng quá mạnh, sẽ ăn mất hầu hết dinh dưỡng, dẫn đến hiện tượng hồng cầu quá thấp thường thấy ở bệnh nhân ung thư máu, hay cũng gọi là chứng thiếu máu. Đương nhiên lượng tiểu cầu của bệnh nhân ung thư máu cũng rất thấp. Những va chạm thông thường gây vỡ mao mạch dưới da nhưng tiểu cầu không đủ để giúp bù đắp phục hồi, nên hình thành những vết thâm quầng lâu không tan. Trước kia mẹ ho ra máu, cũng là do nguyên nhân mao mạch ở phổi quá yếu.

Thiếu tiểu cầu rất dễ gây ra xuất huyết nội ồ ạt. Nếu hỏi xuất huyết nội sẽ thế nào, chỉ có thể nói là rất tệ. Tâm trạng bị dao động quá mức, huyết áp lên cao, bùm! Xuất huyết não, tiếp theo là gì tôi không muốn nói. Ngay cả nếu ngồi tàu lượn siêu tốc, đu quay mạo hiểm v.v... cũng đều có thể nguy hại tính mạng.

Vì vậy, tạm thời chúng tôi phải giấu mẹ tin bà ngoại qua đời. Mấy hôm nữa chờ xem kết quả xét nghiệm máu (tiểu cầu ơi, cho tôi van vái xin thật nhiều thật nhiều tiểu cầu), lựa thời điểm mọi người đều có mặt, và chọn thời điểm phù hợp, mới được thông báo cho mẹ. Địa điểm phù hợp dĩ nhiên phải là trong bệnh viện, nếu mẹ bị tăng huyết áp có thể cấp cứu ngay.

Nhưng chúng tôi bàn đi bàn lại, vẫn kết luận không nên để mẹ đi viếng bà. Ba nghi lễ quan trọng hôm đó đều xung với tuổi Thìn năm mươi ba tuổi của mẹ. Lo lắng cho tâm trạng của mẹ nên chúng tôi càng không dám mạo hiểm. Hơn nữa lúc bà ngoại lâm chung được biết tình hình của mẹ (ông ngoại cũng lúc đó mới biết), đã mỉm cười gật đầu nói hiểu rồi và thông cảm cho mẹ lúc này không thể ở bên bà ngoại.

“Cháu sẽ quyết định tùy theo tình hình, mặc dù nói vậy rất ích kỷ, nhưng mẹ là mẹ của cháu.” Anh

cả nói vậy.

Ông ngoại và cậu mợ họ hàng nghe anh cả nói vậy đều tỏ ra ủng hộ. Chỉ lo lắng một điều, nếu mẹ kiên quyết muốn đến gặp mặt bà ngoại lần cuối, thì anh em tôi phải khuyên nhủ cách nào.

Phức tạp quá. Làm thế nào cũng không thể vẹn toàn mọi mặt.

Sau đó là tôi.

Tối hôm bí mật đi xe cùng anh cả đến Đào Viên cúng tuần cho bà ngoại, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về “gia đình”.

Gia đình thật ra là một khái niệm rất ích kỷ, bề ngoài có vẻ như mọi người cùng chia sẻ tình yêu “gia đình”, nhưng lại thực tế chỉ giới hạn trong quan hệ máu mủ, hoặc chỉ bó hẹp sự quan tâm, tập trung, ầm áp dưới phạm vi một mái nhà. “Ích kỷ” như vậy vốn không xấu, bởi vì con người ta trước khi biết quan tâm người khác, cái ích kỷ của gia đình là nơi cho phép mỗi người được yêu thương một cách hiệu quả nhất, sau đó mới học được cách yêu người khác.

Nhưng từ nhỏ tôi không phải là con người ích kỷ.

Lo sợ làm mất lòng người khác đã sớm trở thành một bộ phận rất nguy quân tử trong tính cách của tôi. Nếu có thể, tôi luôn muốn làm cho tất cả những người tôi quan tâm đều cảm thấy tôi đã rất cố gắng mang lại niềm vui và sự động viên cho họ. Nếu không làm được như vậy, tôi sẽ cảm thấy mình mắc nợ, và tìm cơ hội để bù đắp.

Nhưng, không thể không nợ ai.

Đành phải dày dạn bản thân, sao cho nợ nần ít đi, làm cho sự hy sinh trở thành con người mình. Hy sinh kiểu đó không hề vĩ đại, bởi vì khi một người tự cho rằng đã rất hy sinh, chắc chắn có người đang lặng lẽ hy sinh theo họ.

Nghĩ ngợi rất nhiều, rồi ngủ thiếp đi trong trạng thái trống rỗng. Chiều hôm sau tôi về đến Bản Kiều. Theo kế hoạch, tôi bắt đầu đóng gói tất cả đồ đạc để dọn về Chương Hóa.

Buổi tối là buổi hò hẹn quý giá với Chó Xù. Chúng tôi đã trở thành cặp trai gái tội nghiệp cách hai tuần mới gặp nhau một lần.

Nhưng ngay từ lúc gặp Chó Xù ở Shin Kong Mitsukoshi trước ga Đài Bắc, tôi đã cảm nhận giữa hai người như có một bức tường ngăn không thể gần gũi. Khoảng cách đó chính Xù cũng cảm nhận được, nhưng hai đứa đều không thể phá vỡ, đành tiếp tục trong không khí ngột ngạt.

Tôi nghĩ không cần thiết phải trình bày quá rõ ràng về phần tình yêu, bởi vì người ngoài khó có thể cảm nhận được ngọt bùi cay đắng bên trong, cũng như nỗi niềm bất lực trước khó khăn mang tính cấu trúc. Vì vậy tôi sẽ không nói thẳng về rất nhiều những tính toán rất thực tế sau này.

Ăn qua loa một bữa tối cực kỳ tệ hại xong, theo lời hứa ngọt ngào nhân dịp tôi đoạt giải tiểu thuyết, tôi tặng Xù một cái dây chuyền kim cương Just Diamond. Đây là món quà đắt giá nhất mà tôi từng tặng Xù, đắt hơn cả ipod mini tặng Xù ba tháng trước.

Nhưng xem ra Xù không vui, còn tôi tiếp tục lặng lẽ.

Hai đứa ngồi ở góc ngoặt cầu thang trong trung tâm mua sắm, trên cái ghế băng, nói chuyện nhát gừng về bệnh tình của mẹ, và về việc vì sao chúng tôi trở nên không thoải mái.

“Chồng, nhắm mắt lại.” Xù nói có quà tặng cho tôi.

Tôi nghe lời, sau đó mở mắt ra.

Trong lòng bàn tay có một cái móc khóa có hình Lý Tiểu Long bằng cao su.

Tự nhiên không kìm được, tôi bật khóc. Trong hơn hai chục giờ đồng hồ tính từ lúc đó, nước mắt gần như không thể ngưng ngoai.

Thật vui, vì đến lúc này mà Xù vẫn còn nhớ thứ tôi ưa thích.

“Xù, được rồi đó.” Tôi ngừng khóc lóc, chăm chú nhìn em.

Phải, được rồi.

Tình yêu của chúng tôi, đã đến lúc.

“Tại sao thành ra như vậy?” Xù khóc, nhưng cũng không phản đối.

Từ trước khi nói thẳng, giữa hai chúng tôi đã có một sự ngầm hiểu đầy đau khổ.

“Em không thấy à? Tơ hồng nối giữa bọn mình đứt rồi.” Tôi chảy nước mắt, bắt đầu nói, chúng ta không yêu nhau được nữa, lý do rất thực tế.

Xù rất yêu tôi, cực kỳ cực kỳ yêu tôi, nhưng Xù rất ích kỷ.

Tôi rất yêu Xù, cực kỳ cực kỳ yêu Xù, nhưng tôi rất ích kỷ.

Đã đến lúc Xù nên có một tình yêu thoải mái vui vẻ và gần gũi. Bảy năm qua, những ngày tháng chúng tôi vất vả đường xa đi đi lại lại, giờ sắp sửa kết thúc. Nỗi vất vả của Xù trong đó lớn hơn của tôi rất nhiều, cô ấy đã hiện thực hóa lý tưởng của mình về tình yêu bằng một năng lực phi thường. Trong khi tôi còn chưa cả đi nghĩa vụ quân sự, không có cách nào rút ngắn được khoảng cách về không gian và thời gian.

Lúc này tôi nên tập trung chăm sóc mẹ.

Trong một tương lai xa hơn, tôi phải ở gần hơn nữa bên gia đình mình. Cái sự gần đó rất ích kỷ, rất giằng xé. Chính vào lúc tôi yêu Xù nhất thì xuất hiện vấn đề chuyển biến trong tình yêu hai đứa. Nhưng không có ai đúng ai sai.

“Mối duyên chúng mình kết là thiện duyên, không ai nợ ai, kiếp sau ta cùng trả ơn nhau nhé.” Tôi nhắm mắt.

Nắm chặt tay, đặt nhẹ nhàng lên ngực.

Sau đó, chuyển sang đặt lên ngực của Xù.

“Kiếp sau đổi thành anh cố gắng để ở bên em nhé.” Xù khóc.

Xù luôn ước được tôi tặng một con gấu to để ôm.

Bây giờ tôi đã tặng, cho cô ấy chọn một “gấu” khác. Đủ độ cao to.

Chúng tôi hứa sau này vẫn làm bạn tốt của nhau, cùng nhau xem phim vì đây là sở thích chung hiếm hoi; cùng thảo luận về truyện mới của tôi, để tránh cho Xù trở thành ngốc nghếch; nếu Xù với “gấu” đẻ ra đứa con trên đầu có chòm tóc vàng, thì tên ở nhà vẫn phải gọi là “Puma”.

Dưới tòa nhà trung tâm mua sắm, chúng tôi không thể kìm lòng, ôm nhau thật chặt.

Điểm bán ô tô gần đó đang bật bài hát cũ tiếng Anh *Let it be*. Nhạc nền thật là hợp tình hợp cảnh, rất giống hình ảnh lãng mạn nhất, xúc động nhất cuối mỗi bộ phim tình cảm.

“Anh rất yêu em, thực sự rất yêu em... trên đời này người anh yêu nhất chính là em và mẹ...” Tôi khóc không ra tiếng.

“Chồng, nếu mẹ khỏi bệnh, nhất định phải thử theo đuổi em một lần nữa nhé.” Xù khóc, toàn thân

run bần bật. Đây là câu nói dở người nhất mà tôi nghe thấy đêm nay, nhưng tôi biết làm sao?

Xù nhận lời chúc phúc cuối cùng của tôi. Trong nền nhạc *Yesterday*, chúng tôi nắm tay nhau ra về.

Bức tường giữa hai đứa biến mất.

“Không có chia tay nào hạnh phúc hơn thế này.” Tôi nói, Xù đồng ý.

Chúng tôi cùng trở về căn nhà trọ ở Bản Kiều, dọn dẹp đồ đạc, nhìn lại một lần nữa những kỷ niệm đã qua.

Mặc dù chia tay hạnh phúc, nhưng hai đứa đều buồn bã, khóc sưng cả mắt. Mãi đến 2 giờ sáng, tôi ở trên giường giúp Xù ngoáy lỗ tai lần cuối, bây giờ Xù mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Sáu năm và mười tháng yêu thương và nhung nhớ, đều có ý nghĩa quan trọng đối với nhau, đồng hành chia sẻ với nhau một giai đoạn trưởng thành đẹp nhất trong đời người, cùng nhau vẽ nên tấm bản đồ cuộc sống bao hàm hai chữ “bên nhau.”

Bên nhau.

Nhưng không thể tiếp tục bên nhau nữa.

Một tình yêu đầy ắp. Và một tình thân gắn bó suốt đời này.

Đối với những điều đã từng quan trọng, tôi rất sợ mình sẽ lãng quên. Nhiều bạn bè lầm tưởng tôi có trí nhớ siêu phàm, nhớ rõ ràng rất nhiều chuyện xảy ra từ hồi nhỏ, thậm chí còn thuộc cả đối thoại và khung cảnh lúc đó.

Nhưng sai rồi, sai vô cùng.

Không phải trí nhớ tôi tốt, mà là tôi thường xuyên hồi tưởng, thường xuyên chiếu đi chiếu lại trong đầu óc những hình ảnh mà tôi không sao dứt bỏ được. Vì thế muốn lãng quên thực sự rất khó.

Nhưng Xù thì ngây thơ thật thà, trí nhớ không tốt lắm. Trước đây mỗi lần nói về chuyện cũ, tôi thường phải bổ sung cả bối cảnh, Xù mới sực nhớ ra.

“Việc ghi nhớ những li những tí giữa hai đứa mình thì giao cho anh nhé. Anh sẽ bảo quản rất tốt.” Tôi nói, chẳng còn cách nào khác.

Sáng sớm ra, Xù đi dạy học, tôi nằm một mình trên giường hồi tưởng lại bao nhiêu thay đổi quanh tôi từ khi mẹ bị bệnh, bên trong chứa đựng rất nhiều sự tình cờ.

Từ trước đã hứa với Xù, sẽ tặng cô ấy cái dây chuyền đính kim cương mà Xù rất thích, mặc dù tôi thà tặng cô ấy các sản phẩm điện tử đắt tiền khác để thay thế; song đêm trước khi chia tay, ngẫu nhiên lại thực hiện được ước nguyện của Xù.

Từ trung học cơ sở, xe đạp đã thường xuyên đi ngang quán cà phê Khoảnh Khắc Nồng Say gần tiểu học Dân Sinh. Quán đó tường ngoài ốp đá trắng, rất đẹp, buổi tối ánh đèn vàng ấm áp rọi qua các ô thủy tinh ra ngoài. Không khí bên trong chắc chắn rất lãng mạn. Hồi đó tôi đã có một tâm nguyện, nhất định phải uống trà chiều với người con gái mình yêu nhất trong đời, nhưng mãi vẫn chưa đạt ước nguyện, bọn họ đều bỏ rơi tôi rất thảm hại. Khó khăn lắm mới gặp được Xù, nhưng mấy lần Xù đến Chương Hóa chơi thì tôi lại quên mất việc này. Mãi đến hai tuần trước đây, Xù đến Chương Hóa thăm mẹ, tôi mới sực nhớ ra, chờ Xù đến quán cà phê Khoảnh Khắc Nồng Say mà chính tôi cũng chưa từng bước chân vào. Giấc mơ đã thành sự thật.

Ai ngờ giấc mơ thành sự thật khi đã đến hồi kết thúc.

Nghĩ đến đây, rất khó ngủ tiếp.

Năm 2004, quá nhiều quá nhiều điều cực xấu và cực tốt. Về mặt tình cảm, hợp hợp tan tan với Xù, bà ngoại ung thư qua đời, thằng Thác chết đột ngột, mẹ mắc bệnh. Về mặt sáng tác, lần đầu viết kịch bản, lần đầu từ chối viết kịch bản, bán được bốn bản chuyển thể nguyên tác, xuất bản sách ở Đại lục, đoạt giải tiểu thuyết một triệu...

Bao nhiêu khó khăn mệt mỏi, gửi cho Xù một tin nhắn: “Lòng rất trống trải, nhưng em có chìa khóa của lòng anh, có thời gian thì hoan nghênh em đến ở vài ngày, bầu bạn với người con trai chỉ cần gọi tên em là thấy được niềm hạnh phúc.”

Xù gửi tin nhắn từ trường: “Anh luôn ở trong tim em, em sẽ luôn bên cạnh anh. Ôm chặt. Mưa đang to lắm, khóc hết tất cả giùm em... Anh yêu em nhất, em hiểu. Chỉ thế thôi đã hạnh phúc rồi! Yêu anh, yêu anh lắm...”

Người thực sự hạnh phúc, trước nay vẫn là tôi.

Dọn dẹp sắp xếp xong thùng đồ cuối cùng, tôi viết một bức thư đặt trên bàn, để lại ba thứ.

Xù ơi:

Muốn để lại ba thứ này cho em, mong em âm thầm cất giữ.

Vé đi bơi mãi chưa dùng hết.

Không được quên ai đã dạy em thở, gọi em là rùa biển nhỏ.

Một cái móc tai, móc ra hết những dịu dàng bên nhau.

Anh sẽ nhớ mãi, em thích móc phía trên.

Sau cùng, là thẻ sinh viên của anh ở đại học Giao thông.

Đó là rất nhiều ngày tháng sưởi ấm cho nhau, từng dùng nó mua mấy chục tấm vé xem phim trong trường, từng vào thư viện và trung tâm tin học hơn ngàn lần. Chỗ rạp chiếu phim Trúc Bắc cũng từng mua rất nhiều vé sinh viên.

Đó là bản đồ của chung hai ta, không phải thế giới của riêng anh.

Không phải thế giới của anh, luôn luôn không phải là thế giới của một mình anh.

Những thứ đã từng quan trọng, anh cũng sẽ không quên một thứ nào.

Mỗi lần anh ôm lấy chiếc gối đêm qua, nhắm mắt lại,

hương vị của em, sự đầy đặn của em, tiếng cười vui đáng yêu của em,

đều sẽ xuất hiện trong giấc mơ anh.

Anh rất yêu em.

Khi em bắt đầu quên dần những ký ức về hai đứa, chỉ cần vẫn nhớ một điều này là đủ.

Chồng.

Thằng cha nghèo mãi mãi ra sức

Vẫy tay phía sau bên xe Tân Trúc.

Tôi bắt đầu cảm nhận được tâm trạng bất lực của Ngô Đạm Như lúc bị người nhà giận sau khi mới viết xong cuốn *Gánh nặng mà sinh mệnh không gánh nổi*, mặc dù tôi chưa hề đọc, và tình hình của hai người cũng khác nhau.

Khi ta cho rằng người nhà cần phải ăn năn, người nhà cũng chưa chắc đã muốn đem những ăn năn đó phơi bày trước mặt người khác. Hôm nay mẹ rơi nước mắt nói một câu: “Ba nói mẹ chiều quá làm hư ba, nhưng mà cái tiệm đó dù gì cũng là sinh mạng của chúng ta” đã khiến tôi rút lại rất nhiều lời lẽ có thể là không cần thiết.

Nghĩ cũng phải, đâu cần chỉ trích quá nhiều, nhưng không phải bởi vì đâu có chỉ trích cũng chẳng thay đổi được những điều đã xảy ra. Mà là tính mẹ vốn khoan dung.

Trong một ấn tượng cổ hữu, người Nhật là quốc gia theo chủ nghĩa gia trưởng phát triển nhất thế giới. Cùng mẹ đọc cuốn kinh nghiệm chiến thắng ung thư *Từ bệnh sắp chết đến chạy marathon* đến trang 65, thấy tác giả giới thiệu sơ lược nội dung cuốn *Ranh giới hạnh phúc* của nhà văn Tatsuzo Ishikawa, làm tôi rất cảm động.

Câu chuyện về ba người phụ nữ. Người mẹ cả đời lo toan việc gia đình, khó khăn vất vả nuôi dưỡng hai con gái trưởng thành. Con gái đầu lấy chồng sớm, chăm con hầu chồng, sống cuộc sống vất vả giống hệt mẹ mình. Trong khi con gái út không muốn lặp lại cuộc đời của mẹ mà cô nhìn thấy, còn gọi đó là địa ngục. Cô út bèn chuyển ra ở riêng, không lấy chồng, chỉ yêu đương hẹn hò, thoải mái dễ chịu. Ban đầu người mẹ không thể thông cảm với sự “nổi loạn” của đứa con gái, nhưng về sau lại thích cuộc sống bên cạnh con gái út. Thế là mỗi ngày sau khi hầu hạ chồng xong, người mẹ lại lóc cóc chạy sang chỗ con gái ở qua đêm.

Còn cô con gái lớn đã ly dị.

Người mẹ vốn tưởng con gái đầu sẽ có cuộc sống cho chính mình, nhưng cô đã vội vã tái hôn, mang theo con mình đắm đầu vào một cái địa ngục kế tiếp có tên khoa học là “gia đình”. Càng ngạc nhiên hơn là, cô con út không chỉ yêu đương, mà còn muốn lập gia đình, người yêu cô là một nhà biên kịch đứng tuổi.

“Con muốn chăm sóc anh ấy chuyện ăn mặc đi lại, nhìn thấy anh ấy toàn tâm toàn ý viết kịch, quả thật rất hạnh phúc.” Cô út nói vậy, hoàn toàn trái ngược với những phê phán trước đây của chính cô về hôn nhân.”

Cô út giải thích, sau khi đi một con đường vòng xa cô mới nhận ra, thiên đường của người phụ nữ nằm trong địa ngục của trần gian, nếu không xuống địa ngục thì không thể xây dựng nổi thiên đường cho mình.

Người mẹ cũng hiểu ra, bèn trở về với chồng mình, với cái vị trí gọi là “bà nội tướng”, và sống cuộc sống mà tác giả gọi là “đời người hầu gái, phụ thuộc và không lương.”

Thật buồn bã. Tôi không muốn phê phán cái tinh thần mà ông Tatsuzo Ishikawa gửi vào trong câu chuyện, bởi vì tôi thực sự không nỡ. Tôi cũng rất hy vọng rằng cuộc sống như thế thực sự giàu ý nghĩa. Nhưng cho dù như vậy cũng không thích hợp xảy ra bên cạnh tôi.

Một lần ăn cơm ba từng nói với tôi, sau này chọn vợ phải chọn người như mẹ, là tấm gương về việc đặt chồng lên đầu tiên trong tất cả mọi chuyện. Ba nói: “Dù sao đây vẫn là một xã hội coi đàn ông là chủ chốt.” Bà nội cũng từng chân thành nói với tôi: “Người như mẹ mày, lo nhà lo chồng lo con, toàn tâm toàn ý cho gia đình, mới thực là vợ tốt.”

Nhưng tôi không cho là như vậy, sự bất đồng này không liên quan đến nhận thức về chủ nghĩa nữ quyền của tôi.

Khi một người hy sinh cho ta quá nhiều, mà ta chỉ đền đáp được một phần trăm, thì chín mươi chín phần trăm còn lại sẽ lắng đọng thành nỗi ăn năn buồn khổ. Không đền đáp được, sẽ rất đau đớn.

Tình yêu nam nữ bình đẳng sẽ thoải mái hơn.

Tình yêu có chủ động đòi hỏi, tuy không vĩ đại nhưng khiến người ta thoải mái hơn.

Có lần xem chương trình trò chuyện trên truyền hình “Ồ bớ mợ”, người đẹp họ Vu nói chuyện với Trịnh Hoành Nghi về việc nuôi dạy con cái.

Người đẹp Vu nói, chị sẽ tập cho con trai cũng “biết yêu mẹ”, chứ không phải chỉ hy sinh một chiều.

Ví dụ khi cùng con trai đi xem phim, chị sẽ đòi con trai cho ăn bắp rang, con trai cũng sẽ nhón một hạt cho mẹ.

“Đây có phải là hạt ngon nhất không?” Người đẹp Vu hỏi.

Cậu bé ngây thơ thật thà lắc đầu.

“Vậy là không được, con yêu mẹ lắm phải không? Thế thì lấy hạt ngon nhất cho mẹ ăn chứ?” Người đẹp Vu “gợi ý” rất cụ thể.

Thế là cậu bé gật gật đầu, cẩn thận tìm hạt bắp rang mà cậu cho là ngon nhất đưa cho người đẹp Vu.

Trước đây, Xù cũng hay đeo dính bên cạnh tôi, tỏ vẻ rất đáng yêu: “Chồng ơi, anh phải thương em thật nhiều nhé.”

Tôi gãi đầu, làm bộ chợt hiểu vấn đề: “Ô? Thương chưa đủ sao? Tên anh có chữ Đàng^[1], nghĩa là rất thương đây!”

[1] Tác giả chơi chữ, trong tiếng Hoa, “thương” và “đàng” có cùng phát âm, đều là “táng”. (ND).

“Thương chưa đủ, chồng thương Xù chưa đủ.” Xù nũng nịu, tiếp tục vùi vãnh.

Tình yêu có cho có nhận thì cân bằng hơn, như vậy rất ổn.

Tôi bèn lại nhớ về sự việc có ảnh hưởng lớn nhất trong đời mình, mỗi lần hồi tưởng hàng loạt hình ảnh đó, tôi đều gần như suy sụp, nhưng có lúc tôi miêu tả cho người khác nghe, đa phần đều nhận được thái độ: “Ô? Thế mà cũng rất xúc động à?”

Đúng thế, có những tình cảm cuộn cuộn trong lòng, nhưng lại rất khó chuyển tải, ngay cả với các nhà văn sở trường làm ảo thuật với câu chữ.

[@STENT](#)

Đại khái vào một buổi chiều ngày nghỉ hồi tôi học lớp sáu, ba không có nhà, mẹ không muốn nấu cơm. Ba anh em không biết nên ăn gì, cả lũ quây xung quanh mẹ vắt óc suy nghĩ.

Không nhớ ai nói trước: “Mẹ ơi, tụi con ra ngoài ăn bò bít tết được không?”

Không ngờ, mẹ rút trong ngăn kéo ra một ngàn đồng đưa cho anh cả, bảo anh dắt chúng tôi ra quán bò bít tết ăn trưa. Tôi mãi mãi không quên vẻ mặt mẹ lúc đó. Gương mặt mẹ có phần áy náy, như là “Mẹ xin lỗi vì không hay đem mấy đứa đi ăn các thứ ngon.”

Nhưng tôi vẫn hân hoan đi cùng anh cả và thằng út ra tiệm cơm tây ăn một bữa bò bít tết ngon ngoài sức tưởng tượng hồi đó. Hiếm có dịp may như vậy, chúng tôi đường hoàng trải khăn ăn, ngồi ngay ngắn và nghiền ngẫm nên ăn kiểu mấy phần chín thì ngon, sau đó làm theo hướng dẫn trong Bách khoa thư bỏ túi bằng tiếng Hán, tay trái cầm đĩa, tay phải cầm dao, ăn gì trước ăn gì sau, mỗi bước đều góp ý lẫn nhau đến mức suýt cãi lộn.

Bữa bò bít tết đó ăn thật lâu thật lâu, lúc về nhà, quên khuấy mẹ chưa ăn trưa, vẫn chờ bọn tôi về.

“Mua cho mẹ bát mì khô là được.” Mẹ dặn anh cả rồi tiếp tục công việc.

Giây phút đó, tôi chỉ muốn đào một cái lỗ.

Rất muốn khóc thật lớn.

Vào đại học năm thứ hai, ở ký túc xá, có một đợt đột nhiên bùng nổ nhớ nhà, từng viết trên diễn đàn nhiều điều về mẹ, lúc viết về đoạn kỷ niệm này đã khóc tới mức thằng bạn cùng phòng không chấp nhận nổi. Tình yêu không đòi hỏi đền đáp, thật nặng.

Mẹ đã dạy anh em tôi điều gì, khiến anh em tôi trở thành ba thằng con trai tiến bộ, đoàn kết và rất yêu mẹ? Chỉ có tình yêu. Tình yêu rất sâu rất sâu.

Giáo dục bằng đánh và chửi thì không có thằng con trai nào sợ. Mà nếu có sợ cũng chỉ tạo ra nỗi sợ cái roi, chứ không sinh ra tình yêu với người cầm roi. Trong ấn tượng của tôi, mẹ đánh chúng tôi lần nào cũng rất nhẹ và khẽ, khiến tôi không sao nhớ nổi vì sao mình bị mẹ đánh. Nhưng có một lần mẹ đánh, thời điểm và sức mạnh đều khiến tôi hết sức kinh hoàng.

Hồi đó tôi đã lên trung học phổ thông, ngồi trên giường thằng út ăn mì ăn liền.

“Á, đừng ăn trên giường của em nữa.” Thằng út nhìn thấy.

“Ăn một lúc có chết ai mà.” Tôi nói, nhìn theo nó ra khỏi phòng.

Đó là một bát mì tương. Tôi bung nó một hồi, chẳng hiểu sao lệch mất trọng tâm, mì đổ ụp xuống, nước non lai láng một bãi to trên ga trải giường. Tôi bắt lực, bắt đầu lấy giấy vệ sinh liên tục áp từng tờ lên trên, âm mưu tranh thủ thấm hết nước mì trước khi em tôi phát hiện ra tấm ga bị làm nhục. Nó ở bản như thế, nhất định không thể phát hiện ra, mà nếu có người thấy mùi lạ thì biết đâu cũng chỉ tự hít hít nách mình.

Nhưng thật không may, mới thấm được một nửa thì thằng út bước vào phòng, phát hiện, lập tức nổi quạu.

“Đã nói anh rồi! Đừng ăn trên giường người ta!” Út phát rồ.

Nói thế nào chì cũng là tôi bị xỉ vả, tôi giơ hai tay đầu hàng, mồm cười mắt chớp lấy lòng.

“Được rồi được rồi, thôi thì anh em mình đổi ga giường là xong.” Tôi rất thấy có lỗi, nhưng nói thật là tôi không thấy có gì to tát. Phải biết rằng vài năm sau đó, tôi là thằng cha kiên cường sống với tấm ga giường đầy nước dãi chó trong hai tuần liền.

Út đồng ý, nhưng vẫn quạu cái mặt nhìn tôi đổi ga giường.

Sau đó vừa đúng lúc mẹ vào phòng, thấy tôi đổi ga giường, ngạc nhiên.

Ôi, tôi cũng là cái thằng hư hỏng sợ mẹ la mắng, sợ mẹ vất vả, nên chỉ định đổi ga giường cho thằng út mà sẽ không đưa mẹ đem giặt để giải quyết triệt để. Nhưng giờ thì âm mưu bại lộ, nguy to.

“Haizzz, tại con ăn mì nước trên giường của út lỡ tay làm đổ, nên định đổi ga giường với út cho xong...” Tôi cười khỏ sở, ngón tay làm chữ V thắng lợi.

“Chỉ tại vì anh...” Thằng út chêm vào.

Đột nhiên, một bạt tai nặng nề của mẹ giáng vào thằng út.

Bốp!

Thằng út bàng hoàng ngơ ngác, tôi cũng bối rối vô cùng.

Mẹ giận run người, mắt rung rung.

“Mẹ ơi, con xin lỗi, thật ra là con sai...” Tôi vội vàng giải thích, chắc mẹ nghe nhầm chỗ nào rồi.

Còn thằng út mặt đỏ lựng, kinh ngạc đến không biết nói gì, đứng thộn ra trước mặt mẹ.

“Ga giường bẩn thì giặt, có gì to tát đâu, chỉ vất vả hơn chút thôi. Thứ mày không chịu nằm, sao lại để anh nằm!” Trong cơn giận của mẹ, vẫn hiện ra hình ảnh rất rõ rệt, rất nhói lòng về người một người mẹ nhân từ.

Thằng út và tôi đều cứng họng, đứng nhìn mẹ thoăn thoắt thu tấm ga giường đem đi, bước chân vẫn còn bực dọc.

Thằng út xếp hoàn toàn, còn tôi hết sức xấu hổ với nó.

Đó là lần duy nhất tôi nhìn thấy hình ảnh giận dữ nhất của mẹ.

Mẹ không thể chấp nhận chúng tôi không thương yêu nhau, dùng một bạt tai để quán triệt quan điểm về tình yêu thương của mẹ.

11 giờ đêm, không biết Xù đã về nhà chưa.

Nhìn mẹ trên giường bệnh, bình ion Kali nhỏ giọt thật là chậm, mẹ nằm ngủ co ro.

Tình hình tài chính trong nhà từ trước tới nay đều không tốt. Mỗi lần sắp sửa trả hết nợ thì lại tòi ra những khoản nợ mới rất diệu kỳ. Mẹ từng thở dài nói với tôi: “Đời này của mẹ, có lỗi nhất với ba anh em chính là không mua được bảo hiểm cho tụi con.” Ngay cả bảo hiểm của mẹ và ba đều phải chấm dứt trước thời hạn để đổi thành tiền mặt. May mà còn có thể bảo hiểm thương tật nặng, nếu không tình trạng “chó cắn áo rách” sẽ khiến người ngoài lắc đầu lè lưỡi.

Nhưng mẹ ơi, mẹ yên tâm, mẹ hậu thuẫn cho chúng con đã đủ lâu rồi đó, lần này đến lượt chúng con làm bảo hiểm cho mẹ.

Mẹ chỉ cần chuyên tâm làm sao bình phục là được.

Chuyện kể thêm

Mấy hôm trước, mẹ vợ tương lai của anh cả nấu cơm trưa, bảo bọn tôi đem cho mẹ ăn, một hộp cơm thức ăn, một suất canh. Mẹ ăn hết, rất ngoan, nên tôi lén chỉnh chuông báo thức của điện thoại đi động sau hai phút, để tặng mẹ một món quà.

Mẹ đang xem phim *Face off* trên kênh phim truyện, đến giờ, chuông báo trên điện thoại reo lên, tôi giả vờ như có người gọi đến.

“A lô? Vâng, cháu là thằng thứ hai, vâng ạ, cháu chào bác gái.” Tôi đọc thoại, dùng khẩu hình hết sức khoa trương để mẹ biết là nhạc mẫu tương lai của anh cả gọi điện hỏi thăm.

Mẹ xấu hổ, giả vờ làm bộ dạng đang ngủ. Tôi gật gật đầu, đã hiểu.

“Cháu xin lỗi, mẹ cháu mới ngủ... Vâng ạ vâng ạ, có ạ, có ạ, canh có ăn một nửa, cơm thì mẹ cháu giả vờ ăn giờ hết rồi, còn lại lén đổ thùng rác. Cháu xin lỗi.” Tôi nói, làm bộ dạng đùa bầy.

Mẹ thất kinh, rồi rít bắt tôi ngậm mồm nhưng lại không dám phát ra tiếng động.

“Vâng ạ vâng ạ, mẹ cháu nói cũng được mà, không khó ăn lắm đâu ạ, nhưng mà cũng được có nghĩa là ngon hơn nữa cũng được ạ. Vâng ạ, coi như là đùa ấy ạ...” Tôi giả lả, cực kỳ vô duyên.

Mẹ thất kinh tới mức không biết làm sao, vừa cau vừa buồn cười, lúc thì kéo tay tôi, lúc thì xua tay lia lịa, ý bảo tôi đừng làm mất mặt nữa.

“Không đâu ạ, cũng không phải thế đâu ạ, chỉ vì mẹ cháu ăn không ngon miệng, tuy nhiên để mẹ cháu phải đổ thùng rác thì cũng khá khó, vâng ạ vâng ạ... vâng ạ, vâng ạ.” Tôi nói mà trong bụng cười

sắc sặc, sắp nổ tung.

Mẹ xấu hổ đến cùng cực, đành bỏ cuộc, nằm lăn ra vật vã, nhưng vẫn không cam tâm xua tay về phía tôi.

Tôi cứ thế vâng ạ vâng ạ không dứt, bởi vì câu sau cùng tôi định nói cực kỳ buồn cười, khiến tôi không giữ được giọng điệu bình thường để nói nữa, đành phải hít thở thật sâu, đè nén cơn kích động muốn ngoác mồm cười thật to, chuẩn bị.

“Vâng ạ... vâng ạ. Mẹ cháu nói, đề nghị bác lần sau cố gắng hơn nhé.” Tôi nói chuyện với bác thông gia tưởng tượng như thế.

Mẹ thở dài một cái rõ dài, đầu hàng.

Tôi cúp điện thoại, tỉnh bơ tiếp tục viết sách. Mẹ tức tối hỏi tôi, sao ăn nói vô lễ với bác thông gia như thế, bác ấy đâu có chỗ nào phải cố gắng hơn...

Nét mặt mẹ đầy bất an, thất vọng và khó hiểu.

Cuối cùng tôi phá lên cười, giải thích cho mẹ sự thật là tôi đặt chuông báo giờ của điện thoại, rồi tự biên tự diễn độc thoại...

23/12/2004

Hôm nay mẹ nằm viện được một tháng một ngày.

Lúc tôi đi taxi đến bệnh viện, ba và anh cả đang nói với mẹ chuyện bà ngoại mất, mẹ nằm khóc trên giường, lau nước mắt liên tục.

Nhưng một tảng đá lớn trong lòng mẹ rốt cuộc đã bỏ xuống được.

Bà ngoại bệnh tật lâu năm đã thoát được khổ đau, cũng giải thoát cho ông ngoại và các mợ khỏi vất vả chăm nom. Chuyện bà ngoại mất thực ra mẹ vẫn luôn chuẩn bị tinh thần, dù sao cũng chỉ là vấn đề

thời gian mà thôi. Dĩ nhiên mẹ cũng không phải giấu ông ngoại nữa, nhưng cứ nghĩ bản thân đau ốm là rất không phải với ông ngoại nhân từ, thế nên mẹ luôn ôm một nỗi ăn năn sâu sắc.

Mà tảng đá lớn trong lòng chúng tôi, rốt cuộc cũng bỏ xuống được.

Thực ra mẹ rất có linh tính về chuyện bà ngoại mất. Đêm hôm bà đi, ba và anh cả suốt đêm chạy đi chạy về giữa Chương Hóa và Đào Viên tiễn biệt bà ngoại lần cuối, để lại một mình tôi chăm mẹ, lúc đó vẫn ở trong buồng cách ly. Đêm đó tôi rất để ý xem mẹ có cái gọi là tâm linh tương thông hay không, thao thức mãi không ngủ được. Còn mẹ quả thật cũng ngủ không yên, miệng lẩm nhẩm tụng kinh, luôn miệng cứ nói thấy trong lòng thảng thốt hoang mang, nhưng không biết tại sao.

Cúng tuần đầu tiên, tôi đi Đào Viên với anh cả, thằng út ở với mẹ. Khoảng 11 giờ đêm buổi cúng tế cuối cùng bắt đầu. Mẹ nằm trên giường bệnh, lại tự dung thảng thốt, bắt đầu lo lắng khóc lóc. Mẹ ngồi trên giường liên tục niệm chú Dược sư, thằng út hỏi gì mẹ cũng không trả lời, chỉ chăm chú tụng niệm. Tôi nghĩ hay là bà ngoại đến thăm mẹ?

Mẹ khóc thôn thốc mãi, đáp ứng chúng tôi sẽ không lặn lội xe cộ và mạo hiểm kích động tâm tình tham gia lễ viếng. Anh cả hứa với mẹ sẽ thay mẹ thắp thêm ba nén hương và vái sáu lần, xin mẹ của mẹ tha thứ cho mẹ đã không thể có mặt.

Tôi nghĩ bụng, bà ngoại bảy mươi lăm tuổi qua đời, cũng có thể gọi là đã hưởng hết tuổi trời. Nếu mẹ có thể sống hạnh phúc vui vẻ đến bảy mươi lăm tuổi thì cuộc đời này chẳng có gì đáng so kè nữa.

Mấy hôm trước trên ti vi loan báo tin Tưởng Phương Lương qua đời, ông kính ghi lại rất nhiều khuôn mặt gia quyến và chính khách, không ai không thần sắc tang thương, đau khổ vô vàn... Tôi thấy vô lý, Tưởng Phương Lương đã chín mươi mấy tuổi, đâu có nguyện vọng gì thì cái có thể thực hiện đã phải thực hiện từ sớm, cái không thể thực hiện cũng nên tự mình biết rõ, không còn gì nuối tiếc mới phải. Có một từ gọi là tang vui, không dùng cho lúc này thì còn lúc nào nữa?

Hơn nữa thực ra gần đây tôi chẳng hứng thú với tin tức thời sự, “Lam - lục cạnh tranh^[1]”, tranh cái con khi, chẳng liên quan gì đến mẹ tôi có khỏi bệnh hay không. Chỉ cần chế độ bảo hiểm y tế không sụp đổ, thì mấy ông nghị kia có tranh gì cũng mặc kệ.

[1] Chỉ sự đối đầu giữa hai bè phái chính trị lớn tại Đài Loan, phái Lam gồm những người ủng hộ đảng Quốc dân Trung Quốc, đảng Thân dân và Tân đảng. Vì đảng Thân dân và Tân đảng cũng bắt nguồn từ đảng Quốc dân, mà cờ của đảng Quốc dân có màu xanh lam, nên liên minh chính đảng do ba đảng này hợp thành xưng là “phái Lam”. Phái Lục chủ yếu bao gồm đảng Dân chủ tiến bộ và liên minh Đoàn kết Đài Loan. Vì cờ của đảng Dân chủ tiến bộ có nền màu lục, nên gọi chung là “phái Lục”.

Sau đó lại chỉ còn một mình tôi chăm mẹ.

Mẹ nói chuyện với tôi về ba, bảo tôi đừng viết về ba xấu mãi như vậy. Nói đơn giản là, lỡ thành

lĩnh một lần ba đọc trên mạng thấy tự truyện đồng hành cùng mẹ của tôi, một mặt ba thấy rất nhiều những thứ như nợ nần tiền nong không cần phải viết ra, trong khi nợ nần có căn nguyên sâu xa từ họ tộc, tóm lại là mình chịu thay công hộ, không ai sai cả. Một mặt khác, ba cảm thấy hình như con trai coi thường mình, khiến ba thấy vừa khó chịu, vừa bối rối.

Thực ra tôi không hề coi thường ba một tẹo nào, chỉ rất bức tức.

Do tháng nào cũng buộc phải trả tiền cho ngân hàng, và hoạt động kinh doanh quay vòng cần tiền dự trữ, anh em tôi từ học đại học đến nghiên cứu sinh đứa nào cũng phải vay vốn đi học, ít ra đã nợ Nhà nước ba bốn chục vạn. Có mất mặt không? Tôi thấy rất oách. Để có thể đi học, chúng tôi vay số tiền đó đến mức vô tư, vay đến mức có bản lĩnh.

Thêm nữa, trong tình trạng nợ nần chồng chất, ba mẹ vẫn nuôi dạy được chúng tôi trưởng thành, tôi chỉ thấy càng thêm cảm kích, chứ đâu ra coi thường? Nếu ba mẹ đi nhặt ve chai nuôi dưỡng chúng tôi, bất luận là phát biểu nhận giải thưởng hay lên đài diễn thuyết, tôi đều sẽ nói lời cảm ơn ba mẹ đã yêu thương chúng tôi bằng phương thức vất vả nhất.

Nói cho cùng vẫn là sĩ diện, có những người cho rằng làm cha mẹ mà để con cái phải vay tiền đi học là “bất tài”, “mất mặt”, “có mỗi nhiều tiền đó mà lo không nổi.” Hơn nữa suy nghĩ đó lại không ít. Có lần một bà thím mỉa mai trước mặt mẹ tôi: “Con nhà tôi đi học toàn bằng tiền mặt thôi”, bộ dạng cậy tiền đè chết người.

Tôi lại thấy hoàn toàn trái ngược. Trong điều kiện nghèo khó mà vẫn nuôi dạy con cái nên người, thành tài, và lương thiện, phải nói là rất tự hào mới đúng. Cần gì phải tự đánh giá thấp mình trước những kẻ có quan điểm giá trị đảo lộn như vậy, sau đó lại còn phải tìm cách đào lỗ đem chôn những tự ti dư thừa và không cần thiết đó.

Ngoài ra, chính là việc tôi viết rất nhiều chuyện về ba không quan tâm tới mẹ.

Thật ra, cả quá trình viết đến bây giờ, ngoài trút hết những bất mãn và mâu thuẫn chồng chất do nhu nhược suốt bao lâu, tôi rất kiên trì một mục tiêu, đó là phản tỉnh ăn năn. Bởi vậy, tôi viết cả mớ những nợ nần của mọi người đối với mẹ, tôi luôn cho rằng “có lỗi phải nhận sai, bị đánh phải đứng yên”, sau đó mới thực hiện được những hành vi “sửa sai làm đúng” thực sự ý nghĩa, và đó mới là hành động thực tế tích cực về sự ăn năn. Trong đó, người ở bên mẹ lâu năm nhất là ba, dĩ nhiên nhiều lần phạm tội không quan tâm.

Thực ra, đằng sau sự thiếu quan tâm còn có một mớ các điều hiển nhiên.

“Đừng viết thế nữa, những điều đó mẹ đều tự nguyện.” Mẹ nói trong nước mắt, khiến tôi rất đau lòng.

Một câu tự nguyện, nói thay hết mọi sự hiển nhiên.

Anh cả cũng cho rằng, vậy là đủ rồi, nên tha cho ba đi. Dầu gì, chúng ta đều rất quyết tâm không để mẹ phải vất vả vì việc nhà nữa, cho nên sau khi mẹ ra viện, chỉ cần chuyên tâm hít thở không khí hạnh phúc là đủ.

Không biết rằng, thực ra nội dung về việc ba không quan tâm chỉ có mấy dòng đó, còn lại thì tôi chẳng muốn viết, và cũng không cần thiết phải viết. Tôi cũng muốn làm một thằng con hiếu thảo để ba mẹ sống đời hạnh phúc đơn giản, ngoài yếu tố “khỏe mạnh” là quan trọng nhất trong gia đình, yếu tố “hòa bình” cũng rất cần thiết.

Sau khi hiểu ra tôi không phải coi thường ba, mà là giận ba, mẹ cũng thấy nhẹ lòng, sau đó bắt đầu xem *Nàng Dae Chang Geum*. Xem đến cảnh Dae Chang Geum gặp lại đại nhân Min sau nhiều năm, mẹ lại sụt sịt.

Tôi khẩn cầu, để ba không chỉ có buồn rầu, nếu không sẽ là buồn rầu vô ích.

Viết đến đây quả là một cảm giác siêu cảm giác

Chuyện kể thêm

Bao lâu nay luôn được bạn bè trên mạng quan tâm, mỗi tấm thiệp gửi mẹ đều khiến mẹ rất vui, các quà tặng nho nhỏ đi cùng cũng rất tế nhị và giàu ý nghĩa, nào là sư tử ngậm kiếm giúp mẹ coi nhà, nào là vé số hy vọng cào ra có thể trúng giải độc đắc hai mươi lăm vạn, rồi một bức tranh mẹ cười xe đạp, hôn tạm biệt tôi v.v...

Chiều hôm qua nhận được một gói bưu phẩm, bên trong là mấy cục xà bông tự làm của bạn mạng tặng, mỗi cục có mục đích sử dụng khác nhau, hy vọng bàn tay chúng tôi cũng được khỏe mạnh trong quá trình chăm sóc mẹ. Tôi thử rửa một cục, quả nhiên rất ít bị ăn tay, bèn hân hoan đem một cục vào bệnh viện. Cảm ơn bạn nhé.

Buổi tối, đến đại học Thành Công cùng thuyết trình với Thái Trí Hằng, có rất nhiều bạn bè trên mạng tới cổ vũ đã gửi lời chúc phúc mẹ, tôi tiếp nhận tất cả, rất cảm ơn, rất bổ ích. Hai tấm vé tàu Vĩnh Bảo An Khang giờ đã kẹp trong cuốn sổ ghi chép của mẹ đặt bên giường.

Còn tôi, lại mất ngủ...

Từ tối qua đến sáng sớm nay, mẹ lên cơn sốt hai lần, phải uống hai viên panadol, làm cho mẹ rất bất lực.

Tôi cũng không ngủ được, cứ gián đoạn liên tục, lúc thì viết *Thợ săn mạng sống*, lúc nói chuyện với mẹ về ba. Mãi đến 3h sáng mới thử đi ngủ trong sự khuyên nhủ của mẹ.

Những ngày lên cơn sốt thường nhật thế này khiến mẹ lo sợ sẽ không thể ra viện sau năm hôm nữa như bác sĩ dự đoán. Tối qua lấy hai ống máu, sớm nay xét nghiệm đờm, khả năng đến chiều sẽ biết mức độ bình phục của mẹ.

Tối qua sau khi lau người giúp mẹ hạ sốt, tôi ngồi trên giường bệnh cạnh mẹ, cùng mẹ tập đá chân, sau đó nhắc lại chuyện hồi nhỏ tôi ăn cắp.

Mẹ bảo chẳng còn nhớ tẹo nào, mặt ngơ ngác. Tôi bèn từ từ bê từng bộ dữ liệu trong kho phim ký ức ra trước mặt mẹ.

Năm lớp năm và lớp sáu tiểu học, tôi chơi với một đám mà trong mắt người lớn gọi là bạn xấu, nhưng cũng chỉ là đánh nhau, ăn trộm, trốn ngủ trưa ra ngoài trường chơi điện tử, tan học tụ tập cá cược v.v... đều là những chuyện mà mỗi thằng con trai trong quá trình trưởng thành đều từng mong xảy ra. Đám “bạn xấu” đó khiến cho kỷ niệm của tôi về tuổi thơ tăng thêm rất nhiều sắc thái điên rồ lông bông.

Hồi đó, làm nhiều “việc xấu” không phải vì “làm việc xấu rất thú vị”, mà thực sự thấy buồn chán, buồn chán tới mức chỉ cần có một đứa nghĩ ra phải làm gì, cả bọn sẽ hòa theo. Đi ăn cắp cũng vậy. Lúc nào chán đến mức buồn bực, cả bọn bèn đến 7-11 ăn cắp bài poker, ra hiệu sách lấy bút mực, ra tiệm tạp hóa mò kẹo sô cô la que.

Thỉnh thoảng, tụi tôi cũng làm vụ lớn, chẳng hạn ra tiệm đồ chơi trộm súng hơi, mô hình.

Một buổi trưa, sáu thằng lêu lổng tụi tôi ở trong tiệm đồ chơi gần trường, định soi xem có gì dễ lấy không. Nhưng mà, soi con khỉ gì đâu, có gì lấy nấy thôi! Tôi xách một cái túi, định phá kỷ lục thời gian ăn cắp của cả bọn, vừa bước vào tiệm thấy mô hình thánh đấu sĩ trong *Áo giáp vàng* liền cho ngay vào túi (còn chưa biết mình vừa cầm vị thánh đấu sĩ nào!), mau lẹ chuồn mất.

Đem mô hình về lớp, tại vì khoe khoang quá độ, nhanh chóng bị đứa nào đó mách lẻo, báo tội trạng lên đến phòng Công tác tư tưởng.

Chuyện bại lộ, phòng Công tác tư tưởng gọi điện về nhà, làm tôi bị ba đánh cho thâm, mẹ cũng khóc mãi, thất vọng về tôi rất nhiều. Trong nhà nặng nề mấy ngày liền, như cả thế giới này chính thức tuyên bố tôi đã sa chân lỡ bước, trở thành dân xã hội đen vậy.

Mỗi khi ba giận thì chẳng nói câu nào hết, tắt kênh trao đổi, cho đến lúc có ai nghiêm túc xin lỗi ba. Trong khi đó, mẹ mặc dù thất vọng với tôi, nhưng lại càng lo cho tôi, rất lo tôi làm đường lạc lối, sau này muốn gặp mặt con nếu không đọc báo chắc chỉ còn cách lên trại giam đăng ký.

Mặc dù bây giờ nghĩ lại, những chuyện ngớ ngẩn kiểu Cáp Bông đó, thực ra chỉ là sự chuẩn bị cho một cây bút nhỏ theo trường phải đem đặt chém gió.

Lại nói về mẹ.

Mẹ lo tôi lại trốn ngủ trưa lên ra ngoài làm bậy, bèn không ngại vất vả mỗi trưa đều đạp xe đến trường, đón tôi về nhà ăn trưa.

Vào cái tuổi đó, trưa nào cũng bị mẹ lôi về nhà như thế, thực sự rất mất mặt. Với đám chiến hữu vẫn chí chóe thì còn thôi, nhưng trước mặt cô bạn Tiểu Mị mà tôi thích thì vô cùng mất tư cách nam nhi.

Ít nhất phải vài tháng liền, tôi bị áp giải về nhà dưới sự “đồng hành” của mẹ, sau đó ăn cơm trưa trong không khí rất lặng lẽ. Mọi người nghỉ trưa, còn tôi ngồi trong nhà hồi hận đã khoe khoang tuyệt kỹ “thần thủ” của mình trước đám bạn khôn kiếp (chứ không phải là hồi hận đã đi ăn trộm), mới thành ra bị giam trong nhà vào giờ này, không được ra ngoài đánh nhau.

Nghỉ trưa xong, mẹ gọi người còn lặng lẽ hơn là ba lấy xe máy chở con quay lại trường.

Trong những ngày tháng ảm đạm đó, ba rất hay dùng các ẩn dụ để nói cho tôi biết vì sao con người không được làm đường lạc lối, chẳng hạn “nhỏ ăn trộm gà, già ăn trộm trâu.” Lúc đó tôi nghĩ, nếu đem “chuyên ngữ” nó thành “nhỏ trộm thánh đầu sĩ, lớn trộm rương đựng thánh tích, trộm chén thánh, trộm kho báu Atlantis”, cũng là loại “câu chuyện nhỏ ý nghĩa lớn” có thể suy ra được. Tưởng tượng mười mấy năm sau mình sẽ trở thành tên trộm sánh ngang với Indiana Jones, tôi thấy rất khoái.

Hoặc như thấy công nhân đang tỉa cành trong công viên Á Ca, ba sẽ nói: “Con nhìn thấy cái cây kia, nếu lúc còn nhỏ không cắt tỉa như thế, lớn lên sẽ mọc rất lộn xộn.” Lúc đó trong đầu tôi nghĩ về thuyết vô dụng và hữu dụng của Lão tử, đại khái là kết cục của cái cây hữu dụng rất thảm, dù bị đốn hạ để làm cái bàn thờ tốt nhất đi chăng nữa, thì cũng không còn là cái cây bừng bừng sức sống. Cũng có nghĩa là, cây vẫn nên mọc lộn xộn, thân cây nghiêng ngả cành lá rối rắm thì hơn, ông thợ mộc nhìn không trúng, thì mới có thể lấy tư thế ung dung tự tại của một cái cây tiếp tục trường tồn cùng trời đất. So với cái bàn thờ được thờ phụng trong miếu trong đền, thì cái cây vô dụng vẫn hạnh phúc hơn chứ.

Cho nên, con người thì... cứ kém cỏi một tí mới tốt, đỡ phải nhớ không cẩn thận xuất chúng quá, sau cùng lại còn công thành danh toại người người kính trọng, thế là trở thành một người hữu dụng... vậy chẳng phải sẽ xong đời rồi ư?

Thành ra, mãi đến hết năm đầu của trung học cơ sở, căn bệnh “hai ngón” của tôi mới chữa được. Lý do không thể trở thành siêu trộm xuất quỷ nhập thần lấy lòng thế giới, là vì một câu chuyện lãng mạn khác.

Hai mẹ con vẫn tiếp tục đá chân.

“Mẹ ơi, tuần sau mẹ về nhà, Puma gặp mẹ chắc chắn rất vui mừng. Nó thế nào cũng nghĩ, ôi, cái người ngày ngày cho mình ăn thịt đã về nhà rồi!” Tôi nói.

Mẹ nhắm mắt, cười cười.

Hôm nay bác sĩ Vương định lấy máu tĩnh mạch chỗ ống dẫn nhân tạo kiểm tra xem có viêm nhiễm gì không, hòng tìm ra nguyên nhân mẹ bị sốt hằng ngày.

Bình thường không thể làm như vậy, vì lý do ban đầu đặt ống dẫn nhân tạo là để truyền các loại thuốc, nước, và máu trong quá trình điều trị ung thư. Tĩnh mạch bình thường nếu bị truyền nhiều thứ như vậy có thể không kham nổi, gây viêm loét, nên giải quyết bằng cách đặt ống dẫn nhân tạo, trong cánh tay hoặc trong xương quai xanh.

Ống dẫn nhân tạo rất đắt tiền, sẽ đồng hành với bệnh nhân nửa năm, thỉnh thoảng còn phải dùng các chất chống đông kết để súc rửa, tránh tắc nghẽn. Ngoài ra, nếu ống dẫn nhân tạo bị viêm nhiễm thì rất phiền, vì vậy việc lấy máu hầu như sẽ không tiến hành ở ống dẫn nhân tạo, để đảm bảo “chỉ vào không ra” và bảo vệ thiết bị này.

Nhưng để kiểm tra có phải ống dẫn nhân tạo có vấn đề hay không, dĩ nhiên phải lấy máu ở đó.

Có điều, đã thay ba đội hình trong mơ của y tá, thử liên tục ba lần đều không lấy được giọt máu nào. Phải dùng nước muối sinh lý súc rửa ống dẫn, nhưng cũng không đẩy vào được. Y tá đành đi mời bác sĩ đến xem là vấn đề gì, trong khi tôi đứng bên cạnh gọi điện cho anh cả, bảo anh mau chóng xuất hiện củng cố lòng tin cho mẹ.

Ba tiếng đồng hồ sau, y tá rút cuộc đẩy kim vào rất mạnh tay, làm ống dẫn nhân tạo màu xanh lam vỡ bung, nước muối sinh lý bắn vọt ra. Vị y tá này đành tuyên bố, ống dẫn nhân tạo cần được lắp mới!

...

Không phải là tôi không chấp nhận, dù là rất ngao ngán, dù sao cũng chẳng ai muốn sai lầm. Nhưng sau đó y tá ngồi lại bên giường bệnh, mặt đầy vẻ bần khoản muốn đùn đẩy trách nhiệm kiểu: “Cái ống dẫn này bị thủng lúc nào nhỉ? Sao trước đây không phát hiện ra?” Tôi chỉ muốn hét thật to vào tai chị

ta: “Này, tại vì chị đẩy mạnh đây! Cái ống này trước khi chị rút kim truyền ra vẫn còn rất tốt!”

Được hưởng thái độ tận tình chu đáo của y tá tầng bảy chuyên chăm sóc bệnh nhân ung thư, giờ gặp y tá tầng chín chuyên “giải quyết” người bệnh lao phổi hạch ai cũng vội vàng vàng, động tác thô bạo, thái độ như đánh trận, khiến tôi nghĩ quả thật bệnh lao phổi không nên tùy tiện để mắc phải. Mà công việc của các tầng khác nhau cũng rất khác nhau, hôm qua y tá tầng chín còn phải nhờ sự hướng dẫn của mẹ mới biết cách vệ sinh làm sạch ống dẫn nhân tạo.

Bệnh nhân và người nhà thực sự rất yếu thế, không có người tiêu dùng nào cần đến “hàng hóa” bệnh viện như người bệnh, hơn nữa lại không thể chấp nhận trong quá trình tiêu dùng nếu có gì chê bai, thì người cuối cùng xui xẻo nhất vẫn là mình. Trong lúc y tá đang “băn khoăn” vì sao ống dẫn nhân tạo bị vỡ, mẹ vẫn nhẹ nhàng an ủi y tá, thậm chí còn cảm ơn. Tôi cũng tham gia, luôn mồm sorry.

Y tá hậm hực đi rồi, mẹ mới chảy nước mắt, nói sao mà xui xẻo vậy, chuyện gì cũng bắt mẹ gặp phải.

Anh cả đến nơi, việc đầu tiên là chạy xuống tầng bảy, định xin điều một y tá rất quan tâm mẹ sang giúp đỡ. Nếu phải lấy cái ống dẫn nhân tạo đã vỡ ra khỏi người, thì không thể giao cho đám y tá chưa từng làm việc này thực hiện. Anh cả nói, cô y tá Vương Kim Ngọc trong mắt mẹ chẳng khác gì thiên thần.

Mẹ nằm co ro trên giường, bên ngoài tỏ ra bình tĩnh, thực ra sợ gần chết, và thất vọng vô cùng.

Cầu nguyện.

Buổi tối.

Chương Cơ quả là thần kỳ. Không cần đổi ống mới, bác sĩ “sửa” vèo vèo cái ống dẫn của mẹ. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay là đêm Noel, cũng là ngày thứ mười bốn bà ngoại mất, dân gian gọi là nhị tuần. Thăng út thay mặt mẹ từ Đài Bắc chạy đến Đào Viên tham dự lễ cúng.

“May mà thăng út đi Đào Viên...” Mẹ ngồi trên giường vừa khóc vừa nói.

“Mẹ ơi, con đã nói mà. Mẹ để ba đưa chắc chắn là có lý do. Mỗi đứa đều có thể giúp mẹ vài việc.” Tôi nói.

Mẹ tiếp tục khóc.

Tôi không cần mẹ. Tôi là người duy nhất không biết ngăn cản bất cứ ai rơi nước mắt.

Tôi chỉ nằm sấp người bên cạnh, lặng lẽ nghe mẹ kể chuyện.

Mẹ bắt đầu kể từ rất xưa, khi mẹ còn là một cô bé nhỏ tuổi.

Ba của ông ngoại, tức cụ ngoại, còn là một người hay “đ. mẹ, đ. cha”.

“Ông à, ông không chửi bậy con mới đi bán vịt với ông.” Mẹ nghiêm túc.

Thế là, mới lớp hai, mẹ ngồi sau xe đạp của cô ngoại đi ra chợ bán vịt. Mẹ đội cái nón nhỏ xinh, nép bên cụ ngoại lúc nào cũng hút thuốc, cầu nguyện cho vịt bán thật mau, để đổi vài thứ đồ dùng đem về nhà.

“Cái Tú, ngồi lại gần tí nữa!” Cụ ngoại gọi, tay cầm bát cơm, bảo mẹ ngồi sát bên.

Cụ ngoại rất thương mẹ, vào thời đại đàn ông ăn xong phụ nữ mới được ngồi vào bàn, cụ rất hay cho mẹ hưởng chế độ mà bà ngoại cũng không có: ngồi ăn cùng một đám đàn ông. Miếng thịt ba chỉ ông ăn vào mồm thể nào cũng nhè ra chỗ nạc cho vào bát mẹ.

“Bần thật đấy.” Mẹ cười buồn.

Sau đó là chuyện dì Vạn xuất gia, đến ông ngoại trọng nghĩa trọng tình, cuối cùng là bà ngoại của mẹ - qua đời khi đang ăn hồng.

Câu chuyện của mẹ, câu chuyện từ trước khi mẹ có anh em tôi.

Sau đó gặp ba, gặp tình yêu, thế là có câu chuyện thuộc về một gia đình.

Anh cả nói rất đúng.

Anh nằm dư một tuần trong bụng mẹ, bởi không chịu rời khỏi mẹ.

Tôi nằm thiếu một tuần trong bụng mẹ, bởi muốn sớm nhìn thấy mặt mẹ.

Thằng út nằm trong bụng mẹ không thiếu ngày nào bèn nhảy ra, bởi đã hẹn với mẹ.

Ba anh em, từ trong bụng mẹ, đã dùng cách thức của riêng mình để yêu thương mẹ.

Khóc mệt, thân nhiệt mẹ tăng lên 39 độ, tôi ra phòng hộ lý xin thuốc panadol.

Mẹ ho liên tục, uống thuốc giảm sốt xong, nằm cuộn trên giường, nét mặt khổ sở, cố gắng làm bản thân ra mồ hôi.

“Để bọn con yêu thương mẹ thêm hai mươi lăm năm nữa nhé mẹ ơi.” Tôi nói. “Để mẹ thấy được câu chuyện tuyệt vời của tụi con.”

25/12/2004

4 giờ 30 rồi, mẹ vẫn tiếp tục sốt cao 38,9 độ khiến tôi rất hoang mang.

Mẹ đang ngủ mê, lòng bàn tay nóng rực, tôi đi tìm y tá, nhưng thuốc giảm sốt không được uống liên tục, nên không lấy được viên panadol thứ hai.

Điều duy nhất tôi có thể làm là liên tục đo thân nhiệt, rồi hết lần này đến lần khác hết hồn vớ cột thủy ngân cao ngất không hề sụt giảm, sau đó gọi mẹ dậy uống vài ngụm nước nóng, đi toa lét để hạ nhiệt, sau cùng đành lấy khăn bông lau người cho mẹ.

Một đêm An Lành không hề an lành.

Lau người xong, tôi ngồi ở giường phụ, viết *Thợ săn mạng sống* câu được câu chăng. Vừa liếc sang thấy mẹ dụi giấy vệ sinh lên mắt, lại đang âm thầm khóc.

“Mẹ ơi, mẹ đang giận bản thân đúng không?”

“Ừ.”

“Con cũng thấy buồn. Ngồi bên cạnh cũng thấy căng thẳng thay cho mẹ, mẹ chắc còn căng thẳng hơn.”

“Ừ. Sốt mãi không hạ, chán quá. Sao vậy không biết?”

Giọng mẹ rất ảm ức, lí nhí.

Tôi không kìm nén được nữa, cũng bắt đầu sùi sụt.

“Điền, con đừng khóc nữa, con khóc thế mẹ sẽ khóc òa lên theo mất...” Mẹ lo lắng.

“Hồi trước mỗi lần con ôm mẹ chăm con tốt biết mấy, bây giờ mẹ ôm con chỉ biết nhìn mẹ sốt mãi, con chỉ biết đo nhiệt độ và đưa nước cho mẹ uống, thật là vô dụng...” Tôi khóc òa, nhớ lại chuyện thời thơ ấu.

Đây là lần đầu tiên tôi khóc bên cạnh mẹ, kể từ khi mẹ bị bệnh.

Cảm xúc một khi đã “vỡ bờ”, thì rất khó ngừng lại.

Hơn một tháng nay mẹ ốm, trong đầu tôi đã dồn ứ rất nhiều cảm giác bất lực, những hoang mang vẫn đè nén mãi cuối cùng đã vỡ òa.

“Điền à, đừng khóc nữa.”

“Con thể nào cũng bị anh cả chửi cho...”

“Đừng có nghĩ vậy, mẹ sốt đâu phải lỗi của con. Con cũng không muốn mẹ bị sốt mà!”

“Không phải, ý con là, anh cả mà biết con khóc trước mặt mẹ, chắc chắn chửi con chết.”

Thế là hai kẻ mít ướt bèn bảo nhau đừng khóc nữa.

Mẹ tích cực uống nước, đi toa lét, trong khi tôi rút cuộc đã xin được viên panadol thứ hai nhờ vào “tư cách” sốt cao 39,4 độ. Mẹ uống xong, không bao lâu bắt đầu đổ mồ hôi. Còn tôi phải nhờ vào nước cốt gà và rất nhiều nước nóng để giữ đầu óc tỉnh táo, thỉnh thoảng lại đo thân nhiệt cho mẹ, cuối cùng giúp mẹ chuẩn bị khăn bông ướt lau mình lần thứ hai.

Cuối cùng mẹ đã hạ sốt, lúc 6h sáng.

“Đói bụng rồi nhỉ? Hê hê.”

“Mẹ ăn bánh bao chay là được.”

Nửa tiếng sau, mẹ gặm bánh bao chay nóng hôi hổi, xem ti vi. Tôi cuối cùng cũng thả lỏng toàn thân ngủ thiếp đi.

Chuyện mẹ lo sợ vẫn cứ xảy ra.

“Chúng tôi quyết định lấy ống dẫn của bác ra.” Bác sĩ tuyên bố trong khi tôi còn đang thiêm thiếp.

Cơn sốt liên tục đêm qua khiến cho hai vị bác sĩ quyết định như vậy.

Tôi còn đang ngái ngủ, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, vị bác sĩ trẻ tuổi đã dùng một kỹ thuật rất tinh vi từ từ rút cái ống dẫn màu xanh ra, cắt bỏ đoạn cuối cùng, thả vào túi nhựa để nuôi cấy vi khuẩn.

Hy vọng nguyên nhân mẹ sốt hằng ngày đúng là do viêm nhiễm ở ống dẫn nhân tạo. Nếu không, thực sự không biết phải làm sao kiểm tra nữa. Nuôi cấy vi khuẩn mất ba ngày, hy vọng vẫn có thể theo như mong muốn của mẹ: ra viện trước thứ ba tuần sau.

Buổi trưa sau khi mua cơm cho mẹ về, nằm ra giường, tôi bắt đầu suy ngẫm về tình yêu và tình ruột thịt. Hoặc nói chính xác hơn là: “người cùng ta chia sẻ tình yêu, liệu có thể cùng chia sẻ tình ruột thịt hay không?”

Rất yêu một người, phải chăng sẽ nghiêm nhiên yêu cả con mèo người ấy nuôi, hoa cỏ người ấy trồng, cả phê người ấy uống, truyện tranh người ấy đọc..., và những thứ khác nữa? Nếu đúng thế thì tình yêu cứ chồng xếp lên như vậy liệu có còn là tình yêu nữa không?

Nhưng dù có phải hay không, điều đó vẫn là thứ tôi mong muốn.

Ngẫm nghĩ miên man, cơ thể lại tiếp tục thiếp đi trong nhiệt độ khô sở của phòng điều hòa.

29/12/2004

Từ Đài Bắc về đến Chương Hóa, mẹ đã đổi phòng bệnh, từ tầng chín đổi xuống tầng tám, lần này là phòng đơn cách ly.

Lần đổi phòng này do mẹ chủ động yêu cầu.

Người bệnh cùng phòng trước đó mắc bệnh gan, tạm thời không được sử dụng thuốc chống lao phổi, nên cũng không thể tiếp tục điều trị lao phổi, bệnh viện chỉ còn cách cho ông ta cách ly. Quan trọng hơn nữa là, bệnh nhân này không đeo khẩu trang, bác sĩ khuyên nhủ thế nào cũng không nghe. Mẹ rất sợ chúng tôi sẽ vì thế mà trúng đạn, cũng lo lắng bản thân bị lây nhiễm chéo, bèn viết hai tờ đơn gửi phòng hộ lý và bác sĩ, đề xuất được đổi sang môi trường điều trị thân thiện hơn.

Bác sĩ cũng hiểu, bèn cho chúng tôi chuyển xuống buồng cách ly ở tầng tám, phòng đơn, môi trường được cải thiện vượt bậc.

Buổi tối đến phiên tôi vào chăm mẹ, mang theo hai tấm thiệp của mọi người viết cho mẹ xem, một tấm từ Pháp, chị gái của Thác, tấm kia đến từ đại học Trung Chính ở Gia Nghĩa. Mẹ dặn đi dặn lại, rằng lời viết trong thiệp rất chân thành, tôi phải nhớ cảm ơn sự quan tâm của mọi người cho thật chu đáo.

Cô đơn là thứ còn khó chịu hơn cả đau buồn.

Đau buồn mang tính bùng nổ, hủy diệt tức thì, trong khi cô đơn là sự bào mòn đục ruỗng linh hồn trong thời gian dài.

Khi tôi cầm điện thoại lên tay, rất lâu mà không biết phải gọi cho ai, cảm giác trống rỗng của động cơ chạy không tải lại dâng lên trong tim. Không tải, không tải, để rồi cặn dầu muội xăng đóng kết đầy lồng ngực.

“Bởi vậy, câu chuyện là như thế.”

Tôi nói, mắt nhìn Quả Cầu Nhỏ ngồi bên cạnh.

“Cô đơn ấy à, vừa phải thôi.” Quả Cầu Nhỏ nhắc nhở.

Đúng, vừa phải thôi.

Quả Cầu Nhỏ là một cô gái tết tóc đuôi ngựa, trên mặt có những vết tàn nhang nhàn nhạt, mũi be bé, mắt nhỏ nhỏ, mặc áo trắng, quần bò xanh đậm, giày thể thao trắng. Quả Cầu Nhỏ nở nụ cười, rất giống hình ảnh cần có của một cô gái mà tôi... chuẩn bị đem lòng yêu.

Từ giờ này trở đi, Quả Cầu Nhỏ và tôi sẽ hình bóng không rời.

“Có được không?” Tôi mong đợi.

“Dĩ nhiên không vấn đề mà!” Quả Cầu Nhỏ cười cười.

Nếu cô ấy vui, cuối câu sẽ có một chữ “mà” đáng yêu.

Quả Cầu Nhỏ mấy tuổi, tôi còn chưa quyết định, nhưng cô nhìn tôi xoa bóp cho mẹ một cách rất hiểu biết, cùng xem *Nấc thang lên thiên đường* với mẹ tôi.

Cho nên, chắc khoảng... mười bảy tuổi?

“Suy nghĩ này của anh không có khả năng đâu mà.” Quả Cầu Nhỏ nhin cười, lắc lắc đầu.

Tôi đành bỏ cuộc.

<http://luv-ebook.com/>

Mẹ xem ti vi, tôi mở máy tính viết *Thợ săn mạng sống*, còn Quả Cầu Nhỏ vốn đang chăm chú với các tình tiết tầm thường trên phim, cũng không nén được tò mò xem tôi đang làm gì.

“Anh đang viết truyện.” Tôi ra dấu chữ V, nói về nghề nghiệp và mơ ước của mình.

Quả Cầu Nhỏ chăm chú lắng nghe, đầu có nghe cả trăm lần, cô vẫn giả vờ tỏ ra hào hứng.

Thật là đáng yêu quá đi.

“Đừng lao lực quá nhé, nhớ phải đứng dậy đi lại một chút, để mông khỏi đau.” Quả Cầu Nhỏ nói, cứ thế kéo luôn tôi đứng dậy.

Tôi đành đứng lên đi vài vòng tượng trưng trong cảm giác ngọt ngào và bất đắc dĩ, dù sao thì phòng bệnh cũng quá chật.

Bàn tay của Quả Cầu Nhỏ rất bé, ngón tay thanh mảnh, đặt vào bàn tay tôi vừa vặn thành một sự kết hợp ấm áp nhất.

Mân mê, mân mê. Mượn một câu của chính mình trong *Tình yêu, hai hay ba chữ*, bàn tay của con gái thật là sản phẩm tuyệt vời nhất made by God (Thượng đế sản xuất).

Ngắm nhìn Quả Cầu Nhỏ, chợt có cảm giác muốn khóc.

“Đừng nhớ nữa, lần này không thể được nữa rồi.” Quả Cầu Nhỏ an ủi rất tâm lý: “Cứ như chị ấy nói, mỗi lần anh không vui là trốn vào trong truyện. Vậy anh hãy trốn vào đi.”

Tôi rất buồn, lại mở máy tính ra, để những con ma cà rồng chạy lui chạy tới khắp Kyoto từ ba trăm năm trước chiếm lĩnh bộ nhớ tạm thời của tôi, tránh lại có tài nguyên dư thừa nhớ về Xù.

Mẹ vẫn liên tục ho, đỏ mồm hôi trộm, tôi chỉ biết bất lực dùng gõ bàn phím, ngoài nói mấy câu động viên ra, chẳng biết giúp gì nữa.

Khó khăn lắm mẹ mới ngưng được cơn ho vật vã, rồi ngủ thiếp đi trong tư thế kỳ quặc. Quả Cầu Nhỏ và tôi rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nhớ đến Giai Nghi.

Mọi thứ về Giai Nghi đủ để viết trọn một câu chuyện trong sáng và đau buồn về tuổi trẻ mà cả đám chúng tôi cùng sở hữu, vẹn toàn nhưng cũng đầy ắp tiếc nuối.

Tôi yêu Giai Nghi, bắt đầu từ năm thứ hai trung học cơ sở ngô nghê cho đến năm thứ ba đại học vẫn còn ngây ngô, rất cố gắng để yêu Giai Nghi tám năm trời. Nhưng nếu đổi một định nghĩa khác về yêu, thì đến bây giờ tôi vẫn rất yêu Giai Nghi, tròn mười lăm năm rồi, chưa từng gián đoạn; có điều con người Giai Nghi mà tôi yêu vẫn dừng lại ở Giai Nghi trước kia, không thể chuyển đổi về thời gian không gian hiện tại.

Tôi hiểu, tôi trung thành với tình cảm của mình, chứ không phải với “con người”.

“À, người con gái của lòng anh hồi đó thay đổi rồi, thật ra anh không thể tiếp tục tình cảm của mình, nhưng lại quen lưu giữ tình cảm đó, giống như văn khắc trên bia mộ vậy.” Quả Cầu Nhỏ nói.

“Cảm giác yêu sẽ không thay đổi, nhưng người mình yêu thì lại không thể đi tiếp cùng nhau nữa.” Tôi nói, nhưng thật ra không cần phải giải thích.

Tôi phát hiện tuổi của Quả Cầu Nhỏ không thể là mười bảy.

Có lẽ lớn hơn một chút?

“Hôm nay anh viết được 3000 chữ thôi, cứ thế này thì không thực hiện được ước mơ đâu.” Quả Cầu Nhỏ nhắc tôi, nhưng sự chú ý của tôi đã mất kiểm soát.

Tôi không biết cuối cùng Xù liệu có giống như Giai Nghi, trở thành một chú giải trong quá khứ không.

Những sự tốt đẹp không còn thuộc về tôi, thì chỉ có thể là một tình yêu đã qua, mà không phải là một tình yêu tiếp diễn.

Ban đầu tôi rất hy vọng sau khi chia tay Xù, hai đứa vẫn quan tâm lẫn nhau như ruột thịt, nhưng gần bó sâu sắc quá, thực ra tôi sẽ phiền lòng với tình cảm mới của Xù, tôi không thể làm như trong tưởng tượng của mình: thật lòng cầu chúc hạnh phúc cho cô ấy.

Nói cho cùng, tôi rất không hoàn hảo, thậm chí khiếm khuyết tùm lum.

Những điều cầu chúc của tôi, có lẽ nên đưa từng chút một, gom góp cho hoàn chỉnh hơn.

“Thế nên mới có em, đừng đuổi em đi.” Quả Cầu Nhỏ cầu xin.

Tôi khóc.

Gục đầu vào lòng Quả Cầu Nhỏ.

31/12/2004

Mặc dù mỗi lần ho đều sặc chảy nước mắt, nhưng tối hôm trước mẹ chỉ sốt nhẹ, không lâu sau thì đổ mồ hôi hạ sốt, không cần uống thuốc giảm sốt.

Hôm qua bác sĩ đánh giá tình hình, quyết định cho mẹ xuất viện vào ngày mai, nhưng về nhà vẫn phải tự cách ly, hẹn hai tuần sau quay lại bệnh viện lấy máu và xét nghiệm đờm. Bác sĩ đã nói vậy, đương nhiên chúng tôi không có ý kiến gì khác. Mẹ chờ ngày này đã quá lâu.

“Tốt quá, mẹ đã được về nhà rồi.” Quả Cầu Nhỏ nhảy tung tung.

“Ừ, tốt quá đi!” Tôi cười hì hì, lắc lắc đuôi tóc của Quả Cầu Nhỏ.

Mẹ rất vui mừng, bắt đầu thu dọn đồ đạc như đứa trẻ hân hoan chuẩn bị ngày mai đi chơi xa.

Tôi ở bên cạnh nhưng chẳng giúp nổi việc gì, chỉ đứng xem mẹ đang thi triển phép thuật.

Mẹ dọn dẹp sắp xếp đồ đạc cũng có một triết lý riêng về ngăn nắp trật tự. Nếu là tôi soạn đồ, chắc chắn sẽ linh kinh túi nhỏ túi to, nhưng mẹ lại có thể chia nhóm phân loại, đóng gói đồ đạc bằng số túi tối thiểu.

Trưa hôm qua tiệm thuốc tạm nghỉ, ba lái xe chở phần lớn đồ đạc đi, còn anh cả đang giám sát thi công nhà mới, các nhóm thợ lắp điều hòa, thiết bị gia dụng và đồ nội thất kéo đến cùng ngày, bận tới mắt tới mũi, nhưng rõ ràng vẫn không kịp để mẹ xuất viện có ngay nhà mới sạch sẽ để tĩnh dưỡng.

Thật đáng tiếc, chúng tôi dự kiến ít nhất phải hai tuần nữa mới thu xếp ổn thỏa nhà mới. Đến lúc đó chắc mẹ đã lại phải vào bệnh viện làm hóa trị liệu đợt hai.

Đêm khuya hôm qua, ba chở tôi đến Đào Viên, hẹn cả thằng út ở đó để tham gia lễ cúng bà ngoại. Hôm đó nghe nói là ngày lạnh nhất mùa đông năm nay, lại mưa suốt ngày, tôi không mặc áo khoác,

phải liên tục vận nội lực chống rét, kết quả vẫn bị lạnh tê tái.

Lễ cúng bà ngoại không có mẹ, trận mưa lạnh buốt ấy như muốn nói điều gì.

Tối hôm nay, cuối cùng mẹ đã trở về căn nhà quen thuộc, vào ngày cuối cùng của năm 2004.

Nếu đây là một tiểu thuyết, tôi sẽ viết rằng: “Mong sao tất cả tai họa và đau buồn đều dừng lại ở năm 2004.”

Đáng tiếc đây lại là đời thực.

Tôi chỉ biết trong năm mới đến, phải biết trân trọng từng ngày, và hết sức cố gắng.

Nhưng có những thứ muốn trân trọng cũng chẳng còn cơ hội. Tôi đã không chờ được cú điện thoại đếm ngược của Chó Xù. Khoảnh khắc bắt đầu năm mới của cô ấy trôi qua, đã không còn thuộc về tôi.

23/2/2005

Bây giờ là ngày 23 tháng 2 năm 2005, cách ghi chép gần nhất về đồng hành cùng mẹ đã năm mươi tư ngày.

Cách năm mươi tư ngày không ghi chép, mẹ giờ đang nằm bên cạnh tôi, tiến hành đợt hóa trị liệu lần thứ ba.

Khoảng thời gian ngắt quãng đó đương nhiên xảy ra rất nhiều việc, tôi thử chọn một số chuyện để lại ấn tượng sâu sắc nhất để dốc lòng.

Mẹ rất băn khoăn, lần đầu hóa trị liệu đã nằm viện bốn chục ngày, quá nhiều. Lâu đến mức không thể xóa tan nỗi sợ hãi đặng đặng bất tận, ngày nào cũng sốt lên sốt xuống, phát hiện vi khuẩn lao, ổng dẫn nhân tạo vỡ bụng phải tháo bỏ, bao nhiêu là khó khăn tai nạn ngăn cản mẹ bước ra khỏi cánh cổng bệnh viện Chương Cơ. Sau đó bà ngoại lại mất vào đúng thời gian này, khiến cho mẹ bị giam trong phòng bệnh càng cảm thấy bất lực.

Sau khi về nhà, mẹ bắt đầu thấy giận hai tuần nằm thêm trong bệnh viện. Viết thư cho cậu út và mợ cả, mẹ liên tục nhắc chuyện này, khi cậu cả và dì năm đến Chương Hóa thăm, mẹ cũng kiên định cho rằng, trong đợt nằm viện làm hóa trị lần thứ hai, bệnh viện phải “trả lại công bằng” cho mẹ.

Quả là rất đáng yêu.

Tôi buộc phải thừa nhận, sau khi mẹ ra viện, tôi liền thả lỏng rất nhiều, giống một cục c. dài dài dãn dãn, ngày nào cũng ngủ với Puma đến trưa mới dậy, bữa sáng đã có người nhà lo cho mẹ, tôi chỉ phụ trách đi chợ mua thức ăn chiều tối, và ở cạnh mẹ viết sách (lúc đó chúng tôi đã cùng xem xong phần chiếu lại của *Nàng Dae Chang Geum* và *Nấc thang lên thiên đường*, trở thành khán giả trung thành của tám kênh văn nghệ giải trí).

Nói ra thì không chỉ mình mẹ tôi, mẹ vừa mắc bệnh, nhiều “điểm mù” trong nhà bỗng chốc lộ ra rõ mồn một, những “điểm mù” đó phản ánh rằng bình thường chúng tôi đã buông thả cho phép mình thờ ơ với gia đình này đến nhường nào.

Bình thường mẹ nghỉ ngơi trên lầu. Bởi vì nếu ở dưới tiệm, sẽ có rất nhiều khách quen, hàng xóm, nhân viên các công ty dược phẩm xúm lấy mẹ hỏi thăm động viên nọ kia, tuy là quan tâm, nhưng chắc chắn mẹ không nghỉ ngơi được, còn phải tốn sức nói chuyện, trình bày bệnh tình, rồi lại an ủi ngược lại mọi người về nhân tình thế thái, nên thà cứ ở trên lầu xem ti vi rồi ngủ. Và lại, tiệm thuốc tầng một rất nhiều người lui tới, cũng không phù hợp “tự cách ly”.

Có một buổi tối đóng cửa tiệm thuốc xong, mẹ xuống làm sổ sách đầu má, lúc đi qua cây nước nóng lạnh, phát hiện trên bề mặt vỏ nhựa đầy bụi bẩn, mẹ lặng lẽ lấy khăn ra lau, khiến bọn tôi trông thấy thất kinh hồn vía, vội vàng yêu cầu mẹ nghỉ ngơi. Cứ như vậy, mỗi người đều ôm nỗi ăn năn và bứt rứt, bèn cầm khăn lên làm vệ sinh tủ thuốc và cửa kính, ngay cả người chưa từng cầm khăn lau là ba cũng đi tìm chỗ để lau. Bấy giờ mẹ mới lẩm bẩm sao không có ai để ý cây nước bị bẩn đến mức thế này.

Lại một buổi tối khác đóng cửa tiệm thuốc, chúng tôi đang ở dưới nhà bỗng ngửi thấy mùi trứng xì dầu quen thuộc, lên nhà tìm hiểu, quả nhiên mẹ đang lén lút vào bếp, làm món trứng rán xì dầu nhân hiệu mẹ hiền mà tôi yêu thích nhất, trong nồi còn có canh cà chua sắp sôi. Cả nhà bật cười, xúm vào giúp mẹ lấy bát lấy đĩa. Bóng dáng nhỏ bé của mẹ như con thoi chạy đi chạy lại giữa bếp với phòng ăn, mãi mãi là điểm khởi đầu của hương vị gia đình.

Mẹ kể một chuyện dễ thương về đón năm mới.

Hồi đó mẹ vẫn còn là một nhóc tí, ông ngoại đem nhóc tí mẹ đi khắp các nhà để chúc Tết. Ở dưới quê, nhà ai cũng nghèo, vật chất thiếu thốn, nhưng tình người lại nồng hậu lạ kỳ. Trong tay ông ngoại chỉ có sáu trái quýt, đến nhà ai ông cũng lấy ra hai trái cùng kính đem tặng, ngồi ở phòng khách hàn huyên một hồi, lúc đứng dậy cáo từ, người trong nhà liền vào trong lấy ra hai trái quýt khác đem tặng lại, để ông ngoại tiếp tục đi chúc Tết nhà khác.

Cứ thế, tổng số quýt trên tay vẫn vậy, nhưng các trái quýt thì thay đổi liên tục, mẹ theo ông ngoại đi chúc Tết từ đầu làng đến cuối làng. Mọi người đều rất ăn ý – mà tôi gọi là một sự đồng thuận âm ập.

Nhưng từ khi mẹ về nhà tĩnh dưỡng, không phải việc gì cũng được tốt đẹp. Lúc đó cả nhà luôn chìm trong một bầu không khí kỳ dị, và cũng có những xung đột ngầm ngấm ẩn chứa trong cuộc sống hằng ngày.

Ba trở nên rất nhạy cảm, rất dễ chán nản thất vọng, hoặc nổi cáu với người nhà chỉ vì những chuyện con con. Ba cũng bắt đầu nghi ngờ những thành tựu của bản thân không được mọi người coi trọng, chẳng hạn như làm chủ tịch của rất nhiều công đoàn và chủ tịch xã đoàn Rotary v.v..., ba trở nên hơi mất phương hướng.

Từ sau khi mẹ mắc bệnh, ba coi việc rút lui khỏi xã đoàn Rotary là một hy sinh to lớn. Tôi thực sự không có cách gì đồng tình với ba, bởi vì chính ba còn không coi xã đoàn Rotary mà mình tham gia là một tổ chức tốt. Còn nhớ một lần trên xe đi Đào Viên viếng bà ngoại, ba lại nhắc chuyện này, tôi không kìm được nói với ba, anh cả cho rằng nếu mẹ không khỏi được bệnh, thì anh có lấy bằng tiến sĩ cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì thế đã xin phép giáo sư hướng dẫn trong trường cho nghỉ phép để tập trung chăm sóc mẹ, như thế mới gọi là hy sinh... Dem thứ rất quý giá, rất quan trọng của mình ra đánh đổi mới tính là hy sinh. Rút lui khỏi một tổ chức mà bản thân cũng không coi trọng thì tính làm gì.

Thực ra anh em tôi không phải không coi trọng sự nghiệp và các danh hiệu ba theo đuổi, nhưng cũng như anh cả khuyên ba, quả thật trong quá trình theo đuổi thành tựu của mình ba đã thiếu sự quan tâm. Rất nhiều quan tâm. Bắt đầu học cách dụi dằng từ bây giờ vẫn chưa muộn.

Ngoài ra, bà nội trở nên không biết làm gì. Bà rất muốn giúp đỡ, cũng rất cố gắng gắn mình vào hệ thống cơ cấu chăm sóc giúp đỡ mẹ, nhưng luôn luôn bắt đồng quan điểm với mọi người trong vấn đề ăn uống. Nói bắt đồng quan điểm cũng không đúng lắm, bà nội là người luôn chấp nhận nhượng bộ, nhưng... bà cũng âm thầm duy trì một số nguyên tắc tiết kiệm của bản thân, và không muốn mọi người động chạm đến nguyên tắc của mình.

Lấy ví dụ, ban đầu bà nội không thích ăn đồ buffet chúng tôi mua về, hoặc chỉ ăn thức ăn dư thừa của bữa buffet trước, bởi bà nội cho rằng đồ ăn chúng tôi mua về chỉ để phục vụ một mình mẹ, không phải của cả nhà. Nếu chúng tôi mua gà rán và khoai tây chiên chứa nhiều calo từ hàng fastfood về

(hồng cầu ưa thích nhất thứ này), thì bà nội sẽ giục mẹ ăn thật nhanh, còn nhấn mạnh đây là thức ăn chúng tôi đo ni đóng giày riêng cho mẹ, song bản thân bà lại không đụng đến.

Tính cách của tôi thuộc loại thế nào cũng được, tôi rất tôn trọng ý chí tự do của mọi người, nếu trong nhà có người bỗng nhiên thích ăn pháo đùng hoặc vụn thủy tinh, tôi sẽ chỉ phụ trách chụp ảnh lưu niệm. Nhưng anh cả thì lại có “tính cách cần có của người anh”, anh vắt óc tìm cách giải thích cho bà nội, và kiên trì rằng thức ăn mua về là để cả nhà cùng ăn, có gì ngon lành thì cả nhà cùng tắm bồ, trong nhà không cần có người chuyên phụ trách thức ăn thừa. Có một tối, bà nội một mình đun món cá đã thiêu định ăn, anh cả trông thấy nổi xung, bèn lấy cái tô to gấp hết thức ăn thừa ăn sạch, mới làm cho bà nội sợ quá phải nhượng bộ.

Dĩ nhiên bà nội cũng có những chỗ đáng yêu, mặc dù hai chục năm qua không có thực tiễn bếp núc, nhưng dưới sự hướng dẫn của mẹ, bà đã nấu ra một nồi gà hầm, được mẹ khen một câu “rất ngon”, thế là cả tuần tiếp đó ngày nào cũng gà hầm. Sau đó mẹ lại khen một câu canh khoai lang ngon, chúng tôi bèn trải qua một tuần hoành tráng toàn canh khoai lang.

May thay bầu không khí này đã được cải thiện khá nhiều, ngoài thứ không khí đó, rất nhiều họ hàng hoặc bạn học cũ lâu năm không gặp, thậm chí cả những người tôi không ngờ tới như chị Sài, đều nói là họ đã đọc *Mẹ, thom một cái* của tôi đăng dài kỳ trên mạng. Hỏi tôi vì sao không viết tiếp...

Ôi! Vì phải cày bản thảo cho kịp đây!

24/2/2005

Vậy thì bắt đầu kể từ ngày 14 tháng 1 năm 2005, mẹ nhập viện làm hóa trị lần thứ hai.

Lần thứ hai, thực tế chỉ làm hóa trị có năm ngày, tức là năm bịch Ara-C, bệnh viện không ai chịu đứng ra làm phần thuật đặt port-A (một loại mạch máu nhân tạo đặt giữa hai vai, có thể dùng hơi nửa năm), bác sĩ điều trị cũng chẳng đặt ống dẫn nhân tạo vào trong cánh tay – một phương pháp đơn giản hơn – nữa.

Mẹ đành lần lượt truyền dịch vào hai tay, cách ba ngày đổi một kim mới, nếu vừa phải truyền thuốc vừa phải truyền máu, thì hai tay đều bị chọc kim. Mẹ thì nhẹ cả người, dù sao phẫu thuật cũng luôn khiến người ta khiếp sợ, nhưng tôi và anh cả lại rất đau đầu. Bởi vì hai tay liên tục bị chọc kim như vậy, mạch máu lại rất yếu ớt, dễ gây ra các vấn đề như xơ cứng tĩnh mạch v.v...

Trong khi mẹ còn bị lao phổi, sợ lây nhiễm cho các bệnh nhân khác, chúng tôi buộc phải lựa phòng cách ly đơn đất đỏ, trừ đi bảo hiểm y tế, mỗi ngày phải trả 2500 tệ. Chắc chắn.

Phòng đơn dĩ nhiên khá là dễ chịu, tôi đặt laptop của mình lên bàn trà nhỏ, điền củong cày bản thảo. Tôi đã lần lượt chiến đấu với xê ri truyện *Sát thủ*, ba tập đầu *Truyền kỳ về thợ săn mạng sống*, tập truyện ngắn, bản thảo sửa lại *Đồng nhân thứ tám của Thiếu Lâm tự* trong một không khí như vậy.

Một người bạn trên mạng, nick Nguyệt Quang Mẫu Nại nhắn tin cho tôi nói rất đúng, chất lượng phòng đơn đâu chỉ gấp đôi phòng hai người.

Ở phòng đơn, nói năng không cần thì thảo, đồ dùng có thể quăng thoải mái khắp nơi, mỗi anh em đều có thể có chỗ cho mình, và quan trọng nhất là, có thể tùy ý đổi kênh ti vi. Thế là mẹ đều đặn xem *Chuyện tình Paris*, tiếp tục theo dõi *Nấc thang lên thiên đường* và *Ngọt đắng cuộc đời* trên các kênh phim ảnh. Còn tôi say sưa với kênh Animal Planet.

Animal Planet có một kỳ chuyên về hổ Bengal, khiến tôi rất ấn tượng.

Ông kính bám theo một con hổ cái mới sinh hai con (hổ đực đi đâu không biết). Hổ mẹ dũng mãnh thiện chiến, bản lĩnh hiem có, một mình chăm sóc hai hổ nhóc ngây ngô vụng về, dạy chúng săn mồi, làm mẫu cách nín thở theo dõi, từng bước áp sát con mồi, dạy cách điều chỉnh nhịp điệu giữa lúc rình mồi với chồm lên vồ mồi, dạy cách cướp linh dương và ngựa vằn với cá sấu bên bờ sông v.v... Tôi xem hai chú hổ con động tác hết nhau rạp mình trườn về phía đám linh dương đang ăn cỏ, nhưng mấy lần đều bị lộ khiến đang linh dương cảnh giác lảng xa, cảm giác rất thú vị.

Nhưng quãng thời gian yên ổn chẳng được bao lâu. Lúc hổ con hai tuổi, trên lãnh địa của ba mẹ con hổ sống nương tựa vào nhau đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời... một con hổ đực rất lực lưỡng.

Tôi cứ ngỡ hổ đến hai tuổi đã trưởng thành rồi, nhưng nhìn trên màn ảnh, con hổ đực xâm phạm kia còn to gấp đôi, to hơn cả hổ cái. Người làm phim giải thích, hổ đến bốn tuổi mới đủ sức sống độc lập, khi đó nó sẽ rời xa hổ mẹ, đi tới nơi khác mở mang vương quốc của riêng mình. (Lãnh địa của hổ đực thường rộng gấp ba, bốn lần của hổ cái). Còn trước đó, chúng hoàn toàn không phải là đối thủ của hổ trưởng thành.

Trong giọng nói đầy lo lắng của người làm phim, tôi cũng bắt đầu thấp thỏm. Kẻ xâm nhập mang lại cho ba mẹ con nhà hổ mối uy hiếp rất lớn, người làm phim nhớ lại một quang cảnh rất tàn khốc được chứng kiến nhiều năm trước... Hổ đực tàn bạo giết chết hết cả đám hổ nhỏ không phải con mình. Trong tấm hình đen trắng, xác bảy tám con hổ con nằm thành dãy khiến người xem cũng thấy cay cay mũi.

Lúc này hổ mẹ vốn có trách nhiệm bảo vệ hai hổ con cũng phải đối mặt với nguy cơ mất con, bởi vì hổ đực liên tục đến quấy rối nó, ra mặt đòi giao phối.

Hổ đực hiểu rõ rằng, phải giết chết hai hổ con thì mới giải phóng được hổ cái khỏi “trách nhiệm làm mẹ”, nên đang rình rập cơ hội. Hổ mẹ không khoan nhượng, đã quyết liệt đánh lui hổ đực một lần,

còn làm bị thương móng vuốt nó. Nhưng hồ đực vẫn lảng vảng xung quanh, đúng là lom lom như hồ đỏi.

Hồ mẹ hiểu rõ, nó không thể tiếp tục bảo vệ hai hồ con khôn lớn nữa. Nhưng nó vẫn chưa dạy hết các kỹ năng sinh tồn cho hai đứa con. Trong tình trạng đó, dù hồ con rời mẹ đi tới nơi khác, rất có thể sẽ chết đói hoặc bị các loài mạnh hơn săn diệt.

Trong tiếng gầm gừ trầm thấp của hồ đực khi xa khi gần, hồ mẹ đã cân nhắc suốt mấy ngày.

Cuối cùng, người làm phim ghi lại một hình ảnh không ngờ.

Trên con đường rừng, hồ mẹ nằm ra đất, ra hiệu cho hai hồ con. Hai hồ con bèn sấn lại bên cạnh, nũng nịu ngậm bầu vú đã hết sữa từ lâu. Hai con hồ cũng đã cai sữa từ lâu đang tỏ ra vô cùng quyến luyến quấn lấy nhau.

Ba con hồ dùng dằng rất lâu. Sau cùng, hai hồ con đứng dậy, ngẩng đầu sải bước ra đi trong tiếng gầm trầm trầm của mẹ. Rồi bỏ người mẹ đã không tiếc mọi giá để bảo vệ chúng như thế.

“... Vậy là từ biệt rồi sao?” Người làm phim lẩm bẩm.

Tôi xem cảnh tượng lạ lùng đó mà ngẩn người, có khác gì trong phim hoạt hình Disney đâu.

Người làm phim vẫn kiên trì theo dõi phần tiếp theo của câu chuyện. Năm tháng sau, con hồ cái lại mang bầu. Hồ đực trước đây đe dọa nó bây giờ lại trở thành kẻ che chở cho nó và các con mới sinh. Nhưng hai hồ con ra đi thì không rõ tung tích, rất có thể đã chết đói trước quy luật đào thải vô tình của tự nhiên.

Mãi đến một ngày, người làm phim đang đi tuần tra trên xe jeep, đến một khoảnh rừng thì thấy một trong hai con hồ con (mang đặc điểm cụt đuôi). Hồ con hai tuổi rưỡi mặc dù gầy gò, nhưng cuối cùng đã kế thừa được sự tự tin của hồ mẹ, gầm vang trước con gấu lợn hung dữ, khẳng định lãnh địa của mình, sau một hồi giằng co nó đã đuổi được gấu lợn đi.

“Chúng ta có thể khẳng định, ít nhất hồ mẹ đã thành công với một hồ con sống sót.” Người làm phim nói.

Đây không phải là câu chuyện nhỏ ý nghĩa lớn, tôi cũng chẳng thấy rõ bài học gì từ bộ phim tài liệu này, nhưng trước màn ảnh ti vi giữa đêm khuya, tôi xúc động đến không kìm nén được.

Chuyện kể thêm

Trong quá trình chăm sóc mẹ, xảy ra rất nhiều tình trạng “cố gắng nhiều nhất chưa hẳn là tốt nhất.”

Chúng tôi lo bầu không khí im lặng quá mức khiến mẹ dễ “nghĩ nhiều”, nên hay kể những chuyện buồn cười trong cuộc sống cho mẹ, nhưng có lúc lại phản tác dụng.

Mẹ bắt đầu khó chịu với các “tiết mục” của chúng tôi, cảm thấy chúng tôi cứ chăm chăm vào việc chọc cho mẹ cười mà quên mất mẹ đang không khỏe, không có tâm trí đâu hưởng ứng chúng tôi. Vì vậy mẹ trịnh trọng cảnh cáo chúng tôi đừng chọc cười mình mọi nơi mọi lúc như thế, cũng yêu cầu tôi đừng làm những tư thế kỳ quặc gây cười nữa, mẹ nhìn thấy chỉ càng buồn. Tôi quả thật có chút bẽ bàng, nhưng đặt mình vào vị trí của mẹ, thấy mấy trò gây cười bị phản tác dụng như vậy cũng hợp logic thôi.

Đợt hóa trị thứ hai thuận lợi không ngờ.

Mẹ nói rất thiêng, cuối cùng mẹ đã đòi được ông Trời trả lại công bằng. Chỉ sốt vón vện ba ngày, tình trạng của mẹ đã bắt đầu ổn định. Sau đó kết quả xét nghiệm các chỉ số máu đều khả quan, nên chỉ nằm viện mười tám ngày, bác sĩ đã tuyên bố mẹ có thể ra viện. So với bốn chục ngày dằng dặc đợt trước quả là Trời xanh có mắt.

Tuyên bố này của bác sĩ khiến chúng tôi thở phào. Bởi vì chỉ còn cách đêm giao thừa không đầy một tuần, chúng tôi rất hy vọng mẹ có thể đón Tết Nguyên đán tại nhà.

Trong đợt điều trị được coi là thuận lợi này, mẹ và chúng tôi đều rất biết ơn chị y tá gặp từ đợt hóa trị thứ nhất, Vương Kim Ngọc. Chị Kim Ngọc chăm sóc mẹ rất cẩn thận, cũng nói chuyện nhà chuyện xóm với mẹ, khiến mẹ hết sức vững tâm tin cậy. Lần nằm viện này, mẹ rất lo sợ lại trắc trở như lần trước, tâm trạng vô cùng bất an nên anh cả bàn với tôi mặt dày đến phòng hộ lý mời chị Kim Ngọc đến phòng bệnh “củng cố tinh thần” cho mẹ.

Chị Kim Ngọc khi biết địa vị của mình trong lòng mẹ rất cao cũng cảm động, kể cả những ngày không trực kíp chăm mẹ chị cũng tranh thủ ghé thăm trước khi ra về, trò chuyện với mẹ một lúc mới đi. Chị Kim Ngọc nói, được bệnh nhân ghi nhớ và hết lòng tin tưởng mình là niềm tự hào lớn nhất của chị kể từ khi làm y tá.

Ôi, thực ra là chúng tôi vui mừng mới phải, gặp được một y tá tốt như vậy có thể giải tỏa những mệt mỏi thỉnh thoảng lại hành hạ mẹ.

Trong bệnh viện, chúng tôi gặp đủ loại y tá. Có những y tá giống chiến sĩ, mỗi động tác đều nhanh như điện xẹt, làm chúng tôi lấm lúc cũng căng thẳng theo. Có những y tá rất ghét nói chuyện với bệnh nhân, có y tá lại chủ động gọi chuyện bệnh nhân. Có y tá giọng rất lớn, lần nào vào phòng cũng hùng hục tinh thần, nhờ đó chúng tôi cũng lây được không ít sức sống.

Theo quan sát của tôi, thông thường các y tá đã có con sẽ tâm lý hơn, nhưng bất luận là loại thiên thần áo trắng nào, người coi công việc là một “nghề” hay một “chí hướng”, sẽ lộ rõ sự khác biệt qua các động tác chăm sóc bệnh nhân.

Chúng tôi không thể đòi hỏi nhiều hơn, nhưng luôn cầu mong được may mắn.

25/2/2005

Hiện tại mẹ đã đón Tết ở nhà xong xuôi, quay lại Chương Cơ để khám lại, bắt đầu đợt hóa trị thứ ba.

Do mẹ bị nhiễm lao phổi, chúng tôi vẫn phải ở phòng đơn, vừa bảo vệ người khác, vừa biệt đãi bản thân.

Trong tình cảnh giường bệnh chật ních, mẹ quay về nhà nghỉ ngơi thêm một tuần, tôi cũng có thể thực hiện kế hoạch từ trước, tham gia hoạt động ký tặng sách mới *Truyền kỳ về thợ săn mạng sống* tại Đài Bắc trong triển lãm sách quốc tế, nhân tiện đến Y khoa Đài Bắc lấy tài liệu chẩn đoán (tôi bị thoát vị đĩa đệm, nhưng sành điệu hơn nữa là tôi còn bị nứt đốt sống bẩm sinh, ảnh chụp cộng hưởng từ rất phong độ, đang tính sẽ đưa vào phần giới thiệu tác giả của cuốn sách nào đó). Mong sao bác sĩ tái khám có thể phát hiện hết các “chân tơ kẽ tóc”, và tôi có thể làm lính nghĩa vụ thay thế (do thể trạng) trong vài ngày, để còn có thể ở Chương Hóa chăm sóc mẹ, nếu không thật khó tưởng tượng nửa năm sau, anh trai đi nghĩa vụ quân sự, thằng út đi thực tập sư phạm, ai sẽ tiếp tục chăm sóc mẹ như bây giờ.

“Xin lỗi, thì ra con từ trong bụng mẹ đã thế này rồi.” Lúc nghe thấy bảo tôi bị phía cuối ống tủy không khép lại như người bình thường, mà loe ra, tạo thành mấy u nang thần kinh ở cuối tủy sống, mẹ đã xin lỗi một tôi một cách đáng yêu như thế.

“A? Đó là chỗ con trữ các cảm hứng sáng tác mà.” Tôi làm như sự hiểu. “Hóa ra để ở đây mà mãi không biết, hèn gì con viết mãi không xong được truyện.”

Hôm nay là ngày thứ năm của đợt hóa trị thứ ba, mẹ bắt đầu thấy kém ăn, đường ruột cũng ám ách khó chịu, nhưng vẫn tranh thủ cố gắng ăn. Một giờ đồng hồ trước lợi dụng lúc dạ dày còn đỡ, mẹ đã chén một củ khoai lang nướng to bằng bàn tay, nóng hôi hổi.

Mẹ đang ở bên cạnh tôi, đeo kính lão, cầm xem tờ tạp chí *Next Magazine* rất đẹp. Mẹ xem tạp chí cũng như đọc sách, luôn chăm chú lật từng trang từ đầu đến cuối. Gặp phải tin lá cải về một ngôi sao nào đó mà mẹ không biết còn cố tìm hiểu đầu đuôi. “Mẹ sợ mình bỏ sót chỗ nào đó.” Mẹ giải thích.

Một lần nữa trở lại Chương Cơ, rất nhanh đã khôi phục nhịp điệu chăm sóc mẹ như trước. Các tiệm bán đồ ăn xung quanh đây có những món gì tôi đều nắm rõ ràng, mặt mũi người bán tôi cũng thuộc cả.

Hiện tại lượng bạch cầu của mẹ chưa bắt đầu giảm, vài ngày nữa sẽ đến giai đoạn thường xuyên sử dụng nhiệt kế để ghi chép tình hình thân nhiệt của mẹ. Mong sao cho lần này mẹ cũng được thuận lợi như đợt hóa trị thứ hai.

Để tranh thủ mọi cơ hội “truyền đạo”, trong cầu thang máy ở Chương Cơ hay treo những “câu chuyện nhỏ ý nghĩa lớn”, rất lâu thay mới. Các “câu chuyện” ở các thang máy không mấy giống nhau, tuyệt đại đa số đều hết sức nhạt nhẽo. Nhưng có một số câu chuyện viết khá thú vị, nếu một lần đọc không hết, con người tò mò nghiêm trọng là tôi sẽ tìm cách đi đúng cái thang máy đó vào lần sau. Có một lần, để đọc hết phần kết luận rất vô lý của một “câu chuyện nhỏ” kỳ cục, nửa đêm tôi đã đợi cho kỳ được cái thang máy đó mới xuống lầu.

Nguồn ebook: <http://luv-ebook.com/>

Đây là tập ký sự về quá trình đồng hành sẻ chia bệnh tật đầy tình mẫu tử, nên tôi cũng viết một câu chuyện nhỏ liên quan mà tôi ấn tượng nhất.

Nghe nói ở nước ngoài có một trung tâm nghiên cứu động vật đã làm một thí nghiệm “thú vị”. Nghiên cứu viên lén thay trứng gà bằng trứng chim trĩ, không ngờ, gà mẹ chỉ ngơ ngác một lúc rồi tiếp tục ấp quả trứng chim trĩ. Chim trĩ con nở ra, nghiên cứu viên kinh ngạc thấy gà mẹ bắt đầu bới đất tìm sâu rồi mớm cho chim trĩ con vì loài này vốn không ăn thức ăn công nghiệp.

Nghiên cứu viên tiếp tục phát huy tinh thần thí nghiệm, lần này đổi trứng gà đang ấp bằng trứng vịt, xem vụ gì xảy ra. Kết quả vịt con ra đời không lâu sau, gà mẹ vốn không biết bơi đã dẫn vịt con đến bên hồ, để vịt con tự làm quen dần với nước, gà mẹ ở bên cạnh trông nom.

Dù là chim trĩ hay vịt con, gà mẹ đều dùng “trí tuệ” của mình nhận biết những khác biệt của những con vật nhỏ so với mình, và dùng tình mẫu tử để tìm ra phương thức nuôi dạy tương ứng. Vì vậy kết luận của câu chuyện nhỏ dán trong thang máy này ngoài việc chỉ rõ trí óc của gà mẹ cao hơn chúng ta tưởng, còn nói cho chúng ta biết rằng tình mẫu tử thật vĩ đại và bao dung.

Nhưng tôi lại nghĩ, nếu gà mẹ đã thông minh như vậy, thì đằng sau những thí nghiệm “thú vị” kia, con gà mẹ lặng lẽ hy sinh này chắc chắn đang rất nhớ thương quả trứng của mình không biết bị lấy đi đâu mất.

Hôm qua *Chuyện tình Paris* đã chiếu xong, mẹ đang xem chiếu lại *Bản tình ca mùa đông*.

Nói thật, tôi không thích Bae Yong Joon, không rõ lắm tại sao, có thể tình cảm của tôi đối với các ngôi sao đều dựa vào trực giác chẳng, cho nên cũng không ghét anh chàng siêu nhân bánh bao đeo kính

này đến mức cho vào danh sách “mười người tôi phải tấn cho một trận nếu tôi biến thành người vô hình.”

Bộ phim Hàn *Chuyện tình Paris* có một câu thoại kinh điển rất hay: “Anh không có kỷ niệm, chỉ có trí nhớ.” Dĩ nhiên câu này có nhiều phần trăm là chơi chữ, nhưng cũng khiến ta bất giác cảm động.

Ở bên cạnh mẹ và viết về những kỷ niệm với mẹ, cảm thấy chẳng có gì mâu thuẫn, mà còn như một sự ăn ý rất thần bí.

Nhớ lại những năm tháng ngày nào cũng ăn cơm hộp mẹ làm.

Vì tiết kiệm tiền ăn, từ hồi tiểu học mẹ đã thường xuyên chuẩn bị cơm hộp, đưa ba mang tới trường cho tôi. Nếu bận quá thì mới cho bọn tôi năm chục một trăm đồng ra căng tin trường ăn tạm. Hồi bé như vậy đã đành, lên cấp ba vẫn còn bị đưa cơm tới trường thật ra hơi mất mặt, như thể mãi không chịu lớn vậy. Có lúc ba tới muộn, tôi còn phải ăn hết hộp cơm thật nhanh để kịp giờ học.

Về cơm hộp mẹ làm, các bạn xung quanh đều rất tò mò, hoặc là “giúp tôi tò mò” về thực đơn bên trong. Nếu xuất hiện cơm rang đỏ mà tôi thích nhất, mọi người sẽ rất ngưỡng mộ, Gái Háng và Dân Độn thỉnh thoảng sẽ chạy lại hỏi tôi có cái gì tôi không ăn không, sau đó cầm đũa chuẩn bị tấn công.

Nhớ lại vụ cơm hộp, bèn nhớ tới hai câu chuyện nhỏ.

Từ năm đầu trung học phổ thông, tôi đã biết rõ nữ sinh đẹp nhất khóa này là cô nào học lớp nào (đúng vậy, chuyện này trong vòng một tháng sau khai giảng đã phải nắm rõ, đây là trách nhiệm của chủ tịch hội thị dân), chúng tôi đặc biệt hiệu cho cô ấy là “Cô Gái”!

Mỗi lần tôi ra cổng bên lấy cơm hộp, chuẩn bị quay lại lớp học, đều đi ngang qua Cô Gái ở hành lang. Nói ra hơi vô lý, nhưng tôi cứ cảm thấy Cô Gái cố ý đứng ở hành lang, để cho tôi “ngang qua”. Mặc dù linh hồn của tôi háo hức, nhưng bên trong cơ thể tôi lại cũng có một thằng láo lếu tên là “ngượng ngùng”. Do đó dù tôi rất để ý Cô Gái, nhưng lúc thực sự đi ngang qua cô ấy, tôi không bao giờ dám nhìn thẳng vào mặt cô, chỉ chăm chăm nhìn phía trước, rồi dùng một cái liếc mắt kỳ diệu để cảm nhận vóc dáng xinh đẹp của cô. Nhưng lần gặp nào cũng vậy, thân hình tôi cứ thẳng đờ ra mà đi ngang qua.

Cô Gái có lúc đứng một mình, nhưng đa phần là đang nói chuyện cùng một cô gái khác.

Cô Gái lúc nào cũng cắt tóc ngắn, lúc mặc đồ thể thao màu da cam rất đáng yêu.

Cô Gái khi mặc đồng phục váy bó, đường nét đôi chân đẹp khôn tả.

Cô Gái rất giống Lý Lệ Trân ngây thơ, không ai cưa đổ được.

Thoạt nghe như lời tựa tiểu thuyết tình yêu học trò, nhưng lại không có nội dung, bởi vì tôi trước sau đều không phải nhân vật chính. Chẳng mấy lâu, tôi đã lên năm cuối trung học phổ thông, bắt đầu ngỡ ngàng cô ấy hình như hơi thích mình, nên mới để tôi “ngang qua” suốt cả ba năm?

Mặc dù tôi đã không cao ráo, tóc lại xoắn thảm hại, hành vi còn ngang ngược, cả khóa đều biết tôi thích một nữ sinh khác của ban xã hội, nhưng... dù gì trước nay tôi đã là một kẻ điên rồ nổi danh trong trường, lại luôn khiến mọi người tưởng lầm rằng mình rất thông minh. Những điều đó đối với một cô gái không ai cưa đổ, biết đâu, lại là “điểm sáng” của tôi?

Càng nghĩ ngợi lung tung như vậy, tôi lại càng chỉ dừng lại ở nghĩ ngợi lung tung mà thôi. Không thể tiến tới được.

Mãi đến một ngày sắp sửa tốt nghiệp, mọi người đều ngồi trong lớp học ký tên vẽ hình lên cặp của nhau, nắn nót dọc hàng lang, tôi lại cầm hộp cơm nhãn hiệu mẹ hiền “ngang qua” Cô Gái.

Đột nhiên, một tiếng quát chấn động bên tai...

“Tự phụ vừa thôi!”

Ô! Tôi khựng người, ngoảnh mặt sang nhìn, cô gái kia đỏ mặt bạnh cổ, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không biết nói gì, cơ thể vô thức mang tôi về lớp học, không “làm gì cả”.

Đúng vậy, tôi không làm gì cả, chỉ ngồi bần thần tại chỗ của mình trong lớp, tìm cứ thể đập thành thịch. Nói thật, cực kỳ hưng phấn, đầu óc liên tục tái hiện khung cảnh bề bàng lúc đó.

Tại sao Cô Gái lại bảo tôi “tự phụ vừa thôi”? Rõ ràng tôi không hề nhìn cô ấy mà. Làm sao cô ấy biết tôi đã thích cô từ trước? (Đồng thời thích nhiều nữ sinh khác nữa, đây là con đường rèn đức linh hồn mà mỗi thằng đàn ông kiên nghị bắt buộc phải trải qua).

“Này Đằng, cô ấy hẳn có tình ý với chú.” Bưởi nói.

“Này Đằng, tôi thấy chú nghĩ hơi nhiều rồi.” Kỳ Không nói.

“Này Đằng, tôi thấy chú nên hỏi cô ấy cho rõ ràng.” Đình Bát nói.

Rốt cuộc sự thật là gì, tôi thực sự không biết.

Nhiều khả năng là Cô Gái cho rằng tôi cho rằng cô ấy thích tôi, cho nên cô bèn cho rằng cái thằng cho rằng cô ấy thích hẳn là một kẻ rất tự phụ, trong khi cô ấy chỉ thích đứng ở hành lang để nói chuyện mà thôi. Thế nên mới quát tôi, biểu lộ sự phẫn nộ?

Nhưng cũng có khả năng là, Cô Gái nhận ra một mỹ nữ như mình, sao tôi lần nào ngang qua cũng không thèm nhìn cô ấy lấy nửa con mắt? Thế nên đã đoán ra rằng tôi chính là loại con trai “không dám mở mồm nói chuyện với đối tượng mình thích giữa chỗ đông người”, còn cô lại đã một lòng thích tôi, cho tôi ba năm để bắt chuyện với mình, nhưng tôi đã lãng phí tất cả... Tổng cộng lãng phí mất hơn chín trăm cơ hội, cuối cùng cô không chịu nổi đã phải quát lên, hy vọng tôi kịp trước khi tốt nghiệp của cô ấy một hai lần. Nhưng mà, nếu lỡ sự thật không phải như vậy thì rõ ràng tôi đã quá tự phụ.

Tôi không có mấy thời gian, đành lặn ngụp giữa những kỷ niệm ngô nghê, ngẩn ngơ nhìn đôi chân không tì vết của Cô Gái.

Câu chuyện thứ hai về cơm hộp, rất tức cười.

Mũi tôi hơi kém, từ nhỏ luân quần với viêm xoang và viêm mũi dị ứng. Suốt ba năm trung học phổ thông, mẹ làm nước cỏ mèo pha chút mật ong đựng vào cốc nhựa trong suốt, đưa kèm với cơm hộp cho tôi.

Vào năm 1993, thực phẩm hữu cơ còn chưa thành phong trào, nước cỏ mèo xanh biếc rất kỳ dị, mùi vị lại càng khó tưởng tượng, mọi người không thể biết đó là thứ quái đản gì. Có lần mẹ không thêm mật ong mà đổ bữa sữa bột vào, tạo thành hợp chất mờ đục nhờ cặn kinh hồn táng đờm.

Cậu bạn họ Tạ ngồi bên cạnh thấy tôi hay bị mũi làm một hơi hết sạch nước ép cỏ mèo, bèn tò mò hỏi tôi đó là gì. Tôi là đứa hờ ra là bịa chuyện, bèn tiện mồm bảo: “Đây là nước xay từ xác tắc, vừa thơm vừa đặc nhé.” Không ngờ cậu họ Tạ ngồi bên cười nhặt bảo, mày chém gió.

Tôi chém gió á? Hẳn đã vô tình kích thích ý chí tùy hứng hào hùng của tôi rồi.

“Tại vì mũi tớ không tốt, bác sĩ Đông y nói xay nhộng tằm thành nước có thể chữa mũi, nhưng rất chi khó uống nên phải pha mật ong. Mật ong cũng có tác dụng chữa mũi mà, không tin cậu uống thử xem.” Tôi đưa cho bạn Tạ ngửi thử, hẳn lập tức chau mày bảo, đúng là có vị buồn nôn.

Về sau, bạn Tạ ngốc nghếch trở thành tín đồ ngoan đạo của “nước nhộng tằm”. Mỗi khi có người khác hỏi tôi uống cái gì thế, hẳn lại cướp lời ra vẻ hiểu biết: “Nước nhộng tằm, thật đấy, buồn nôn lắm!”

Hoặc tỏ thái độ khinh bỉ nói: “Kha Cảnh Đằng thật là biến thái, nước nhộng tằm mà cũng nuốt nổi, khâm phục khâm phục...”

Có người chứng thực, tính thuyết phục tăng vọt, thế là dần dần mọi người đều tưởng tôi đang uống dung dịch xác nhộng, tôi cũng tiện thể gọt giữa thêm câu chuyện của mình. Chẳng hạn như đây không phải nhộng bình thường bán ngoài chợ, hay trong Bản thảo cương mục của Lý Thời Trân đã từng ghi chép việc này, không tin đi mà đọc (kết quả cho thấy thế gian này người thực sự cần cù rất hiếm), hoặc là tiệm thuốc Đông y nào đang bán loại tằm đặc biệt này không tin đi mua thử xem, v.v... thể hiện đầy đủ phong độ của một “nhà chém gió” vĩ đại.

Kết quả là lúc sắp tốt nghiệp, tôi mới vừa móc lỗ mũi cười gian xảo vừa bật mí sự thật cho mọi người. Cậu ngồi cạnh tôi ngã ngửa, tỏ vẻ tuyệt đối không tin đây là một vụ lừa đảo, khẳng khái rằng tôi chỉ vì muốn gọt rửa tai tiếng “Kha Cảnh Đằng = quái vật uống nước xác nhộng”.

Này! Tạ Phong Dục gốc ghêch! Tỉnh lại đi!

20/3/2005

Hiện tại đang ngồi tàu hỏa đi Đài Bắc, mới hoàn thành một truyện vừa khá “chảnh” về sát thủ, trước khi xuất phát đã gửi bản hiệu đính tập hai của *Thợ săn mạng sống*.

Thời gian của tôi không ngừng bị dồn nén, rất lo không xin được làm kiểm tra lại sức khỏe, và sẽ vẫn phải đi nghĩa vụ. Lúc đó sẽ không còn thời gian viết lách nữa, đành tranh thủ bây giờ tự ép mình viết thật nhiều.

Mẹ đã làm xong đợt hóa trị thứ ba, tỉnh dưỡng trong nhà mới được một tuần.

Có thể nói là may mắn, lần hóa trị thứ ba của mẹ thuận lợi hơn cả lần thứ hai, gần như không có những cơn sốt làm mẹ sầu não nữa. Truyền một lần huyết tương và một lần tiểu cầu, tình trạng rất ổn định.

Nhưng sau khi mẹ ra viện, ngay chiều hôm đó ở nhà lại bị ớn lạnh, đo nhiệt độ đã là 38,9 độ. Sau đó, mẹ liên tục bị nhức đầu, uống panadol ngày ba lần theo ba bữa ăn, nhưng không không chế nổi.

Sau đó cân nặng sút giảm, giờ chỉ còn 36 kg.

Mẹ bắt đầu khóc lóc trước mặt anh trai, than vãn rằng mình đã rất cố gắng ăn uống, tại sao vẫn không thấy tăng cân, tại sao lại khổ sở thế này.

Mẹ càng lo lắng cho bệnh tình bản thân, lo điều trị không khỏi, và bắt đầu than thở người giàu nhất Đài Loan như Quách Đài Minh mà vợ mắc ung thư cũng phải chịu lìa đời.

Mẹ cũng luẩn quẩn giữa một đống câu hỏi... tại sao con người lại mắc bệnh? Tại sao người mắc

bệnh lại là mẹ?

Người ốm bị giam hãm trên giường bệnh, chúng ta khó hình dung nổi mức ám ảnh của họ về vấn đề sống chết, chỉ có thể thông cảm, hoặc cố gắng thông cảm. Sự nản chí của mẹ cũng hành hạ những người đồng hành với mẹ, là chúng tôi.

Mấy hôm trước đi xem *Chuyên gia của gái* (Hitch) với đứa bạn, Will Smith trong phim có một câu thoại: “Mỗi sáng thức dậy, đều phải sống có mục tiêu.”

Tôi không có mục tiêu gì đặc biệt, nhưng đại khái cũng sẽ viết được năm ngàn chữ mỗi ngày. Có ba bốn câu chuyện có thể viết, chọn cái nào đây? Truyện dài hay truyện ngắn? Hoặc bố trí thời gian của mình cho một hoạt động ý nghĩa tương đương là đọc sách. Cuối ngày đến lúc đi ngủ sẽ không còn gì phải tiếc nuối.

Người đang đối mặt với vấn đề sống chết, phải đặt mục tiêu mỗi ngày như thế nào? Có còn tâm trí nào đặt mục tiêu mỗi ngày không?

Mẹ từng nói, mẹ thường không biết mình nên “muốn” gì. Không có tâm trạng đọc sách, mà làm gì cũng không hứng thú. Hồi trước mẹ trông tiệm thuốc bận rộn làm không hết việc, ngày nào cũng đến tận một giờ sáng mới được chợp mắt, bây giờ rảnh rồi, muốn ngủ thì ngủ, lại thành ra không có mục tiêu.

Chỉ thấy mẹ xem đi xem lại những số liệu tôi in từ trên mạng về chống ung thư, đặc biệt là con số thống kê tỉ lệ chữa khỏi. Thịnh thoảng cùng mẹ ngồi xem phim ở phòng khách, mẹ còn ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đến lúc mẹ phải được hưởng thú an nhàn rồi.

Nghĩ đến đây liền thấy rất bất lực.

Con nhà người ta đã đi làm từ lâu, anh em nhà tôi thì vẫn học hành, mặc dù từ đầu tới giờ chúng tôi đều vay vốn đi học, cũng không hẳn là gánh nặng kinh tế cho gia đình, nhưng lại không cách nào khiến mẹ có thể về hưu, nghỉ ngơi thật sự và nuôi dưỡng những thú vui nhàn rỗi sau này.

Nghe nói ước mơ có thể chấp cánh cho một con người.

Từ khi chụp cộng hưởng từ MIR ở đại học Y khoa Đài Bắc xong, thịnh thoảng tôi lại ngồi tưởng tượng, nếu các u nang thần kinh tùy sống của tôi không phải u nước, cũng không lành tính mà là ác tính, thì tôi sẽ phản ứng thế nào? Giả sử chỉ còn sống thêm được năm năm, tôi sẽ sống “có mục tiêu” trong năm năm đó như thế nào?

Tính cách của tôi luôn có khía cạnh rất lãng mạn, câu trả lời rất rõ ràng. Tôi sẽ viết điên cuồng, với sức mạnh gõ nát bàn phím, trong năm năm hoàn thành ước mơ mà một người phải năm mươi năm mới hoàn thành được. Càng đến gần cái chết, càng soi rõ sự lấp lánh của linh hồn.

Nhưng mẹ quá đổi yêu chúng tôi, nên ước mơ của mẹ đều đặt cả vào chúng tôi. Bởi vậy trong giai đoạn điều trị tĩnh dưỡng này, không thể và cũng nghĩ không ra việc gì để làm ngoài chăm sóc sức khỏe của bản thân thật tốt.

Một trong các ước mơ của mẹ, đó là có được một căn nhà mới hoàn toàn thuộc về gia đình tôi. Chúng tôi đã vay một số tiền khá lớn, bỏ thêm rất nhiều công sức và mồ hôi để gấp rút thực hiện mơ ước ấy, thực sự hy vọng mẹ cảm thấy được niềm hạnh phúc ngay lập tức.

Và sau đó là đừng bị đau đầu nữa.

09/4/2005

Mấy ngày gần đây, anh cả và thằng út đều không ở nhà. Anh cả đi Đài Bắc lo vụ thi vấn đáp giai đoạn một của lớp nghiên cứu sinh, thằng út đi dạy.

Tôi thì đã gửi thư mời phản biện luận văn thạc sĩ (hoặc nên gọi là cầu xin), bây giờ chỉ chờ giáo sư hướng dẫn trả lời. Nhưng tờ giấy báo kết quả kiểm tra lại sức khỏe nghĩa vụ quân sự mà tôi mong chờ nhất thì càng ngày càng tuyệt vọng.

Chứng đau đầu của mẹ đã đỡ nhiều, khiến ai cũng mừng. Anh cả nói nếu đôi được cho anh đau đầu thay thì tốt biết mấy, bởi vì anh có thể uống nhiều loại thuốc giảm đau, trong khi sức khỏe mẹ không cho phép.

Hằng ngày ở trong nhà, tôi viết truyện, đọc sách, xem truyện tranh, mẹ sắp xếp đồ đạc, phơi quần áo cho cơ thể được vận động. Đến giờ cơm nước, tôi đứng cạnh mẹ học nấu ăn, phụ mẹ những việc mà thằng ngu mấy cũng làm được, chẳng hạn nhặt rau (té ra súp lơ phải gọt lớp vỏ cứng ở thân), lật mặt cá rán, rán trứng, nêm muối, trộn khô cá, thêm sa tế, và nói đùa linh tinh. Thế là vô tình học được một vài món ăn gia đình đơn giản như mướp xào, mì cà chua. Nhưng việc hay làm nhất mà chỉ cần có lòng thì ai ai cũng làm được, đó là rửa bát. Thực ra tôi rất lo liệu các món ăn qua tay tôi có trở nên bất ngờ khó nuốt hay không.

Tôi thích nhất là ra ngoài đi với mẹ.

Mùa xuân lạnh lẽo lạ lùng sắp qua, mùa hạ thuộc về váy xếp đầm xòe đang đến gần. Gió mấy ngày nay rất ấm, khiến người dễ chịu tới mức sẵn sàng ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào. Đi dạo ngoài trời, tinh thần phấn chấn cả ngày.

Hôm trước, mẹ và tôi đi dạo ở khu chợ Ngũ Kim, mua bánh kẹp mỡ hành, bánh donut, bánh rán mè đem về công viên Diên Bình gần nhà ngồi ăn. Trời hơi âm u, nếu lỡ ông trời làm trận mưa, có lẽ vẫn kịp công mẹ phi thẳng về nhà.

Trong công viên có con chó hoang lông lá rất bù xù, trông giống Puma được phóng đại. Nó lại gần chúng tôi và “trồng khoai môn”, bộ dạng chật vật. Cho nên không còn cách nào khác, tôi và mẹ chia cho nó mấy miếng bánh kẹp mỡ hành rất ngon. Nó ăn một cách thiếu não, đúng là kén cá chọn canh.

Tôi kể với mẹ về chuyện cũ hồi học ở Tân Trúc, tôi và Xù hay cho chó ăn.

Đó là những năm tháng tôi còn rất nghèo túng, làm thêm đủ thứ việc, dán quảng cáo, phát tờ rơi, gia sư, trèo đèo lội suối thử tín hiệu điện thoại, thậm chí cả thử nghiệm dược phẩm. Trong người hiếm khi cầm nhiều hơn hai ngàn tệ, chuyện hò hẹn cực kỳ khó khăn, chỉ đủ tiền xem phim đợt hai, chia nhau với Xù cùng ăn một cốc kem, cùng ăn một suất đúp bò bít tết vừa to vừa tuc ở chợ đêm. Có lần đi xe máy hết xăng, phải dắt bộ về đại học Giao thông.

Nhưng tôi lại rất thích đem cho bọn chó hoang ăn.

Chắc chắn là bị ảnh hưởng khi Puma bước vào đời tôi. Sau khi xa nhà đi học đại học, có một lần từ trung tâm tin học bước ra, bắt gặp một con chó ghê đứng run rẩy ở hành lang, rất gầy, rất bẩn, rất thảm hại. Tôi chẳng có ý tưởng nhân đạo gì cho lắm, chỉ chợt quyết định chạy sang Trung Chính Đường phía đối diện mua một cái xúc xích, sau đó lén lút dắt con chó ghê vào nhà vệ sinh của trung tâm tin học, lột xúc xích ra cho nó ăn.

Chó ghê cầm cúi ăn, tôi ngồi trên bệ xí, đột nhiên không kìm được khóc òa, lòng dạ gần như tan nát.

Nói thật, không phải nỗi thảm hại của con chó ghê làm tôi đau đớn, mà là tôi bỗng nhớ Puma quay quắt. Nếu tôi nhớ mẹ, hoặc mẹ nhớ tôi, ít nhất đều có thể hiểu được vì sao tôi không ở nhà ở Chương Hóa mà lại ở Tân Trúc.

Nhưng Puma làm thế nào hiểu nỗi chủ của nó tại sao vắng nhà, cứ vắng nhà mãi...? Có ai quan tâm đến Puma sợ phải ngủ một “chó” không? Có ai biết Puma rất sợ bị mấy thằng nhóc bắt nạt không?

Puma có biết tôi rất nhớ nó không? Có biết tôi không về nhà không phải tại nó làm sai điều gì không? Tưởng tượng ra cảnh mẹ đưa điện thoại lại gần tai Puma để tôi nói chuyện với nó, rồi Puma trở nên rất yên tĩnh, tôi chỉ có thể tiếp tục ngồi trên bệ xí khóc òa.

Chó ghê ăn hết cái xúc xích, nhưng bộ dạng thảm hại khóc lóc của tôi vẫn còn y nguyên.

Sau đó, mỗi lần đi đường hoặc ở trong trường, bắt gặp chó hoang ủ dột thiếu não, tôi lại không khỏi mừng tưng: “Nếu Puma bị đi lạc, trở thành chó hoang, bụng đói meo, chắc chắn rất đáng thương!” Nghĩ đến đó, tôi liền lấy thấy vô cùng khổ sở.

Thế là tôi lại đi mua mấy cái bánh bao nhân thịt, gọi lũ chó hoang gần đó đến ăn. Nếu không may cái bánh bao đó cũng là bữa tối của tôi, thì đành chó một nửa người một nửa.

Xù rất thông cảm với tôi về điểm này.

Mặc dù Xù rất sợ khi con chó hoang lăm lăm tiến gần, sợ bị cắn, sợ những con bọ chét trên mình chó hoang, nhưng Xù vẫn cố gắng ngồi cạnh tôi, để tôi từ từ xé bánh bao ra, vừa bờ ngõ vừa nhiệt tình “trò chuyện” với chó hoang. Xù cũng không chút phàn nàn khi tôi đột ngột dừng xe máy trước cửa hàng 7-11 để mua bánh bao rồi quành về một chỗ nào đó, xuống xe cho chó ăn. Cô nói là tôi là người tốt bụng nhất mà cô từng gặp.

Có thể chính lời khen đó đã khiến tôi càng kiên định niềm tin đối với rất nhiều sự vật.

Nói đến cho chó ăn, từng xảy ra một chuyện rất thần kỳ. Tính ra thì đó phải là một trong ba chuyện thần kỳ nhất từng xảy ra trong đời mà tôi nhớ được (chuyện thứ nhất, trúng trong tủ lạnh, đã cho vào

lời tựa trong sách *Gã ngồi câu thủy quái ở Gambia*; chuyện thứ hai là Cô Gái cơm hộp đã nhắc đến lúc trước).

Một buổi tối, tôi và Xù ngồi học ở tòa nhà của khoa Khoa học quản lý, học được nửa chừng, một con chó xù răng vầu lọt vào giảng đường xin ăn trắng trợn.

Nhưng tôi không có gì cả, làm sao đây? Cứ thế câu giờ. Con chó xù rất hiểu tình hình, nằm luôn ra giả vờ ngủ, thỉnh thoảng ngủ chán, nó bỏ ra khỏi lớp đi dạo phố, sau đó lại về giảng đường nằm cạnh chân tôi.

Thời gian từ từ trôi qua, khoảng 10 giờ tối, bụng tôi bắt đầu thấy đói.

“Mình đi ăn gì đi, nhân tiện mua bánh bao về cho nó.” Tôi bảo.

“Thôi mà, lúc đó nó còn ở đây đâu?” Xù đáp.

“Chuyện đó anh biết sao được.” Tôi nói.

Chúng tôi bèn thu dọn hết đồ đạc, rời khỏi đó. Đích đến là chợ đêm đại học Thanh Hoa. Thế nhưng con chó xù không hề ngủ lại trong lớp mà lẻo đẻo từng bước theo tụi tôi đến nhà để xe máy bên cạnh khoa.

Xù thấy thú vị, nhưng tôi thấy lạ lùng, vì tôi còn chưa nổ máy, con chó đã nhảy phóc lên xe.

“Á?” Tôi nghĩ thầm, con chó này chắc hẳn từng có người nuôi dạy.

Muốn đuổi nó xuống xe, nhưng nó cứ ra sức cười, nhe bộ răng vầu ra rất khoa trương. Nhất quyết không đi.

“Chờ nó ra chợ đêm, sau đó chờ nó về là xong thôi mà.” Xù ngồi sau nói.

“Thôi được, nhìn cái mặt ranh mãnh của nó kia.” Tôi cũng rất thoải mái, hai người một chó, lượn ra khỏi cổng trường, thẳng tiến chợ đêm đại học Thanh Hoa.

Tới chợ đêm, còn nhớ là đã dừng xe trước quán đậu hũ thối (lúc nào cũng rán đậu hũ rất mềm). Vừa dừng xe, con chó xù đã hào hứng nhảy xuống đất, tót một cái chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi ngớ người, Xù cũng ngớ người.

“Nó mà lạc đường thì làm sao đây? Nếu chờ lúc nữa vẫn không thấy thì làm sao?” Tôi hơi bối rối.

Tôi cho rằng chó hoang nên hoạt động bên trong trường thì hơn, nhất là trường đại học. Sinh viên đại học thường không tiếc chia sẻ đồ ăn cho chúng nó, và cũng không vô duyên tới mức bắt nạt chó. Ngược lại, lũ chó không hợp với chợ đêm người xe tấp nập thế này.

Vậy là giờ đây tôi đã thành hung thủ?

“Chà, làm sao đây?” Tôi gãi đầu.

“...” Xù im lặng.

Không nhớ tụi tôi đã ăn gì. Tóm lại là sau khi no nê ghé 7-11 mua một cái bánh bao thịt, nhưng không sao tìm thấy con chó xù đó, cũng chẳng biết tên nó, làm sao hú gọi được.

Hết cách, đời là vậy (là sao?!). Còn phải quay về trường. Thôi thì coi như chợ đêm thức ăn thừa la liệt, chó sẽ không chết đói.

Đúng lúc tôi khởi động xe máy, một hình ảnh như phim xuất hiện.

Chó xù từ đâu đó phía bên trái mừng rỡ lao đến, ngoác cái mõm răng vâu, nhảy tót lên xe tôi, khiến Xù và tôi đều hết vía.

“Quá vớ vẩn, thật sự quá vớ vẩn!” Tôi hét to.

“Oh my God, nó thông minh thật!” Xù cũng bắt đầu hào hứng.

Chúng tôi bèn vui vẻ lạ lùng chở chó xù siêu thông minh về nhà xe của đại học Giao thông.

Khi đó tôi đã nghĩ, về sau kể cho người khác nghe câu chuyện kỳ lạ này, chắc cũng không ai tin. Cuộc đời đúng là đầy rẫy bí ẩn kỳ quái.

Cất xe xong, tôi để cái bánh bao thịt xuống đất. Chó xù mau chóng xơi hết, nhưng không chịu bỏ đi.

Tôi vừa nổ máy, định chạy sang nhà xe của ký túc xá, con chó xù đã nhanh nhẹn tót lên ngồi phía trước, đồ thế nào cũng không chịu xuống.

“Xin lỗi nhé, mặc dù mày siêu thông minh, nhưng tao không được nuôi chó trong ký túc xá!” Tôi ngồi thụp xuống, thử khuyên nhủ con chó. Mày đã thông minh như vậy, ít nhiều chắc cũng hiểu ta đang

nói gì chứ?

Nhưng vẫn không thành.

Hễ tôi nổ máy, chó xù lập tức nhảy tót lên, khuyển nhủ mấy lần vẫn vậy. Nói thật, tôi thấy hơi chán, sao nó bướng thế, mà lại có xu hướng hơi bị tăng động.

Đằng nào cũng không thể nuôi chó trong ký túc xá đã đủ bốn giường, tôi bèn kiên quyết bỏ rơi nó.

Kế hoạch rất đơn giản. Xù phụ trách dụ chó xù chơi đùa một chỗ, tôi phụ trách khởi động máy, chạy từ từ theo đường vòng quanh trường, sau đó Xù chạy thật nhanh lại gần, nhảy lên xe, hai đứa rồ ga vút đi.

Chó xù không bỏ cuộc, cứ thế lao theo, không thềm cần sửa tiếng nào hết, tập trung đuổi theo chúng tôi.

Tôi rất rầu lòng, nhưng tay ga vẫn vặn căng thêm, cho đến khi chó xù mất hút sau lưng...

Ký ức kết thúc.

Tôi dắt tay mẹ chậm chậm đi về nhà mới, mẹ đội cái mũ của tôi.

Có điều tôi không kể với mẹ, một đêm sau khi chia tay Xù, tôi và anh cả chạy xe máy đem một túi to đựng áo quần cũ vứt ra chỗ gom đồ cũ, một con chó rất giống con xù kia đột nhiên từ trong ngõ xông ra, đuổi riết theo chúng tôi. Trong khi kỷ niệm của tôi mau chóng hiện về, tôi để ý thấy con chó xù đó cũng có hàm răng vâu.

Xe máy chẳng bao lâu sau bỗng nổ sấm.

Tôi và anh cả phải đẩy xe, rất ngao ngán.

Tôi mới kể với anh cả câu chuyện đó, không biết anh tin hay không. Nhưng con chó xù đuổi theo chúng tôi lúc này đã mất dạng, không còn cơ sở chứng minh.

Tôi không phải là người cố làm ra vẻ “tâm trạng”. Nhưng tôi thực sự hy vọng rằng, con chó xù răng vâu sống trong ký ức không phải con vừa lao ra đuổi theo tôi, hay con chó xù vừa thông minh vừa bền bỉ lại vừa to gan ngồi lì trên yên xe máy của một người tốt bụng đó, từ nay sẽ có một chốn nương thân hạnh phúc.

Từ đây có một chốn đi về hạnh phúc...

16/4/2005

Mẹ bắt đầu đợt hóa trị thứ tư. Rốt cuộc.

Sau khi bác sĩ thông báo cho chúng tôi, kết quả xét nghiệm máu mới nhất của mẹ cho thấy mọi thứ bình thường, chúng tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng căn cứ theo nguyên tắc hóa trị liệu, mẹ vẫn phải làm thêm một đợt hóa trị nữa cho bảo đảm. Thế là chúng tôi lại vào ở trong Chương Cơ.

Do tình trạng kết hạch ở phổi của mẹ đã được khống chế rất tốt, thành ra lại phải ở buồng bốn người mà chúng tôi vốn rất không ưng. Bác sĩ nói chẳng sao đâu. Thật ra lúc khám, tôi đã liên tục dùng “thần giao cách cảm” để bảo anh cả mở miệng xin bác sĩ lúc nào có phòng đơn hăng nhập viện, như thế tốt hơn cho bệnh tình của mẹ. Nhưng anh cả chỉ mới đã động thì bác sĩ đã khuyên cứ ở tạm phòng bốn người đã, xếp hàng chờ phòng đơn cũng nhanh thôi. Thế là đành quyết.

Chúng tôi được xếp giường gần cửa sổ, ánh sáng rất tốt, may thay.

Có điều tình trạng “ý thức của người nhà bệnh nhân” vẫn xảy ra. Giường bên cạnh liên tục mở đại hội thăm hỏi thân nhân, lần nào cũng tận khuya khách khứa mới về hết, trước đó thì ồn ào náo nhiệt khỏi phải nói, phòng chật người đông nên tần suất người nhà họ vô ý đụng vào giường mẹ rất cao, thường xuyên làm cho mẹ đang ngủ giật bắn mình. Còn bà thím ở giường đối diện thì lại rất quan tâm chúng tôi mỗi bữa ăn những gì, ăn hết bao nhiêu tiền, và thích phản bác mẹ, nhưng như thế vẫn còn đỡ.

Chúng tôi đều mừng lần điều trị này tâm trạng của mẹ rất ổn, lại thường tươi cười, khiến chúng tôi rất yên tâm. Mẹ bảo, nếu ở nhà chờ không biết lúc nào mới bắt đầu điều trị (vừa hy vọng bác sĩ tuyên bố mẹ đã bình phục không cần hóa trị nữa, lại vừa lo nhỡ không làm thêm một lần hóa trị sẽ không đảm bảo), thì thà cứ vào thẳng bệnh viện làm hóa trị luôn còn thấy thoải mái tinh thần hơn.

Thằng út phân tích rất có lý. Đợt hóa trị đầu tiên, mẹ vẫn còn ở giai đoạn phải chấp nhận thực tế bệnh trạng, dĩ nhiên tinh thần rối loạn. Lần hóa trị thứ hai, chưa gì đã phải chọc hút tủy sống, rất đau, đau đến mức người nghị lực như mẹ phải kêu liên tục, cộng thêm ấn tượng kinh hoàng của bốn mươi một ngày hóa trị đợt đầu khiến tinh thần của mẹ không tốt, thậm chí có chiều hướng sợ sệt. Tuy nhiên sự thuận lợi của hai đợt hóa trị thứ hai và thứ ba đã giúp mẹ có cơ sở tâm lý tốt, kết quả xét nghiệm máu lại khả quan, bác sĩ cũng nhận xét không cần chọc dịch tủy thêm nữa, nên đã tạo được tâm lý lạc quan cho mẹ.

Tôi quan sát thấy mẹ trở lại Chương Cơ với tâm lý về thăm bạn bè. Bởi vì rất nhiều y tá hộ lý từng chăm sóc mẹ đã quen biết mẹ, nói chuyện với mẹ, nghe mẹ phản bác, trả lời những câu hỏi thăm

“truyền thông” của mẹ như “đã ăn cơm chưa”, làm cho mẹ không còn cảm giác như bị người máy chăm sóc, nên yên tâm hơn.

Y tá Uyên Đình rất hay cười, cũng rất sôi nổi, dù đang đeo khẩu trang cũng thấy được miệng cô ấy đang nhoẻn cười. Y tá Phạm Khiết bằng tuổi tôi cũng bắt đầu kể chuyện riêng cho mẹ nghe. Còn chị Kim Ngọc, ôi, đã có bầu rồi, đứa thứ ba!

17/04/2005

Tôi phải nói rằng, phòng bốn người thực sự là một không gian tù túng hành hạ người ta.

Không ti vi, không tủ lạnh, nhà vệ sinh công cộng (chung với cả mười mấy người nhà của giường kế bên), ồn ào, ẩm ỉ, không có một tẹo tèo riêng tư nào. Từ điển chuyên ngành của bệnh viện cần bổ sung một định nghĩa như vậy về phòng bốn người, không hề quá lời.

Không có ti vi tôi thấy cũng chẳng sao, tha hồ tạo dựng những cuộc chiến khốc liệt giữa ma cà rồng với thợ săn mạng bằng bàn phím máy tính. Nhưng không có ti vi mẹ thành ra buồn chán, đáng lẽ mỗi tối đều xem phim dài tập *Trái ổi*, giờ lại chẳng có gì mà xem cả (mặc dù phim truyền hình Đài Loan cách ba ngày xem một lần vẫn hiểu được đầy đủ nội dung, càng là phim dành cho mấy bà nội trợ càng như thế). Bệnh nhân buồn chán hay sinh ra nghĩ ngợi lung tung, nghiền ngẫm các kiểu triết lý về cuộc sống (tôi phải nói rằng, nghiền ngẫm mãi chắc chắn sẽ thành ra bới lông tìm vết, tẩu hỏa nhập ma), cho nên cuốn *Next Magazine* trở thành thứ hay ho để mẹ thông thả nhấm nháp, đeo cặp kính lão giở từ trang đầu đến trang cuối, cả quảng cáo cũng không bỏ sót.

Không biết tôi đã nói hay chưa, vị bác sĩ từng mắc chứng ung thư máu trong cuốn *Từ bệnh sắp chết tới chạy marathon*, có nói rằng, kể từ khi mắc bệnh vào viện, ông chỉ nằm phòng đơn, về mặt cách ly thì lợi cho việc phòng ngừa nhiễm vi rút, về mặt không gian thì được tự do và yên tĩnh, thoải mái cho tâm lý, quan trọng hơn nữa chính là có ti vi trong phòng. Ông ta còn bảo, có thể mọi người sẽ chỉ trích mình vì không phải ai cũng đủ khả năng trả chi phí đắt đỏ của phòng đơn, nhưng ông cũng biện luận rằng thế giới này vốn không công bằng, nếu nói rằng ông may mắn có đủ tiền nằm phòng đơn, vậy sao không than thở rằng người mắc bệnh lại là ông?

Phòng đơn ở Chương Cơ mỗi ngày giá 2500 tệ, ba ngày đóng tiền một lần. Chắc chắn. Mặc dù gia đình tôi nợ nần chồng chất, nhưng để mẹ không bị quấy rầy, có được nhà vệ sinh sạch sẽ, có một cái ti vi chống buồn, chúng tôi vẫn quyết định đến phòng hộ lý đăng ký phòng đơn, tạm thời xếp thứ hai theo thứ tự.

Giường bệnh chéo góc chúng tôi ban đầu còn trống, nhưng hôm qua có một bệnh nhân nam cao tuổi vào. Bệnh nhân này dường như đã làm phẫu thuật mở khí quản, không nói bình thường được, ăn uống

cũng rất khó khăn. Hơn nữa ông chỉ có một mình, tôi không hề có ấn tượng đã gặp người nhà của ông, hoàn cảnh xem ra rất đáng thương.

Điều gì khiến cho một người đồ bệnh nhưng không ai chăm sóc? Có rất nhiều giả thiết. Trên báo từng thấy rất nhiều tấn bi kịch bị con cái bất hiếu bỏ rơi, hoặc do thời trẻ đối xử với con cái không ra gì về già dĩ nhiên rơi vào cảnh cô đơn. Nhưng dù có kiểu suy luận chán ngắt như “người đáng thương chắc chắn có chỗ đáng ghét”, thì nhìn một “con người” sống sờ sờ nằm cô đơn bất lực cách mình chưa đầy hai mét, trong lòng cũng không khỏi day dứt.

Một thân một mình nằm viện, cả đến bác sĩ cũng rất thô lỗ với ông ta (mặc dù vị bác sĩ này vốn có vấn đề về thái độ). Bác sĩ hỏi một cách thờ ơ có muốn làm phẫu thuật không, người bệnh nói không muốn, bác sĩ liền lớn giọng: “Chắc chắn đấy nhé! Tự ông nói không muốn phẫu thuật đấy!” Vâng ạ, người bệnh nói không muốn là không muốn, nhưng bác sĩ cũng chẳng buồn giải thích phẫu thuật quan trọng ở chỗ nào. Trong khi người bệnh còn chưa hiểu phẫu thuật có liên quan gì đến bệnh tình của bản thân, thì bác sĩ đã đá toàn bộ trách nhiệm cho người bệnh “tự quyết định”, phui tay xong chuyện.

Khốn kiếp. Làm bác sĩ như thế à? Nói gì thì nói, nằm viện một mình rất đáng thương.

May thay bà thím (lắm lời) người nhà của giường đôi diện, ngoài vụ mỗi ngày đủ ba bận hỏi han chúng tôi ăn gì bao nhiêu tiền có bị đắt chỗ nào không, thì triết lý lắm lời của bà cũng bao hàm cả thực tế quan tâm người khác. Khi ra ngoài mua cơm bà luôn hỏi bệnh nhân cô đơn kia muốn ăn gì, bà tiện thể mua về cho, rất là tốt bụng. Tôi nghĩ người cực kỳ tốt bụng thì lắm lời một chút cũng dễ hiểu.

Mặc dù có những bác sĩ thái độ rất kém, nhưng nói chung Chương Cơ là một nơi chan chứa tình người. Bên khoa Dinh dưỡng biết chuyện người bệnh cô đơn, đã chủ động cung cấp đồ ăn miễn phí, y tá còn phân công nhau pha sữa cho bệnh nhân. Có một thím lao công quét dọn thương tình dúm cho ông già 3000 tệ để ông tự lo liệu, còn tặng thêm một hộp sữa bột Sơn Dược, nói là tích chút phúc đức, khiến người khác nhìn vào cũng cảm nhận được sự ấm áp.

So ra, mẹ rất hạnh phúc.

Mong sao ngoài hạnh phúc, mẹ còn có thêm chút may mắn, để chúng tôi sớm đến lượt ở phòng đơn, có tí vi điều khiển từ xa.

18/4/2005

Tôi là người cực kỳ thích xem phim.

Trong thời đại này, rất hay nghe thấy ai đó khi miêu tả bản thân lại xen thêm những cụm “thích xem

phim”, hoặc “cực kỳ thích xem phim”, hoặc “gặm phim mà sống”, cho nên “thích xem phim” không còn khả năng thể hiện chính xác đặc điểm của một người nữa, và trở thành một tiêu chí thiếu chính xác về tính cách.

Nhưng tôi vẫn cứ muốn mô tả mình như thế, một kẻ rất thích phim. Thích xem, thích bàn luận, thích bàn đi luận lại nhiều lần, thậm chí thích tới mức muốn dán thân vào.

Điện ảnh là một trải nghiệm hình ảnh rất kỳ diệu.

Có những lúc tôi cực đoan đến độ cho rằng chỉ xem phim trong rạp mới có cái gọi là cảm giác xem phim. Rạp có màn ảnh cực lớn (bạn cứ việc dùng máy chiếu hoặc LCD 42 inches đi, tôi vẫn sẽ không công nhận cái rạp hát tại nhà của bạn to hơn màn ảnh tại rạp!), âm thanh tuyệt vời (Thế nào! Nhà bạn có dàn âm thanh surround trị giá hàng trăm ngàn tệ? Tôi không nghe tôi không nghe!), quan trọng hơn nữa, rạp hát là không gian công cộng – nơi không có cái điều khiển từ xa của riêng ai, không ai bấm nút pause thô lỗ khi không thể nhịn tiểu hay đặc biệt ưa thích cảnh đó, hoặc tua nhanh, nhảy cóc qua những đoạn nhạt nhẽo, hoặc tua ngược để xem lại nữ nhân vật chính đã “lộ hàng” chưa.

Tóm lại, bạn phải ngoan ngoãn ngồi tại ghế, ngoan ngoãn đi theo một công trình hình ảnh mà đạo diễn thiết kế ra, xem lần lượt từng tình tiết. Nếu bạn buồn tẻ, xin lỗi nhé, bạn sẽ phải hy sinh một vài hình ảnh có thể là rất hấp dẫn. Nếu không thì phải chấp nhận tẻ ra quần.

Đó chính là phim, hấp dẫn chưa!

Đừng có nói với tôi là cái rạp hát tại gia của bạn chứa được ba trăm con người nhé, thế nên rạp hát siêu sang của nhà bạn thiếu đi tiếng cười, tiếng vỗ tay, tiếng xuýt xoa và cả nước mắt của ba trăm con người. Hiệu quả của điện ảnh chỉ thực sự có được khi nó trở thành một cảm thụ tập thể, chứ không phải ở những lý giải quá mức cá nhân (những ngẫm ngợi cá nhân dĩ nhiên rất quan trọng, nhưng chúng hoàn toàn có thể được lưu giữ đồng thời với những cảm thụ tập thể). Ví dụ phim *Mười cách gặp ma* của anh em nhà họ Bành^[1], nếu bạn xem một mình trên xô pha phòng khách, tôi cam đoan bạn không nặn ra nổi nửa nụ cười vì run không ngớt. Nhưng nếu vào rạp cùng xem với năm trăm khán giả, bạn sẽ cười từ đầu đến cuối, cảm nhận được tính “đa nguyên tố” vừa kinh dị vừa hài hước của bộ phim này.

[1] Chỉ hai anh em sinh đôi Bành Phát và Bành Thuận, là biên kịch và đạo diễn nổi tiếng Hong Kong.

Ngoài một số phim cần đến kỹ xảo âm thanh ánh sáng, như *Lord of the Rings*, *Star Wars*, *Matrix*..., xem ở rạp mới được hỗ trợ công nghệ tối ưu, những bộ phim nghệ thuật có tiết tấu chậm hay những phim truyện không đậm không nhạt cũng rất phù hợp thưởng thức ngoài rạp. Nói thế nào nhỉ? Có những phim nghệ thuật nếu biến thành một cái đĩa quang chạy trong ổ đĩa máy tính sẽ làm tôi mất khả năng tập trung tinh thần, hay nói chính xác hơn là mất mong muốn được chăm chú thưởng thức nó. Tôi sẽ không tránh khỏi cắt ngang nó vì còn bận những việc khác như đi ăn cơm, mở tủ lạnh kiếm đồ ăn, chơi game, hoặc phải đi chơi bóng chày vv... Nhưng trên thực tế bộ phim đó có thể rất hay, chỉ cần tôi ngoan

nguồn dân mông vào ghế, xem một mạch từ đầu đến cuối. Xem một mạch từ đầu đến cuối mới là thái độ ứng xử đúng đắn với một bộ phim. Và chỉ có rạp chiếu phim mới có sức hấp dẫn đó.

Về trải nghiệm thú vị của tôi đối với chuyện xem phim, chắc phải mất một cuốn sách để trình bày tỉ mỉ (đùa thôi). Bây giờ tôi nhớ lại một ví dụ, bởi vì tôi không nhịn được nữa rồi.

Mấy năm trước, tôi và Xù xem phim *Seabiscuit* ở rạp “đợt hai” Tân Phúc Trân thì xảy ra một việc làm tôi cười đau cả bụng. Để nói qua nội dung phim đã. *Seabiscuit* do Tobey Maguire và một con ngựa cùng diễn, kể về hai câu chuyện cảm động có thật của cậu nài ngựa chột mắt và con ngựa gầy nhỏ từng bị gãy chân, đã liên tục chiến thắng các cuộc đua, làm nức lòng vô số người Mỹ trong những năm đại suy thoái kinh tế. (Về sau nài chột bị nhện đột biến gien của phòng thí nghiệm cắn một phát, sang ngày hôm sau liền biến thành người nhện, chuyện này chúng ta không cần nói kỹ...)

Lúc đang xem, toàn rạp dĩ nhiên đều tập trung vào bộ phim, nhưng cũng có những tay lang thang ngồi rạp hưởng điều hòa ngủ ngon lành, mây xem của mây, tao ngủ của tao, không ai phiền ai. Xem được khoảng hai phần ba phim, tôi bỗng nghe thấy tiếng hát léo xéo rất to từ radio. Thoạt đầu tôi ngỡ là nhạc chuông điện thoại đặc biệt, nhưng tiếng radio đó không có dấu hiệu chấm dứt. Quay ra tìm kiếm một hồi, phát hiện một bác lang thang ngồi giữa các khán giả có cái radio đang kêu chói lói;

“Có điên rồ quá không?” Tôi ngó người, bởi vì thực sự quá điên rồ, không còn kịp nổi câu.

Cả rạp cố gắng không bận tâm đến tiếng nhạc rất to cùng tiếng quảng cáo dịch vụ từ radio, nhưng âm thanh đó mãi không có dấu hiệu tắt. Bởi vì bác lang thang đã ngủ khoèo (có phải đang ngủ lơ tay bật đài không thì không ai biết). Tôi không thể tập trung vào bộ phim nữa, nhưng chuyện này quả tình rất mới mẻ, nên tâm trạng cứ tiến triển theo hướng vui vẻ.

Song không phải ai cũng khùng. Nhạc đài kéo dài chừng mười mấy phút, thì có khán giả hết chịu nổi, quay đầu lại quát bác lang thang: “Ông tôn trọng người khác một tí được không!” Rất nhiều khán giả đều dồn sự chú ý sang cuộc đối đầu giữa bác lang thang với vị khán giả đang càu.

Nhưng bác lang thang cũng không vừa, đời còn có thể tùy tiện sống qua ngày, thì giấc ngủ này đương nhiên cũng không dễ bị đánh thức. Bác ta tiếp tục ngủ say (cho thấy điều hòa và ghế ngồi trong rạp cực kỳ dễ chịu, xin nhiệt liệt giới thiệu rạp chiếu phim đợt hai: Tân Phúc Trân). Vị khán giả kia vẫn chưa bỏ cuộc, thấy bác lang thang không động cựa, bèn gầm lên tức giận: “Này! Ông có thể ra ngoài nghe đài được không!”

Tôi chịu hết nổi, câu thoại này quá hài hước, nên tôi phì ra cười nghiêng ngả, đến mức Chó Xù mắng: “Thần kinh, cười gì mà cười.” Nhưng buồn cười thật mà, nhất là thấy cảnh vị khán giả kia nổi khùng đứng bật dậy, giống đứa trẻ giậm chân bình bịch, giận dữ trợn mắt nhìn bác lang thang, sau đó tức tối bỏ ra khỏi rạp, tôi không kìm được cười lăn ra ghế.

Vị khán giả không địch nổi tuyến phòng ngự ngủ say của bác lang thang, đành bại trận rút lui, tiếng radio léo nhéo vang vọng trong rạp chiếu phim. Rất lâu sau, bác lang thang mới lơ mơ tỉnh dậy, sừng sốt tất đài, rồi lừ đừ rời khỏi rạp, dường như cũng chẳng biết vừa xong xảy ra chuyện gì. “Ôi! Ông anh ơi! Tôi hoàn toàn thấu hiểu! Đời là vậy mà!” Chỉ muốn nói với bác ta như vậy.

Nguồn ebooks: <http://luv-ebook.com/>

Viết một đồng “tạp đàm” về điện ảnh, giờ đến phần trọng tâm.

Ngành điện ảnh ở Chương Hóa rất đặc biệt, hoàn toàn phụ thuộc vào tác động của phiếu giảm giá xem phim.

Trước đây, hai rạp chiếu phim của Chương Hóa đều rơi vào tình trạng bỏ không, bởi vì kết cấu ngành nghề của Chương Hóa không nhiều viên chức cổ cồn trắng (chắc là có thể nói như vậy), khán giả xem phim tiềm năng chủ yếu là học trò, học trò lại phân thành học sinh trung học và sinh viên đại học. Chương Hóa chỉ có một trường đại học, lại nằm tít núi Bát Quái, do đó về mặt kết cấu thì học sinh trung học chiếm đa số. Nhưng học sinh trung học lại là nhóm người ít tiền nhất, giá vé học sinh cho một suất chiếu ít ra phải hai trăm hai mươi tệ, không phải không đủ tiền thì cũng là không nở tiêu tiền. Thêm vào đó Đài Trung rất gần Chương Hóa, ở đó rất nhiều rạp chiếu phim, có các loại rạp từ chiếu phim rẻ tám chục đồng hai bộ đến rạp chiếu phim đợt hai, đến rạp sang trọng êm ái chuyên phim đợt đầu, đều đang trong tình trạng bão hòa. Vì thế những người muốn ra rạp xem phim đều bị Đài Trung thu hút mất. Dần dà, Chương Hóa phải “treo rạp”.

Không biết vị cao nhân đắc đạo nào hiển kế, nhờ phiếu giảm giá xuất hiện, rạp phim ở Chương Hóa mới được cải tử hoàn sinh. Phiếu giảm giá là một loại voucher gồm 6 tấm giá trị một trăm tệ có thể xé rời, dùng được ở cả hai rạp. Một bộ phim giá vé ban đầu hai trăm hai mươi tệ, nếu kết hợp với phiếu giảm giá chỉ cần một trăm hai mươi tệ. Chú ý! Phim công chiếu đợt đầu, một trăm hai mươi tệ! Xứng đáng là chiến lược kinh doanh bá đạo vô địch thiên hạ! Mặc dù thiết bị cũ kỹ, nhưng màn ảnh dù sao vẫn rất rộng, âm thanh cũng rất lớn, số ghế ngồi rất nhiều, và quan trọng hơn cả là phim mới toanh khỏi bàn cãi. Cứ đến cuối tuần, lễ tết, thậm chí các buổi tối bình thường, các rạp ở Chương Hóa lại đầy bóng dáng lũ quỷ nhỏ, khiến fan cuồng điện ảnh là tôi rất xúc động.

Còn việc phải lấy phiếu giảm giá ở đâu, chỉ cần mở mắt to ra là được. Quầy thu ngân trong các cửa hàng gần rạp phim, văn phòng các trung tâm học thêm, ngăn kéo lớp học ở trường, trong cặp sách của bạn bè v.v... đều là những chỗ cần đặc biệt lưu ý (ở Chương Cơ thì ngay bên bàn thanh toán của tiệm tạp hóa cũng có một đồng ai thích thì cầm).

Thành ra nói mãi vẫn chưa vào trọng tâm. Thói quen tệ hại vô cùng. Từ Gambia về đến nay vẫn chưa sửa được thói này.

Trong thời gian mẹ bị bệnh, ngoài thời gian vào bệnh viện chăm mẹ, tôi vẫn trăm phương nghìn kế

tìm cách ra rạp xem phim giải sầu. Một mình cũng chẳng sao, có lúc tốt nhất là một mình. Xem phim một mình không cần bàn bạc về thời gian, càng không cần thương lượng nên chọn phim nào. Thích đi là đi, xem gì thì xem.

Chiều hôm qua đến lượt thằng út vào bệnh viện, tôi bèn hào hứng lên kế hoạch ra rạp xem bộ phim *Em sẽ đến cùng cơn mưa*, chắc chắn rất tốn nước mắt. Tôi không muốn tìm người xem cùng, vì đã biết sẽ khóc thì cứ khóc một trận cho nguôi ngoai tâm sự (mặc dù tôi luôn thanh toán đời mình một cách hài hước, nhưng cục tâm sự thì vẫn phải quét dọn đàng hoàng), nếu có người quen biết ngồi bên cạnh, tôi sẽ phải ngượng ngùng đè nén cảm xúc. Đối với tôi, đây sẽ là một cảm thụ riêng tư. Mặc dù có rất nhiều người cùng khóc trong một không gian, nhưng liên can gì đến tôi.

Tiếc rằng kế hoạch thất bại. Thằng Hòa gọi điện cho tôi, hỏi có thích đi xem phim không.

“Mày thích xem gì? *Em sẽ đến cùng cơn mưa* nhé?” Tôi hỏi. Dù Hòa muốn xem phim này tôi cũng sẽ không đi với nó.

“Còn lâu. Chuyện không bao giờ xảy ra tao xem làm gì.” Thằng Hòa nói. Đúng như tôi đoán.

Người yêu bảy năm của thằng Hòa đã chết do tai nạn giao thông từ hai năm trước. Vì thế tình tiết ngọt ngào kiểu chết đi sống lại đối với Hòa là thứ vớ vẩn.

“Thế mày định xem gì? *Sát linh* à?” Tôi hỏi.

“Có phải tập hai của *Bảy đêm kinh hoàng* phiên bản Tây không?” Hòa hỏi.

“Ừa.” Tôi nói.

“Thế thì tao không xem, mày thích xem *Boogeyman* không?” Hòa hỏi lại.

Quyết luôn. Chiều hôm đó tôi và thằng Hòa xem *Boogeyman*, tiết tấu chậm chạp nhưng vẫn hết sức rùng rợn. Đến tối, tôi vẫn rất muốn xem bộ phim tốn nước mắt *Em sẽ đến cùng cơn mưa*, nhưng mắt mỏi quá, đành đau khổ từ bỏ kế hoạch xem suốt đêm.

Ngày hôm sau, rốt cuộc tôi đã đi xem một mình.

Một mình ra rạp xem phim, luôn phải hứng chịu rất nhiều cái nhìn khó hiểu, đánh giá người này thuộc loại tự kỷ, nhưng kệ, thà chịu đựng những ánh mắt thương hại còn hơn không được khóc thoải mái.

Đại khái cốt chuyện như sau (chuẩn bị chép tóm tắt nội dung phim). Nàng Mio xinh đẹp, cậu con

trai Yuji sáu tuổi thông minh đáng yêu, và người tự nhận chẳng được việc gì, nhưng rất cố gắng làm sao để vợ con cảm thấy hạnh phúc là chàng Takumi, ba người vốn là một gia đình hoàn mỹ. Nhưng khi Yuji năm tuổi, Mio không may mắc bệnh lìa đời. Lúc lâm chung nói rằng vào mùa mưa năm sau sẽ quay trở lại, và ở cho đến khi mùa mưa kết thúc. Một năm sau, vào mùa mưa phùn, Mio trở lại thật. Một Mio mất trí nhớ, lại chung sống với chồng và con. Nhưng tất cả những đẹp đẽ hạnh phúc đã định sẵn sẽ đặt dấu chấm hết sau sáu tuần nữa khi mùa mưa phùn kết thúc...

Kể thừa mô hình thành công của phim tình cảm Nhật Bản, *Em sẽ đến cùng cơn mưa* có cốt truyện có thể nói là không hề mới, nhưng chẳng hề gì. Trọng tâm không nằm ở việc trở về từ cõi chết hay những phát kiến về liên lạc xuyên không gian thời gian, mà nằm ở những tình cảm đời thường rất tinh tế. Bộ phim giống như một cái nồi đầy nước ấm, người xem giống con ếch nhảy vào nước ấm, lửa dưới đáy nồi đun từ từ, con ếch mơ màng ngẩn ra trong làn nước nóng dần lên mà không biết, cho đến khi bị luộc chín. Suốt quá trình không một chút giây giụa, hoàn toàn mất hết sức đề kháng.

Thật ra chỉ mới chiếu ba phút tôi đã bắt đầu khóc, quả là một thằng yếu đuối. Tại sao, là vì bộ phim khơi gợi trực tiếp những trải nghiệm tình cảm và hình ảnh chôn giấu trong lòng khán giả, trong khi tôi vốn thích xem phim và thích nghĩ ngợi lung tung. Trong quá trình xem, để tránh bị phát hiện rằng đang khóc, tôi lựa một chỗ ngồi bên cạnh không có ai, rồi co rụt người xuống thật thấp. Nhưng vì quá yếu đuối, không những tự nuốt khá nhiều mũi dãi, còn thu hút nửa gói giấy từ hàng ghế sau chuyển xuống, của bốn cô gái đi xem cùng nhau bỏ thí cho tôi. Không hề lãng mạn, rất mất mặt.

Hết phim, tôi dùng “thuật ẩn thân” mau chóng chuồn ra khỏi rạp.

Thực sự rất muốn cùng Xù đẻ ra một đứa nào đó xem sao.

21/4/2005

Puma thực sự rất già.

Tuần trước định chở Puma đi chơi bằng xe máy, Puma cho được hai chân trước lên sàn để chân, định gồng mình bò lên xe thì bất ngờ mất thăng bằng ngã ra đất lăn mấy vòng. Lúc đó tôi còn chưa kịp lo lắng, đã thấy Puma vụng về đứng dậy, thè lè lưỡi, bộ dạng rất hài hước, khiến tôi phì cười. Bà nội đứng cạnh nhìn thấy, bèn bế hân Puma đặt lên sàn xe, để tôi chở nó đi dạo núi Bát Quái.

Puma ngủ ngày càng mê mang, phản xạ với xung quanh trở nên chậm chạp.

Phải biết giống Fox sóc rất thần kinh. Trước đây tôi ở trên tầng hai nhón chân rón rén di chuyển, Puma đang ngủ say dưới tầng một cũng bật dậy sủa nặng nề bắt tôi phải xuống nhà ôm nó ngủ mới

thôi. Có lần ba về nhà muộn, cửa sắt ở nhà đã kéo xuống. Ba đi bộ từ ga tàu về nhà, tôi hoàn toàn không hay biết, nhưng Puma nghe thấy hoặc ngửi thấy gì đó, cứ thế hướng ra cửa mà sủa.

Nhưng bây giờ, Puma đã già nua chậm chạp. Tôi mở cửa sắt xoang xoảng, đóng cửa lại, đến bên cạnh nó bật máy tính, uống nước ăn bánh, lướt web nửa tiếng đồng hồ xong Puma mới lơ ngơ tỉnh giấc, hơn nữa không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Tối trước hôm đi xem *Em sẽ đến cùng cơn mưa*, khuya muộn tôi mới từ nhà về đến tiệm thuốc, vuốt ve Puma mấy cái liền và gọi tên nó, Puma mới lơ mơ mở mắt.

Puma thấy tôi đương nhiên rất mừng rỡ, nó loạng choạng cả đoạn đường theo tôi sang cột điện đối diện để tè. Nhưng mới giờ chân sau lên một lúc đã không còn sức giữ thăng bằng, liền bị trượt chân. Tôi lại phì cười, một thằng chủ tồi tệ. Ai bảo Puma cũng rất hài hước, nhìn tôi mà ngoác mõm ra cười, như thể đang nói: “Ừi, em đâu còn cách nào khác?”

Mấy hôm trước, chân sau của Puma ngày càng yếu rõ rệt, đi lại mà như chuỗi chột^[1], động một tí là trượt ngã, trông khá hài hước, nhưng cũng xót xa. Việc ngồi cũng có vẻ rất vất vả đối với nó, vì thế Puma hề thấy nằm được thì không bao giờ ngồi. Cả đến động tác dâm ô là ôm căng chân tôi để giao phối nó cũng không làm được nữa, vì hai chân sau không đỡ nổi thân. Dường như Puma rất giận bản thân, thất bại lập tức sủa văng, rồi nằm lăn ra đất tỏ vẻ tội nghiệp.

[1] Động tác kỹ thuật chuỗi (hoặc trượt người – slide) để chiếm chột (base) trong môn bóng chày. (ND)

Mặc dù Puma sủa lên nghe vẫn dồi dào sức lực, nhưng tôi lại liên tưởng tới vấn đề thiếu chất. Thế là bắt đầu bồi bổ cho Puma ăn món ngon, bột Canxi vị rất nặng, và thuốc đặc trị thương hiệu mẹ hiền. Cả đến bà nội, người rất hay giả vờ không đoái hoài đến Puma, cũng đích thân đi mua chân gà.

Nhưng cuối cùng, anh cả vẫn bê Puma đi khám thú y, để xác định tóm lại Puma có chuyện gì. Bác sĩ nói, Puma mắc bệnh viêm khớp thoái hóa. Tuy bệnh đến có vẻ đột ngột, nhưng nguyên nhân không có gì lạ, là lão hóa. Uống thuốc có thể giảm bớt các triệu chứng của viêm khớp, nhưng không trị tận gốc được, trừ phi có thuốc trường sinh bất lão. Tôi chắc là không tìm nổi, đành tới đâu hay tới đó.

Già rồi mà... Ôi, tôi cũng già rồi.

Những năm tháng Puma trẻ trung dâm ô thật lực cái căng chân tôi, cũng là thời gian gia đình tôi trẻ trung nhất. Puma già rồi, cả nhà tôi cũng không còn trẻ nữa.

Hồi trước tôi có thể hai giờ sáng đi ngủ sáu rưỡi dậy, liên tục mấy ngày cũng không sao. Bây giờ bất luận ngủ muộn thế nào, đều phải bảy tiếng đồng hồ mới đủ giấc, không hề lười thêm chút thời gian nào nhờ thức khuya. Lạc đề rồi. Xét theo tuổi của loài chó, Puma mười ba tuổi tương đương con người tám mươi mấy tuổi, đã lên chức lão làng rồi.

Bác sĩ thú y nói với anh cả, ông rất hiếm gặp loài Fox sóc già như thế, sức khỏe của Puma như vậy đã là khá lắm rồi. Cả Chương Hóa chắc không được mấy con Fox sóc già thế này. Bác sĩ còn bảo, nếu Puma sống được đến mười chín tuổi, ông sẽ mời nhà báo đến phỏng vấn. Xem ra một con chó mười chín tuổi không những được giới chó kính trọng, còn xứng đáng để con người vỗ tay hoan hô.

Nói thật tình, với một con chó, thì Puma rất ngon trai, lại còn mặt baby. Nếu một chó cái sexy gặp nó mà không hôn lưỡi kiểu Pháp thì không thể biết Puma đã móm sạch trơn. Vì thế tôi không có mấy cảm giác về việc Puma 13 tuổi là người, hẳn đã học tới năm thứ hai trung học cơ sở! Trời ơi hồi đó tôi đang làm gì? Yêu thầm cô bạn học, khổ sở với hệ hai phương trình bậc nhất hai ẩn, phân tích đa thức thành nhân tử không khác gì lục nhâm độn giáp, lại còn bảng tuần hoàn nguyên tố hóa học in cuối sách...

“Thế mà mày chẳng biết gì cả.” Tôi ôm Puma, nó thè lưỡi cười ngớ ngẩn, vẻ không để tâm.

Tôi rất yêu Puma, cũng đã giao hẹn với nó rồi. Nếu nó kiên cường tiếp tục sống, thì sẽ làm bạn cùng của con cái tôi. Nếu nó tài hoa mệnh bạc, tôi hy vọng nó sẽ nhớ kỹ mặt tôi, kiếp sau đầu thai làm con cái tôi.

Mỗi lần dắt Puma lên phòng thờ tâng bốn thấp hương, tôi đều bế nó lên, để hai chân trước của nó chắp lại tự nhiên, sau đó vái vái, đăng ký với Quán Thế Âm Bồ tát, xin Bồ tát hãy nhắc giùm ở thế giới vị lai, vì khả năng là Puma sẽ không nhớ nổi tên tôi, bảo nó làm sao để đầu thai trở về với tôi,

làm con trai tôi.

Lúc đó tôi sẽ dạy nó làm phân tích đa thức thành nhân tử vậy!

26/4/2005

Từ Đài Bắc về. Hôm nay đến lượt tôi vào viện chăm mẹ.

Thời gian này, việc kinh doanh của tiệm thuốc rất kém. Mẹ không ở nhà, mất rất nhiều khách thích tí tê tán gẫu, doanh thu ảm đạm. Có lúc tôi ngồi viết truyện ở quầy thuốc, cả buổi chiều chẳng có lấy một khách hàng. Cầm đơn đến lấy thuốc cũng chỉ có mấy cô gái bao.

Thật ra anh em tôi vẫn đang nghĩ về việc có nên thừa lúc kinh doanh ảm đạm, khuyên ba mẹ suy nghĩ nghiêm túc về việc nghỉ hưu, đừng vất vả thế này nữa. Ngày nào cũng chín giờ sáng mở cửa, mười giờ đêm đóng cửa. Khách đông thì vất vả, khách ít lại khó khăn. Bất kể từ góc độ xã hội học, tâm lý học hay kinh tế học thì việc này đều không hợp lý. Khoản nợ còn lại của gia đình, chỉ cần không phát sinh việc ngoài ý muốn, thì năm triệu chia cho ba cũng không có gì quá nặng nề.

Hôm qua từ Đài Bắc về đến Chương Hóa rất khuya. Vì sao đi Đài Bắc, là vì kiếm Xù đi xem phim. Rất lâu rồi không xem phim với Chó Xù, lựa một bộ phim loại giả tưởng, không có gì mới lạ nhưng khá hay: *Panic room*. Xem xong, ngồi ăn trong quán Starbucks ngoài trời, trên lầu của quảng trường Vi Phong. Nói chuyện về ước mơ đoạt giải thưởng lớn về phim giả tưởng của tôi.

Rất rất lâu rồi không giải bày tâm sự với Xù cảm hứng sáng tác của tôi. Thử một chút, vẫn rất ăn ý. Xù khuyên tôi mau chóng xây dựng ý tưởng thành tiểu thuyết hoàn chỉnh được bảo hộ bản quyền, và còn dự đoán tôi sẽ giật giải lớn quốc tế về phim giả tưởng. Ôi, thuận lợi may mắn thế thì còn gì bằng, chẳng qua vẫn là động viên thôi.

Thế là tôi không nhịn được bật máy tính xách tay lên, cho Xù xem truyện ngắn *Sát thủ, Giác* trong hệ liệt *Sát thủ* tôi mới hoàn thành. Sau đó bẽn lẽn ngắm nhìn biểu cảm của Xù. Thấy Xù đọc mà rơi nước mắt, tôi nghĩ có lẽ... có lẽ truyện rất tuyệt vời, kha kha.

Hiện tại là 2 giờ 20 phút sáng. Mẹ đang nằm trên giường. Mẹ tỉnh giấc từ một giờ trước, mãi vẫn chưa ngủ lại được. Ngày thứ mười hai rồi. Hôm nay có kết quả xét nghiệm máu. Lượng bạch cầu khả dụng là 500 bạch cầu/mm³ máu, tiểu cầu 70000, hồng cầu 8,4. Mẹ không bị sốt, mọi thứ đều thuận lợi.

Rất muốn viết một chút về mẹ, thế nên nghĩ đến một cảnh tượng.

Đề giúp chúng tôi làm bài tập ở trường, mẹ có thể làm một người mẹ “thủ kho”. Ở mức thông thường, mẹ cất giữ các sách tham khảo, sách giáo khoa và cả vở bài tập của anh cả hết sức đầy đủ. Đợi lúc tôi lớn bằng tuổi đó của anh, ngoài sử dụng sách tham khảo của mình, tôi còn phải xem hết đồng sách của anh cả để lại.

Nếu buổi tối tôi phải làm bài tập toán, mẹ sẽ lấy bài tập của anh hồi xưa làm đáp án. Tôi làm xong, mẹ đem so hai bản mới và cũ, chấm bài tôi trước cả giáo viên. Nếu tôi làm sai, lập tức phải biết tại sao, không được đợi đến hôm sau. Còn làm sao để tôi biết tại sao, thì hỏi anh cả à? Dĩ nhiên không, vẫn phải phiền đến mẹ dạy cho. Nhưng mà, để mẹ đỡ phải ngủ muộn, đưa con hiếu thảo đã chớp thời cơ mẹ không chú ý, lén chép một mạch bài tập của anh cả, và cũng hoàn thành sự nghiệp tiểu học với phương thức hiệu quả nhất.

Ngoài vở tập và sách tham khảo, mẹ còn lưu giữ tất cả bài kiểm tra của anh cả, chép cẩn thận đáp án vào mặt sau bài kiểm tra hoặc ra một tờ giấy trắng khác, sau đó tẩy hết đáp án viết bằng bút chì trên bài làm, bắt tôi làm lại một lượt, sau đó thảo luận về đáp án chuẩn, sửa sai và rút kinh nghiệm. Đêm trước ngày kiểm tra định kỳ, thi cuối tháng v.v... đều phải làm như vậy, coi như tập trận.

Nói thẳng là chán gần chết. Giờ nghĩ lại, điểm chắc không cao cũng chẳng đến nỗi chết, nhưng tôi thiếu lập trường để phàn nàn về chế độ giáo dục nặng nề, không phải là vì mẹ thu thập tài liệu hết sức vất vả, mà vì tôi còn có thằng em – cái thằng sẽ phải làm hết các bài kiểm tra của anh cả và tôi đã làm.

Đối với việc học của chúng tôi, mẹ có một chuyện đến giờ vẫn khiến tôi cảm động.

Trung học cơ sở năm đầu tiên, tôi học rất tệ, cực kỳ dở tệ, dở đến mức nào có thể thấy từ số liệu. Cả trường có hơn 520 học sinh năm đầu trung học cơ sở, kỳ kiểm tra tháng đầu tiên, tôi tả xung hữu đột chiếm được vị trí thứ 486. Nếu xếp lại lớp theo điểm kiểm tra, chắc là tôi sẽ đứng thứ nhất trong lớp cuối cùng. Năm đó cả hai học kỳ tổng cộng sáu lần thi cuối tháng, môn toán tôi chưa bao giờ đạt trung bình, lần cao nhất chính là kỳ thi đầu tiên, 48 điểm, tốt cùng giới hạn rồi. Từ đó, có thể thấy về môn toán tôi là nhân tài xuất chúng xếp từ dưới lên.

Nhưng hồi đó tôi vào lớp mỹ thuật, điểm chắc kém không làm tôi bận tâm cho lắm. Dù sao tôi cũng chỉ muốn trở thành họa sĩ truyện tranh cự phách, cự phách tới mức tại quê hương truyện tranh là Nhật Bản tôi vẫn thuộc hạng cự phách. Để có thể đẩy công lực truyện tranh tới mức cự phách đó, tôi không coi thành tích học tập ra gì, trong giờ ngoài giờ đều vẽ truyện tranh, còn vẽ theo kiểu nhiều tập nữa, cho các bạn chuyền tay nhau đọc dưới học bàn. Nếu say mê vẽ truyện tranh như vậy mà môn toán của tôi vẫn có thể đạt loại xuất sắc thì chắc chắn tôi phải là một em bé thiên tài.

Chứ còn gì nữa. Tôi đâu phải thiên tài, cách hai chữ này rất xa.

Nhưng mẹ lại không nghĩ vậy. Sau khi mất công cho tôi đi học thêm vẫn không cải thiện nổi điểm chắc của tôi, mẹ đích thân ra tay, thử dạy tôi môn toán trung học cơ sở.

Hồi đó tôi thực sự ngu dốt. Chỉ bốn chữ “âm âm là dương” đã đủ phá nát logic trong não tôi. Nói thật, đến bây giờ tôi vẫn không thể chấp nhận quan điểm “âm dương là âm”, “dương âm là âm” cũng không thể hiểu nổi. Vô lý cả cực! bởi vậy dù tôi nhắm thuộc lòng được thì vẫn không áp dụng nổi vào các phép tính, để giải ra đáp án chính xác.

Thực ra mẹ cũng không thực sự hiểu cái logic quái gở “âm âm là dương”, nhưng vẫn quyết tâm học, để rồi dạy tôi. Trước tiên mẹ giải ra một phép toán, xem xét chắc chắn không phải làm mò, sau đó yêu cầu tôi bình tĩnh phân tích phép toán, tỉ mẩn tìm ra những bước nào tôi làm sai. Mẹ ngồi cạnh xem tôi luyện tập nhiều lần, đến lúc nào mẹ chắc chắn tôi không làm mò ra kết quả mới chịu đi ngủ.

Trời ơi, đó là cả một sự đàn áp tinh thần khủng khiếp.

Mẹ làm tôi cảm thấy mình thật ngu dốt, một thằng oắt suốt ngày hợm hĩnh mà năng lực lý giải toán học lại kém một bà suốt ngày cơm nước giặt giũ bán hàng. Bị sốc nặng, nhưng cũng không thể không thừa nhận mình dốt.

Nhưng mà nghĩ lại, mẹ thực sự vô cùng đáng yêu.

28/4/2005

Bài viết cảm tưởng này được cho vào cuốn *Mẹ, thơm một cái*, có một nguyên nhân nhỏ.

Trước khi viết cảm tưởng về lần thuyết trình ở khoa Ngữ văn đại học Nam Hoa ở Đại Lâm, Gia Nghĩa, tôi phải tố cáo con đĩ. Trước khi đến Đại Lâm, tôi đã bị đĩ tấn công trên xe điện, cánh tay trái bị đốt hai nốt, ngứa muốn chết.

Da của tôi dị ứng nặng với đĩ, đến giờ vẫn sưng, ngứa kinh khủng. Còn vết đĩ cắn từ hồi tảo mộ năm nay đến giờ cũng vẫn ngứa đây!

Quay lại việc thuyết trình, chà, mọi người nhiệt tình tham gia đông đảo làm tôi hơi xúc động, nhưng choáng nhất là cảnh một người giả làm Jay Chou ngồi hàng ghế đầu đột ngột cởi phăng áo, để lộ vú trái vẽ màu rất kinh hoàng. Đúng lúc tay tôi đang mân mê sợi chun (có ai lại vừa chơi dây chun vừa thuyết trình?), định thần xong, bèn mời anh ta đứng lên lần nữa, bắn dây chun nhằm vào đầu vú anh ta. Đáng tiếc dây chun bay ra đường như lại bị một sức hút nào đó cản trở, bắn không trúng.

Do sắp xếp rất sát buổi thuyết trình ở Đại Nghiệp, nên khi phát hiện cuối hội trường có những gương mặt quen thuộc, tôi thực sự thấy xấu hổ. Nếu tôi có một trăm ý tưởng thuyết trình và bí quyết kể

chuyện thì tốt, sẽ chia thành một trăm buổi diễn thuyết. Đáng tiếc thay, tôi vẫn lặp lại một phần trình bày. Phần trình chiếu của tôi chủ yếu dùng bản màu của *20th Century Boys* cùng với các tranh minh họa màu của dân mạng Đại lục. Tôi thêm vào một số hình kích động về đàn ông cơ bắp sẵn trên mạng, và ương ngạnh đặt trên chủ đề là “Công lý không bao giờ chết.”

Từ chủ đề thuyết trình lần trước ở Đại Nghiệp – rất rườm rà dễ ghét – về nghiên cứu biên kịch phim, đã giản lược thành chủ đề mang tính tinh thần “Tôi đang rất gắng sức kể chuyện mà!” Quá trình thuyết trình tôi vẫn rất hào hứng. Dù sao đó cũng là đất diễn của một người, không cần chú ý để dành thời gian cho diễn giả khác, nên nhiều lúc lâm vào trạng thái “tự high”. Thật ra tôi vốn định biểu diễn ảo thuật, thỉnh linh lôi từ tay áo ra một bông hồng trắng để tặng Tiểu A – mấy hôm trước vừa thổ lộ nổi thất bại. Nhưng trời nóng phải mặc áo ngắn tay, thật hận đời. Lần sau bất kể nóng thế nào tôi cũng sẽ mặc áo khoác, rồi lạnh lùng rút từ trong ngực áo đang động đậy liên hồi ra một con bọ câu. Thuyết trình như thế chắc chắn rất ấn tượng.

Nhưng chết tiệt, tôi quá tự tin rằng có thể nhớ tất cả những thứ thú vị định trình bày nên đã không tập dượt trước (tôi không muốn photocopy bản thân ngay cả khi thuyết trình). Thành thử về sau ngẫm lại, phát hiện đã nói thiếu mấy trải nghiệm giàu ý nghĩa về cuộc sống. Ví dụ hồi nhỏ tôi hay tưởng là mình gặp ma, tại sao cặp sách của mình lại bị cô bạn mà mình có tình cảm ở lớp bên quăng xuống lầu, giờ học âm nhạc cả lớp bị phạt quỳ, cúp kickboxing Cửu Dao là làm gì, hồi nhỏ hay ra bờ sông xem cá bơi ngược dòng ngộ ra triết lý những người vĩ đại phải giống như vậy v.v... lần sau cứ phải xăm hằn lên tay.

Sau thuyết trình, ban tổ chức còn thân thiết bố trí hoạt động ký tặng sách, mặc dù người xếp hàng rất đông, nhưng tuân thủ nguyên tắc kể chuyện càng về cuối càng hăng say, tôi nổi hứng vừa ký vừa vẽ tranh, càng vẽ càng chậm, không may e ngại những khuôn mặt càng về sau càng méo mó, hết sức trơ trẽn. Trong biển người ký sách, có một độc giả khiến tôi rất cảm động, dáng nhỏ nhắn, sinh viên đại học Trung Sơn, rất cố gắng diễn đạt nhưng hơi lắp bắp. Nhất định phải gắng hết sức trong cuộc sống nhé! (siết nắm tay) Chúng ta chắc chắn sẽ có cơ hội chấn động trong đời. Cùng thốt ra lời thoại kinh điển của truyện tranh *20th Century Boys*!

Cũng cảm ơn mọi người cho tôi cơ hội luyện vẽ tranh. Mặc dù những người chờ sau chắc chắn đã đợi lâu đến muốn ném sách vào tôi, nhưng kiên nhẫn là một việc tốt. Nếu sợ đau thì làm sao dám sinh con (logic thì thế này!). Là người từng mơ ước làm họa sĩ truyện tranh, tôi cũng chỉ có những dịp thế này để vẽ vờn được tí xíu, ma cà rồng, thợ săn mạng sống, hoặc những nhân vật giấu mặt mà tôi chưa kịp phân loại.

Còn nữa, xin cảm ơn hội sinh viên khoa Ngữ văn đại học Nam Hoa đã sắp xếp mọi việc chu đáo, bản thân họ không có thời gian ăn trưa, nhịn đói để chuẩn bị hội trường, vậy mà vẫn mua giúp cơm trưa cho tôi và người đại diện; đề phòng tôi buồn chán, còn sắp xếp cho hai cô gái xinh đẹp hầu chuyện tôi trước giờ khai mạc, khi ký sách lại lật sách giùm tôi; chà, còn có các cô gái mặc xường xám rất có khí chất, thật là một hội sinh viên khoa toàn mỹ nữ, (cảm thán) tôi biết nói gì đây! Tuổi trẻ thật tuyệt vời!

Cuối cùng, cùng mọi người ăn một bữa tối ngon miệng lạ thường ở nhà ăn sinh viên, mục sở thị nhiều chỗ trong trường rất thích hợp để giết người ban đêm, và khung cảnh chợ đêm mới xuất hiện trong trường đại học, còn được thấy cây xúc xích trông tựa cốc kem...

Cuối bài, xin chia sẻ với mọi người một tin vui.

Do kết quả xét nghiệm máu mấy lần liên tục đều khả quan, bác sĩ bảo việc hóa trị cho mẹ tôi kết thúc ở đây, sau này chỉ cần theo dõi sát sao là được. Chà! Quả là rất tuyệt! Hiện tại là ngày thứ mười lăm trong đợt hóa trị thứ tư của mẹ, tôi đoán chừng tuần sau sẽ được ra viện. Còn mẹ đến giờ vẫn không bị sốt, ngày nào cũng chuyện trò rôm rả với y tá. Chị y tá Phạm Khiết còn mang album và đĩa clip đính hôn của mình cho mẹ xem, tiết lộ với mẹ ở phòng hộ lý có hai y tá chưa chồng vẫn đang để không...

05/5/2005

SỰ KIỆN 1

Vẫn lo lắng vấn đề đi nghĩa vụ quân sự.

10/5 là thời hạn xin làm nghĩa vụ thay thế đợt duy nhất của năm. Sắp hết hạn rồi. Tôi đến phòng nghĩa vụ quân sự của chính quyền thành phố để hỏi tiến độ kiểm tra lại sức khỏe. Phòng trả lời ngày 30/3 tôi mới kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện cựu chiến binh Vinh Dân xong, quy trình tiếp theo phải mất một tháng rưỡi, vì thế không kịp biết kết quả trước 10/5.

“Vậy tôi có thể xin nghĩa vụ thay thế trước không?” Tôi hỏi.

“Không được, anh đã xin kiểm tra lại rồi, phải chờ kết quả kiểm tra.” Người phụ trách trả lời.

Vì thế nên, sau tháng Bảy năm nay, tôi có thể trở thành anh lính bất cứ lúc nào, nhưng mà cũng có thể tận dụng dịp này để thử xem tốc độ sáng tác của tôi sẽ bùng nổ dưới áp bức thế nào. Cứ cảm thấy dù có đi lính thì ba bốn tháng xong một cuốn truyện vẫn dễ như trở bàn tay.

SỰ KIỆN 2

Gần đây tinh thần mẹ rất tốt, hằng ngày đều giữ được tâm trạng vui vẻ, ngày nào cũng xem phim truyền hình, xem tạp chí *Next Magazine*.

Tóc đã mọc ra rồi, rất xoắn, xoắn ở cấp độ người da đen. Chúng tôi luôn nhấn mạnh cho mẹ biết tóc của mẹ đang dài ra liên tục, nhưng mẹ vẫn nửa tin nửa ngờ, cho rằng chúng tôi chỉ đùa cho mẹ vui, cho đến hôm bác sĩ điều trị phát biểu ý kiến về tóc của mẹ, mẹ mới dương dương đắc ý.

“Kỳ lạ thật, xưa nay chỉ thấy bệnh nhân hóa trị rụng tóc, chưa thấy ai lại mọc thêm tóc cả.”

Bác sĩ điều trị tấm tắc.

Tóc mới của mẹ rất dễ thương, đen nhánh, hy vọng nó ám chỉ mẹ sẽ bình phục hoàn toàn.

SỰ KIỆN 3

Có một thím quét dọn rất tốt, nhưng lại kể cho mẹ và anh cả mấy mẩu chuyện kỳ quặc về bệnh nhân ung thư.

Trường hợp 1. Một nữ bệnh nhân đính hôn không lâu thì nhập viện, bạn trai bỏ việc, tập trung chăm sóc cô gái, nhìn khá cảm động. Nhưng thím này vẫn thắc mắc sao không thấy mẹ của bệnh nhân đến chăm con gái, để cho chàng thanh niên vốn đầy triển vọng phải bỏ việc để chăm sóc cô?

Trường hợp 2. Có một bệnh nhân nam, sau khi đính hôn thì phát bệnh. Từ khi nhập viện, cô bạn gái không đến thăm lần nào, bệnh nhân rất đau khổ, sau vài lần hóa trị đã ra đi. Thím này dĩ nhiên rất phẫn nộ với kết cục như vậy.

Trường hợp 3. Có một cô gái mắc bệnh ung thư, anh bạn trai ngoại quốc chăm sóc quên ăn quên ngủ. Đến lúc anh bạn trai có việc phải về nước một chuyến. Ai ngờ từ biệt cô gái xong, hôm sau cô gái đã ra đi. Ôi, trường hợp này buồn nhất.

Tuy nhiên thím này kể ba trường hợp và liên tục nhấn mạnh có nhiều bệnh nhân cứ tưởng đã bình phục, nhưng lại đột ngột lăn ra chết, ảnh hưởng rất tiêu cực đến niềm tin điều trị của bệnh nhân. Anh cả nghe mà gan ruột rồi bời, chỉ biết cầu nguyện để thím đừng kể tiếp trường hợp 4. A Di Đà Phật, bà thím gỡ mồm.

Sau đó tôi nhớ đến một tin tức xã hội gần đây khiến mọi người hết sức cảm thán.

Có một cô gái, qua giới thiệu gặp mặt rồi kết hôn, cưới nhau chưa lâu thì bị ung thư, chồng cho rằng cô đã biết mình bị ung thư nhưng vẫn làm đám cưới chỉ để đẩy trách nhiệm chăm sóc cho chồng. Anh chồng giận lên bèn thuê một căn hộ cho vợ tự chăm sóc. Trong bản tin, ông kính cho thấy người vợ co ro tấm thân gầy yếu, đầu trọc lóc, rất giống mẹ khi vừa biết mình mắc bệnh, một thân một mình sống trong căn hộ hầu như không có đồ đạc gì, đắp một tấm chăn mỏng manh, khiến người xem không nở nhìn, rất xót xa.

Thực ra người bệnh này hết sức đáng thương. Một thân một mình chịu đựng, về mặt tinh thần không được một chút an ủi nào, rất dễ buông xuôi. Một khi tâm lý đã buông xuôi thì sức khỏe suy sụp chỉ còn là chuyện sớm chiều.

Nhưng tôi ít nhiều cũng hiểu thái độ cáu giận dồn đẩy trách nhiệm của người chồng. Giới thiệu gặp gỡ rồi lấy nhau thường chưa kịp xây dựng tình cảm cách mạng với đối tượng, mà đã phải đối mặt với trách nhiệm chăm sóc nặng nề và áp lực về tâm lý. Ngoài nghĩa vụ chăm sóc xét từ mặt đạo đức, tôi cũng không cảm thấy lý do đương nhiên và chắc chắn nào khác.

Có điều anh chồng bị chửi mắng cũng xứng đáng, đời này làm gì có cái gì hai đầu đều là chuối mà nằm.

SỰ KIỆN 4

Hiện tại là 3 giờ sáng, chuẩn bị đi ngủ.

Gần đây *Lốc xoáy Đài Loan* càng ngày càng buồn cười. Người đàn bà điên Diệp Mỹ Kỳ đã chết, nhưng lại tòi ra một cô em gái điên giống y chang (dù sao tài khoản ngân hàng của diễn viên chỉ là một), AIDS phổ biến như cúm theo mùa, lây qua lây lại. Mọi người thành linh lo lắng, đột nhiên cáu giận, bất chợt hân hoan vui sướng. Cuối cùng Trịnh Văn Hoa công bố kết quả thi. Viên Trí Long, Hoàng Bình Thu và một chị sồn sồn tôi không nhớ ra tên đã trúng thầu. Nói thế là, người lây bệnh AIDS cho Hoàng Bình Thu là Hắc Chi chắc cũng bị AIDS còn gì? Hắc Chi tại sao mắc AIDS? Chẳng lẽ bị Viên Trí Long xơi rồi? Không có gì phức tạp, chỉ quá nực cười.

Kênh truyền hình công cộng rốt cuộc đã hiểu ra vấn đề, sáng mai bảy giờ sẽ phát sóng trận thứ hai của Vương Kiến Dân ở giải MLB^[1], đội Yankees đấu với Tampa Bay Devil Rays. Vương Kiến Dân (trông rất giống nghệ sĩ Hầu Xương Minh) sẽ ném chính. Hy vọng có thể ném thần sầu. Bởi vì tôi đang định sáng ra cố bò dậy xem mà!

[1] Giải bóng chày hàng đầu thế giới.

07/5/2005

Mẹ đã ra viện.

Bạch cầu lên 2400/mm³máu, tiểu cầu 60000, hồng cầu 8,4. Ý nghĩa của ba con số cộng lại chính là mẹ mừng đến hoa tay múa chân, và tự truyền đồng hành cùng mẹ này cũng đến hồi kết.

Mấy hôm nay không khí ra viện ngày càng nóng sốt, mẹ luôn miệng cảm ơn các y tá, các y tá cũng liên tục động viên mẹ, cứ bảo chắc chắn sắp được ra viện rồi, chỉ không biết có kịp trước Ngày của mẹ hay không thôi. Mẹ đã lưu lại số di động của chị Kim Ngọc. Anh cả bàn với tôi xem tặng gì cho các y tá để cảm ơn.

Chà, chuyện tặng quà cảm ơn không phải là việc của người thế kỷ trước mới làm ư? Không phải thế giới đã đến chặng đường mới, lòng chân thành cao hơn tất cả hay sao?

“Mỗi người tặng một cuốn *Mẹ, thơm một cái.*” Tôi ỉu xiu.

“Tặng cái khác được không?” Anh cả thẳng thắn.

Thế là không có kết luận, chúng tôi chỉ vui vẻ gói ghém đồ đạc, và hăm hở chờ đợi thông báo của bệnh viện, và cũng chờ nhận một tờ hóa đơn thanh toán cuối cùng.

Anh cả xuống tầng một lấy thuốc. Mẹ như một đứa trẻ mong mãi sắp được đi chơi xa, không nín nổi vui mừng đi đi lại lại trong phòng, sắp xếp đồ đạc. Tôi ở trạng thái hoàn toàn thoải mái, ngồi trước bàn nhỏ, chơi game máy tính. Đến khi mọi người sắp xếp xong xuôi, tôi vẫn kêu chờ tôi chơi xong ván game hăng đi cũng kịp. Đủ thấy tôi buông thả và vô cảm thế nào.

Lần trước bác sĩ nói rồi, mẹ sẽ làm hóa trị hết lần này, về sau chỉ cần chú ý giữ gìn sức khỏe, định kỳ quay lại khám và kiểm tra để đảm bảo chắc chắn tình hình bình phục là được. Thế nên tôi nhìn lại căn phòng đơn một lần cuối với hy vọng sẽ không phải quay lại lần nào nữa. Chà! Tạm biệt nhé, hy vọng người bệnh tiếp theo vào đây cũng giống chúng tôi, cười nói ra về.

Ba lái xe, chúng tôi gom hành lý và quan trọng nhất là mẹ - tất cả chở về nhà mới. Tôi bắt đầu lau nhà, anh cả chuẩn bị bữa tối, mọi thứ đều phải khởi đầu đẹp đẽ, mọi người xây dựng lại một gia đình. Những mục tiêu cuộc đời mới, cách ứng xử mới, với các thành viên cũ.

Ngày mai là Ngày của mẹ rồi, thật là kịch tính biết bao.

Thời gian qua, mọi người đều có mất và có được.

Tôi thức đêm liên tục, biến mình thành ma cà rồng, ngày nào cũng phải xem album mỹ nữ trên mạng để đè nén khát khao hút máu. Anh cả từ bỏ con đường nghiên cứu học thuật trở thành học giả nổi tiếng, chuẩn bị bước vào viện Nghiên cứu công nghiệp sống cuộc sống ổn định. Thằng út vì không có thời gian làm thực nghiệm, nên vụ thạc sĩ bị kéo dài nửa năm.

Ba lo việc tiệm thuốc một mình, cô đơn và bất đắc dĩ.

Bà nội lo cơm nước ngày ba bữa cho ba và thức ăn cho Puma, giặt giũ rửa bát, thực tình không giống người được an hưởng tuổi già.

Puma thì lão hóa trầm trọng, không còn dâm ô chân tôi lần nào, ánh mắt thường xuyên toát lên vẻ bối rối “tôi đã trên bảo dưới không nghe rồi.”

May mắn thay mẹ được bình an, tóc mới mọc xoắn quá trời. Đó mới là kết quả quan trọng nhất.

Khà, hoàn toàn khác với sáng tác tiểu thuyết nhé. Tự truyện đồng hành cùng mẹ này không có những cao trào liên tiếp theo sở trường của tôi, không có một cú xuống tay vào thời khắc quyết định cuối cùng. Ngược lại, càng viết lòng càng mở rộng, càng lung tung, càng giống chọc cười, hoặc giống những ghi chép vụn vặt, rời rạc. Tôi nghĩ đây là những phản ứng tâm trạng rất chân thực.

Thời gian qua hết sức cảm ơn rất nhiều bạn bè trên mạng đã động viên và chúc phúc. Tôi đồng hành với mẹ, họ đồng hành với tôi. Những lúc nửa đêm kiệt sức, tôi dựa vào ghi chép để xoa dịu tâm trạng bất an, mọi người trên mạng lại xúm lại, dang rộng đôi cánh, giúp linh hồn hoảng loạn của tôi được sưởi ấm, nói với tôi mọi thứ đều sẽ tốt đẹp, sẽ trôi qua.

Trong phim Nhật Bản *Pride*, có một câu kinh điển: “Halu rất mạnh mẽ, bởi anh ta biết thế nào là mềm yếu.”

Từ nhỏ tôi là người mềm yếu, và cũng yếu đuối đồng hành cùng mẹ trong thời gian mẹ chữa bệnh. Song suốt quá trình mềm yếu đó, tôi không cách nào giơ tay đầu hàng. Tôi bắt buộc phải không ngừng suy nghĩ về ý nghĩa của sự sống và lý do phải mạnh mẽ. Thực ra tôi không ngại tiếp tục mềm yếu, dễ khóc, dễ dao động, dễ giận dỗi, dễ đau buồn đến hết đời. Mỗi người đều có cách tồn tại của riêng mình, sáu tỉ con người có sáu tỉ kiểu tồn tại.

Nhưng khi cần phải mạnh mẽ, tôi rất mong có thể giống nhân vật trong sách của mình, cứng cỏi lên rất nhanh, ra sức bảo vệ tất cả những gì mình yêu quý.

“Có những việc, một vạn năm cũng không thay đổi.” Kem Đánh Răng Tây Đen^[1] gương tơ hồng nhe răng.

[1] Những cái tên được nhắc tới trong đoạn này đều là các nhân vật trong truyện của Cửu Bà Dao.

“Năng lực của tôi là bảo vệ trái đất.” Quạt Khởi tinh thần hăng hái.

“Có một thứ gọi là công lý. Công lý cần võ nghệ cao cường!” Uyên Tử Hổ rung rung nước mắt.

“Khói lửa. Tôi nghe thấy khói lửa.” Tư Huỳnh cười lên sói hoang.

“Xin em, hãy luôn bên tôi.” A Khắc giờ cao chày bóng.

“Tôi sợ lắm... nhưng chưa sợ đến mức cuống cuồng tháo chạy.” Ô La La nghiêng răng.

“Công phu chịu đòn này, nào phải bọn hòa thượng ăn trên ngồi trốc các người hiểu được?” Thất Tổ loạng choạng bò dậy.

“Thỏ kia, mau vào đây!” Xích Xuyên bước vào thang máy.

“Nói đi, anh muốn trốn!” Hải Môn hét lên trong nước mắt.

“Bạn đã cho tôi thấy những điều phi thường.” Giác kiên định.

“Cư Nhi, mày cao y như quyền vương.” Nghĩa Trí mỉm cười hạnh phúc.

“Rút lên, phải một triệu!” Đại ca Cáp Bồng nói lạnh lùng.

Chính vì yếu, cho nên mạnh. Là một người bình thường, tôi vẫn luôn tin rằng mình có thể đạt được phong thái phóng khoáng như một quyền của Cư Nhi. Khắc phục mọi thứ, bởi vì tôi có đầy đủ lý do.

Đúng vậy, khắc phục tất cả.

Những ngày tháng về sau của gia đình tôi, kể cả khi mẹ bình phục hoàn toàn thì vẫn vương vís nhiều nhân tố không xác định.

Đi lại thế nào giữa nhà mới nhà cũ? Công việc kinh doanh tiệm thuốc có bắt buộc phải khởi sắc lên không? Sức khỏe của ba có ổn không? Sức khỏe bà nội có ổn không? Anh cả sau này sẽ ở Tân Trúc, hay Đài Trung, hay Chương Hóa? Tương lai tôi sẽ ở Đài Bắc hay Đài Trung? Thằng út đi dạy học sẽ lưu lạc về huyện thị nào?

Biết bao giờ Puma mới được về ngủ cùng tôi ở nhà mới (sợ ảnh hưởng sức khỏe mẹ, sang nhà mới Puma chỉ được ngủ dưới sàn phòng tôi, không được lên giường, cho nên Puma hẳn sẽ luôn oán trách)? Con labrador Kurumi mà anh cả gửi người ta nuôi có thể về nhà mới luôn không?

Sau nữa là Xù, cái cô Xù cứ hợp hợp tan tan.

Mặc dù ban đầu tôi cực lực phản đối, nhưng thời gian này Xù vẫn cố gắng duy trì liên lạc với tôi, gánh vác vai trò là một trong số rất ít người lắng nghe tôi nói, chịu đựng những cơn cáu giận vô lý của tôi, chịu đựng tôi đòi “nhắm nháp cô đơn một mình”. Liệu giữa chúng tôi có tiếp tục hay không, đã không thể căn cứ vào tình cảm đơn thuần nữa, mà đòi hỏi rất nhiều tính toán thực tế.

Do tính chất nghề nghiệp, tôi có thể ở bất cứ nơi nào, nhưng rất muốn định cư tại miền trung quen thuộc, để gần gũi chăm sóc mẹ. Xù lại phụ thuộc công việc giảng dạy, buộc chân ở Bắc Huyện. Mặt khác, tôi cũng thấy mình không có tư cách bắt Xù xa rời mạng lưới bạn bè miền Bắc. Và quan trọng nhất là, Xù cũng là chỗ dựa duy nhất của gia đình. Tôi không thể lấy đi điều gì. Không thể lấy đi, cũng không muốn bị lấy đi, Xù cũng không nỡ lấy đi của tôi điều gì.

Thế nên vẫn thế. Không còn chỉ là tình yêu nữa, mà là cuộc sống. Cuộc sống cần đối mặt.

Không tính việc phải chăm sóc mẹ, tôi vốn là người quyến luyến quê hương. Mặc dù Chương Hóa phát triển chậm chạp, chưa bao giờ có một trung tâm mua sắm ra hồn, không có trung tâm chiếu phim đẳng cấp mà tôi cần, không có váy xếp li đồng phục cấp ba cao trên đầu gối 10cm. Nhưng tôi không thể nào nén nổi tình yêu với mảnh đất giản dị này.

Nếu truyện của tôi cần hấp thụ không khí Ai Cập, sau này tôi có thể đột ngột xuất hiện trước Kim Tự Tháp, dương dương đắc ý.

Nếu cần ôm hôn rừng rậm Amazon tôi có thể nhổ các phích cắm trên người, trở về câu thủy quái ở Gambia.

Nếu muốn dùng điện ảnh để vang danh thiên hạ, giữa tôi với Đài Bắc chen chúc chỉ cách nhau có ba giờ đồng hồ chạy nước rút.

Tôi có một trăm lý do để tới Đài Bắc phồn hoa đô hội nơi bán các giấc mơ, nhưng cũng có một trăm lý do ở lại với thành phố nhỏ Chương Hóa mà tôi quyến luyến không rời.

Có một bài hát cũ tiếng Anh rằng: “Sarah à Sarah, sẽ thế nào thì sẽ như thế, chúng ta không đoán trước được tương lai, Sarah à Sarah...” Nghe theo nó, có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho những kẻ lười biếng.

Trong phim *Sweet Home Alabama*, nữ diễn viên chính rời bỏ làng quê lạc hậu miền Nam, trốn chạy khỏi tuổi thơ khốn khó, cha mẹ, bạn ấu thơ, bạn thân, tới New York phồn hoa, nỗ lực trở thành nhà thiết kế thời trang tiền đồ xán lạn. Nhưng để ly dị người chồng vốn là bạn từ thuở nhỏ, cô về quê và bị cuốn hút sâu sắc bởi tất cả những gì của trước đây, kẹt giữa những kỷ niệm quen thuộc và tương lai tươi đẹp, lưỡng lự khó quyết. Nhân vật nam chính nhìn nữ chính, nói một câu làm tôi cảm động: “Em có thể có gốc rễ, sau đó đồng thời cũng có đôi cánh.”

Có được gốc rễ, sau đó đồng thời có đôi cánh?

Gốc rễ của tôi cắm sâu trong đất đai Chương Hóa, trong đám bạn bè mãi không chịu xa Chương

Hóa, trong mỗi thành viên gia đình tôi, con chó của tôi. Đó là thiên tính nghệ thuật của mỗi người sáng tạo. Những tài hoa rực rỡ bên ngoài, cho dù trôi về tứ phương, thì trong huyết quản vẫn là những giấc mơ về quê hương. Trong phim *Orange County*, dinh dưỡng của nhà văn được trình bày một cách hài hước và tuyệt vời.

Đôi cánh của tôi đâu? Rốt cuộc đâu là đôi cánh của tôi?

Tôi nghĩ không phải là thành phố, không phải bất kỳ thành phố nào. Dù cho, một số thành phố nào đó có sức hấp dẫn và năng lượng đáng kinh ngạc đối với việc tôi lao tới điện ảnh quốc tế. Tôi nghĩ đôi cánh của mình có lẽ là Internet. Thông qua mạng, tôi có được rất nhiều âm áp và vui vẻ, giữa vô vàn lời chúc tốt đẹp và quan tâm sát sao, sáng tác biến thành những diễn đạt đầy hạnh phúc. Nhưng thành phố có không khí, mà Internet không thể thay thế được. Vì vậy không thể có câu trả lời. Chỉ có thể nói lên một yếu tố căn bản hơn nữa: nỗ lực.

Đúng vậy, chính là điều đó, nỗ lực chính là đôi cánh. Chưa bay lên được thì cố gắng thêm chút nữa, mọc đôi cánh lớn hơn nữa, chờ đợi những trận gió lớn hơn trong tiếng vỗ tay. Bao giờ cũng là như vậy.

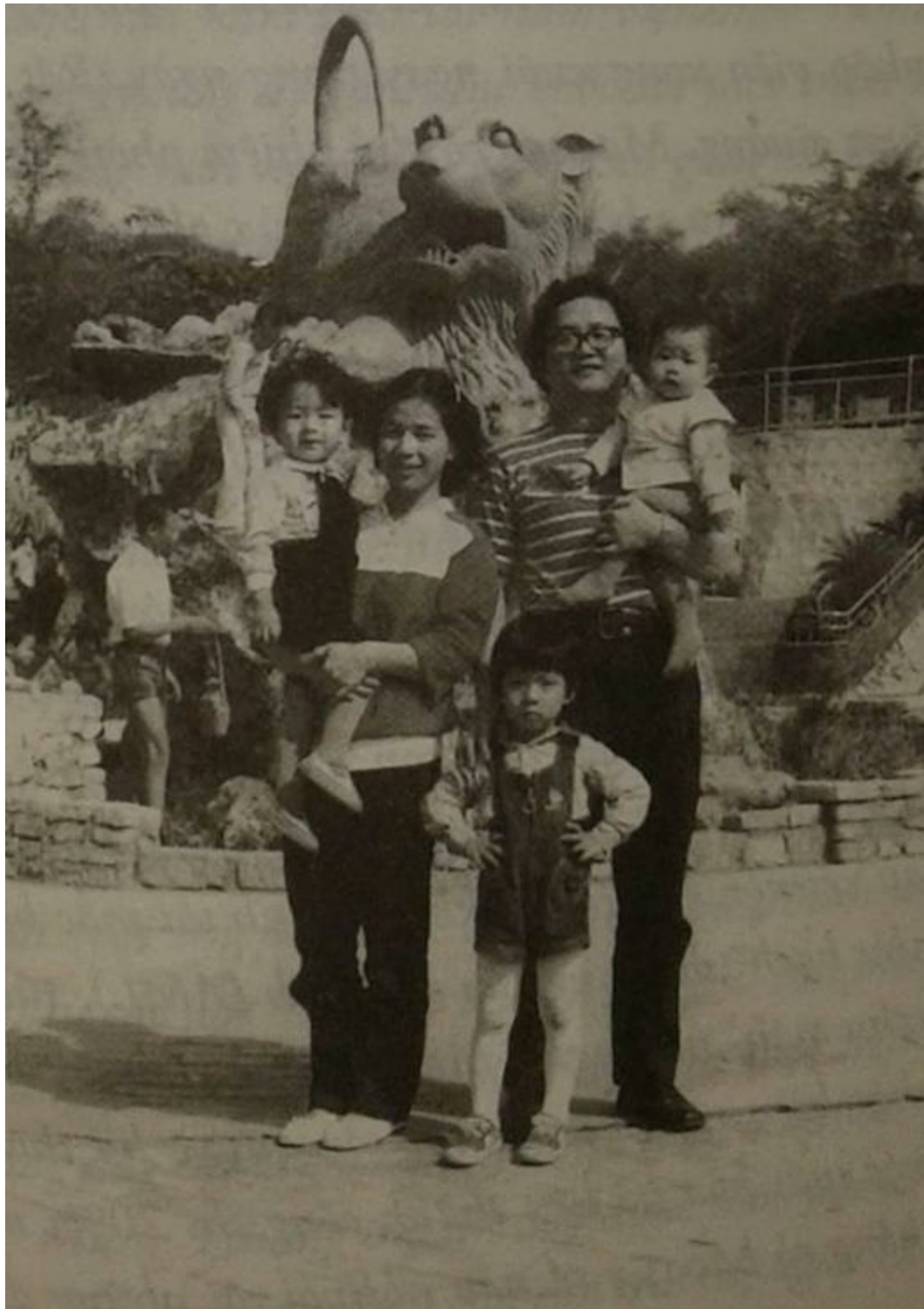
Hợp đồng phim chuyển thể từ tiểu thuyết *Công phu* đã được ký kết chính thức một tuần trước, hy vọng tương lai không xa sẽ được dắt tay mẹ, bước vào rạp chiếu phim đợt một hoành tráng, bước vào niềm kiêu hãnh chung của chúng tôi.

Đền xung quanh chợt tắt, cái đứa trẻ đã từng cuộn tròn trong bụng mẹ bắt đầu một cuộc đời đỉnh cao rực rỡ.

Mẹ ơi, thơm một cái.

Thơm cái nữa.

Rồi thơm cái nữa.

Có mọi người thật tốt

Sức khỏe là vô giá, mất đi, mới biết nó quan trọng thế nào.

22/11/2004, từ tay của bác sĩ gia đình Trần Vĩnh Chính chuyển khám đến bác sĩ Vương Toàn Chính khoa Huyết học ung bướu bệnh viện Chương Cơ, hàng loạt xét nghiệm máu, hút dịch tủy, làm gấp thủ tục nhập viện xong xuôi trong này. Rất khó lấy được giường. May sao có chủ nhiệm phòng thuốc họ Giản và phụ nhân đáng kính của phó giám đốc họ Quách tận tình giúp đỡ, mới may mắn chen được một chỗ trong phòng bốn giường đông đúc cho bệnh nhân bảo hiểm. Lúc đó chỉ biết mình mắc bệnh rồi thì phải hợp tác với bác sĩ để điều trị, lòng dạ hết sức hoang mang.

Mọi việc xảy ra đột ngột, không có chút chuẩn bị trước nào, chỉ biết mới vào viện khách đến thăm rất đông. Để mấy đứa con yên tâm, tôi nói rất nhiều, định gạt bỏ những lo lắng của bản thân.

Sau xét nghiệm, bác sĩ khẳng định tôi mắc bệnh ung thư bạch cầu dạng tủy cấp tính (AML), tức là “ung thư máu” như người bình thường vẫn nói. Nào thì phát hiện ra muộn sẽ chỉ sống được ba tháng, nào xác suất hóa trị liệu thành công chỉ 20%, mặc dù không có bác sĩ y tá nào nói với tôi những điều như thế. Lúc đó phải tự an ủi mình đã phát hiện sớm, điều trị khẩn trương, mình thuộc về phần trăm những người may mắn đó. Hợp tác trong điều trị là nguyên tắc của tôi, cũng là lời khuyên chân thành của bác sĩ Trần Vĩnh Chính. Cậu con trai cả lại vừa đang làm luận án tiến sĩ về nghiên cứu khối u ung thư, phụ trách trao đổi với bác sĩ, còn tôi thì hợp tác triệt để.

Cuối cùng đã đến lúc được về nhà, tháo ống PICC, chính thức chấm dứt hóa trị, lòng tôi lẫn lộn trăm mối cảm xúc. Quan trọng nhất bây giờ là đoàn tụ với gia đình, tìm lại nụ cười và tiếng hát của phu quân (nửa năm qua tôi nằm viện một trăm mười hai ngày, ông ấy gần như khóc tới một trăm ngày). Hy vọng mỗi ngày đều có thể cố gắng đi bộ ở công viên, khôi phục trọng lượng cơ thể (lúc làm hóa trị chỉ còn 36kg), hiện tại đã được 41kg. Tôi chú ý ăn nhiều thức ăn giàu vitamin B, rau xanh đậm, ngũ cốc nguyên hạt, cháo tam bảo, cá tươi nấu canh, sơn dược nấu sườn, sâm Siberia, đông trùng hạ thảo, rau chân vịt, trái cây (táo chuối cam nho).

Thời gian này, hết sức cảm ơn sự quan tâm của bạn bè, bà con lối xóm và các chị em ở câu lạc bộ Rotary, đặc biệt là lòng yêu thương động viên nhiều mặt (với thiệp mừng, quà tặng, bữa bình an, thư từ) từ các fan hâm mộ truyện của cậu con thứ Cảnh Đằng (Cửu Bả Dao). Xin cảm ơn mọi người. Hy vọng đây chỉ là một trò đùa quái ác mà thôi.

Mùng 5 tháng 6 năm nay được thỏa ước ao tham dự lễ tốt nghiệp tiến sĩ của con trai cả, ngày 12 tháng 6 là lễ tốt nghiệp thạc sĩ của Cửu Bả Dao, 17 tháng 6 lại là tốt nghiệp thạc sĩ của thằng út. Cả ba đứa tốt nghiệp và lấy được học vị một cách thuận lợi là niềm an ủi lớn của tôi, bởi vì những ngày tôi mắc bệnh khiến ba đứa con trai vất vả rất nhiều. Tôi càng rất cảm ơn sự tâm lý của các giáo sư hướng dẫn, tạo điều kiện để các con đồng hành bên tôi vượt qua quá trình gian khổ điều trị ung thư.

Mấy đứa à, các con vất vả rồi.

Ba mẹ rất hạnh phúc vì có các con! Cảm ơn các con.

Mẹ Dao.

Trong năm mẹ tôi bị bệnh này, rất nhiều độc giả trên mạng đã không tiếc sức vun đắp ý chí chiến đấu cho tôi. Sau khi cuốn tự truyện đồng hành cùng mẹ này được xuất bản thành sách, tôi mời ba độc giả có ý nghĩa sâu sắc nhất đối với tôi và người quản lý cũ của tôi viết vài dòng, lưu lại những kỷ niệm sát cánh chiến đấu cho cuốn sách này. Tiểu Mẫn rất hay viết thiệp gửi mẹ tôi để động viên tinh

thần, tiểu tiên nữ Osf Xù mỗi này sưu tầm một truyện cười trên mạng gửi cho tôi trong những ngày tôi thất tình. Tiểu A thường xuyên giơ tay tụ khí giúp tôi. Người quản lý cũ viết một đồng cảm tưởng, không nói thêm nữa.

Cảm ơn sự đồng hành của mọi người, các bạn đều là sự sống của tôi.

Cửu Bả Dao.

END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>